

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Revelation

EVA WINNERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

REVELATION

ISN'T WHAT IT SEEMS

EVA WINNERS

VAHİY

GÖRÜNDÜĞÜ GIBİ DEĞİL

OceanofPDF.com

EVA KAZANANLARI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>	<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>	<u>Bölüm</u>
<u>3</u>	<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>	<u>Bölüm</u>
<u>6</u>	<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>	<u>Bölüm</u>
<u>9</u>	<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12</u>	
<u>Bölüm 13</u>	
<u>Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15</u>	
<u>Bölüm 16</u>	
<u>Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	
<u>Bölüm 20</u>	
<u>Bölüm 21</u>	
<u>Bölüm 22</u>	
<u>Bölüm 23</u>	
<u>Bölüm 24</u>	
<u>Bölüm 25</u>	
<u>Bölüm 26</u>	
<u>Bölüm 27</u>	
<u>Sonsöz</u>	
<u>Yazarın Notu</u>	
<u>Teşekkür</u>	

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı © 2021 Eva Winners tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan kişiler, yerler ve durumlar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hiçbir şekilde gerçek veya doğru olayları yansıtmamaktadır.

En son haberleri ilk öğrenen olmak ister misiniz?

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

Beni sosyal medyada TAKİP EDİN.

FB grubu: <https://www.facebook.com/groups/581607146052327/?ref=share>

FB sayfası: <https://www.facebook.com/Eva-Winners-252208619061200/>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

OceanofPDF.com

*Kızlarıma:
Seni her zaman seviyorum.
Eğer bu kitabı elinize alırsanız, bırakın ve uzaklaşın.*

*Tüm aileme ve arkadaşlarıma:
Bu yolculuk boyunca verdiğiniz tüm destek için teşekkür ederim.*

OceanofPDF.com

PROLOJE

OceanofPDF.com

Smoke beynimde kayıtlı olan ilk şeydi. Benzin ve toprak kokusu ise ikincisiydi. Kulaklarımdaki delici çınlama başımın zonklamasına neden oldu.

Kendimi gözlerimi açmaya zorladığımda karanlıktan başka bir şey görmedim. Kendimi hareket etmeye zorladığım anda vücudumun her zerresine keskin ağrılar saplandı. Ayak parmaklarımda, bacaklarımda, omurgamda ve doğrudan beynimde hissettim.

Isı tenimi yalıyordu ama hiçbir şey göremiyordum. *Nereden geliyor? nereden?* Yanağımı serin toprağa bastırdım; esintinin değiştiğini, dumanı benden uzaklaştırdığını ve görüşümü ağaçların karanlık hatlarını ve üzerlerinde titreyen yıldızları görecektik kadar açtığını hissettim.

Kendimi acıya hazırlayarak ellerimi toprağa bastırdım ve bedenimi ancak birkaç santim kaldırdım. Ama yuvarlanmak için yeterliydi. Soluma döndüm ve anında hareketsiz kaldım. Parıldayan yıldızların ışığı yanımdaki çocuğun bedenini aydınlatıyordu. Erkek arkadaşımın bedenini.

Brian'ın kanlı yüzü bana dönüktü, sarı saçları kanla boyanmış ve alnına yapışmıştı. Etrafımızı gaz kokusu sarmıştı ve duman gözlerimi yakmaya başlamıştı. Yoksa gözyaşları mıydı? Titrek bir el ile ona dokunmak için uzandım, parmak uçlarımda altındaki nemli teni soğuktu. Benim Parmakları boynundaki deride gezinerek nabız aradı. Ve hiçbir şey bulamadı.

Boyunda, bilekte nabız bulun ve... Hanımefendinin sözlerini hatırladım. Smith, sağlık öğretmenim, ama başka neresi olduğunu hatırlayamadım.

Vücudumu saran yakıcı acıyı görmezden gelerek ona doğru yaklaştım. Eline uzanarak bileğindeki nabızı bulmaya çalıştım.

Hiçbir şey. Yanlış yapıyordum; bunu biliyordum. Öyle olmalıydı! Ya da belki rüya görüyordum.

Cızırtılı bir ses beni irkiltti ve gözlerim Brian'ın üzerinde gezindi. Hissettiğim ısı yanan arabadan geliyordu. Panik beni ele geçirdi. On metreden daha kısa bir mesafede annemin arabası bir cehennem gibi yanıyor, aracı saran duman nedeniyle görüşüm biraz engelleniyordu.

Annem nerede? Duman kadar panik de beni boğdu.

Hareket etmek zorundaydık. Yangın yayılıyor, benzin ve duman kokusu her saniye daha da yoğunlaşıyor, boğucu bir hal alıyordu. Bu bizi öldürecekti.

Benimkine benzemeyen bir sesle, "Brian," diye mırıldandım.

Bedenimi tekrar kaydardım, Brian'ın elini çektim, bizi yavaş yavaş bize yaklaşan alevlerden uzaklaştırmak için çaresizce çabalıyordum. İçimden delici bir acı daha geçti ve dünya kararmadan önce bilincimin kaybolduğunu hissettim.

Beynimdeki yoğun sisin içinden ayırt edemediğim sesleri kaydediyordum. Göz kapaklarım kaldırılamayacak kadar ağır, ağzım hareket edemeyecek kadar kuruydu. Yine aynı ses.

Sesler. Sesler var.

"Bir helikoptere ihtiyacımız olacak." Bir adamın derin sesi yakındı. "Hemen hastaneye nakledilmesi gerekiyor."

Brian'ın nabzı. Önce onu kontrol etmesini söylemeye çalıştım. Lütfen Brian'ı kontrol et. İyi olduğundan emin ol. Umarım kelimeler dudaklarımdan dökülmüştür.

Uzaktan bağıryorlardı. Gözlerimi açmalı ve Brian'la ilgilendiklerinden emin olmalıydım. Ama göz kapaklarım hareket etmiyordu ve ne kadar denesem de onları açamıyordum. Neden gözlerimi açamıyordum?

"Lanet olsun. Acele etmeliyiz. Araba her an patlayabilir." Neden herkes bağıryordu?

"Üç deyince." Başka bir ses. Tekrar karanlığa gömülmeden önce *iki ses* duymamıştım.

Bip. Bip. Bip.

"Hayati değerlerini izlemeye devam edin."

Yüksek bir ses ve titreşim vücudumu sarstı, her biri daha fazla acıya neden oldu. Acıyanın beynim mi yoksa vücudum mu olduğunu anlayamıyordum.

Sonunda göz kapaklarımı araladım ve bir yabancıнын yüzünü kendime yakın buldum. Zoraki bir gülümseme, endişeli bakışlar.

"Seni yakaladık, evlat. Sadece dayan."

Gözlerim kapandı.

Kan, ter ve ölümün metalik kokusu her tarafımı sarmıştı. Uzaktan gelen ağlama sesleri... ama zihnimde kayıtlı olan tek şey büyükbabamın sesinin ürpertisiydi.

"Annesi nerede?"

Bir yabancıya ait olan ses "Emin değilim," diye cevap verdi.

"Doktor olmak için çok genç değil misin?" Büyükbabamın sesi Kuzey Kutbu kadar keskin ve soğuktu.

Soruyu gergin bir sessizlik izledi, makinenin bip sesi her bipte daha da yükseliyordu.

"Ben Dr. Mack," diye cevap verdi doktor sakince. "Kızınızın doktoru ben olacağım."

"O benim kızım değil."

"Efendim," başka bir erkek sesi. "Ben Memur McPatrick."

"Kızın annesi nerede?" Büyükbabam adama bağırdı.

"Başka kurtulan olmadı efendim. Kaza çocuk ve annesi için ölümcül olmuş. Kızın en yakın akrabası olarak listede yer aldığınız için siz çağırıldınız."

Hangi kurtulanlar? Ne oldu? Zihnim bulanıktı, anılar karmakarışık. Neredeydim ben? Buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyordum. Anılarımda geriye doğru uzandım; hatırladığım son şey partide dans ettiğimdi.

Bunu sessizlik izledi, tek kesinti makinenin sürekli bip sesi oldu. "Bunun sizin için zor bir durum olduğunu anlıyorum ve kaybınız için üzgünüm. Torununuzun size şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı olacak," diye ekledi yumuşak bir tonda.

Nefesini tutma, ona bağırarak istedim. Büyükkannem ve büyükbabam hiçbir şey hissetmiyor!

Ama ya korkumdan ya da ağrı kesici ilaçlarla dolu olduğum için kelimeler boğazımda düğümlendi. Büyükbabamın alay ettiğini ve nefesinin altında bir şeyler homurdandığını duydum. O umursamaz, bencil bir piçti.

"Bu kız hayatta kaldığı için çok şanslı," diye devam etti doktor, büyükbabam sessiz kalınca. "Yaralarının boyutunu söylemek için henüz çok erken."

Bir bacağı kırılmış ve kaburgaları çatlamış. Ciğerleri delinmiş. Şimdilik onu stabilize ettik. Uzun vadede yara almadan kurtulması bir mucize olacak."

Onları nasıl duyabilirim? Belki de hepsi bir rüyaydı. Bir kabus.

Zihnim bulanıktı, anılar benden saklanıyordu. Onlara ulaşmaya, buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışıyordum. Ama hiçbir şey gelmiyordu.

Aklımda kalan tek şey Brian'ın bana sarılırken attığı kahkahaydı. Şarkı söyleyip dans ettik. *Bir konsere gitmiştik*, bu düşünce birden aklıma geldi.

Bana sarılırkenki sıcak kollarının anısı uzak köşede bir yerde kaldı, kulağıma tatlı sözler fısıldarkenki sıcak nefesi. Göğsüm çok kötü ağrıyor, makinelerin yardımıyla aldığım her nefeste beni boğuyordu. Kalbimdeki çarpıntı her atışta daha da şiddetleniyordu, olabilecek en kötü şekilde. Duygular içinde boğuluyordum, göğsümün içinde çalışan her organ bana acı veriyordu. Bazılarının bip sesi makine yoğunlaştı ve beynime keskin bir acı gönderdi.

Hareket vardı, biri beni dürtüp dürtüyordu, yüksek sesler geliyordu ama ben kendi zihnimde kaybolmuştum.

Neler oluyor? Hatırlamam gerekiyordu. Burada olmamam gerekiyordu. Brian'la birlikte olmam gerekiyordu. Beynim bulanık ve yorgundu ama yorgunluğu görmezden geldim. Bunun yerine anılarımı karıştırdım ama boş bir sayfa buldum.

Keşke anıları saklı bıraksaydım. Bazen gerçek, bilmekten çok daha kötüydü.

Tekerlekli sandalyede oturmuş, büyükbabamın malikânesinin uçsuz bucaksız bahçesine bakıyordum. Manzara çok güzeldi, bu evdeki atmosfer ise tam tersiydi. Dört ay... kazanın üzerinden dört ay geçmişti ve ben şimdiden bir çıkış yolu arıyordum. Hava beni boğuyordu, acı ve keder tek yoldaşımdı.

"Geceleri iyi uyuyor musun, Layla?" Dr. Johnson'ın sorusu dikkatimi terapistime çevirdi. Bu konuda konuşmanın iyi geldiğini söylediler ama söyleyecek bir şey yoktu. O gecedan kalan birkaç anıyı unutabilmeyi diledim. Gece gündüz aklımdan çıkmayan görüntüler.

Kaza nasıl meydana geldi? Kazaya ne sebep oldu? Bildiğim tek şey bana söylenenlerdi. Vücudum yavaş yavaş iyileşiyordu ama hafızam geri gelmeyi reddediyordu. İşe yarar hiçbir şey hatırlayamıyordum, sadece bulanık, kanlı görüntüler vardı. Kazanın nasıl olduğunu hatırlamıyordum. Araba kullandığımı hatırlamıyordum.

"Onları sen öldürdün."

Büyükbabamın soğuk ve nefret dolu sesinin yankılarını duydum. Bu sözleri pek çok kez yüzüme vurmuştu. Beni gerçeklerle aydınlatması terhisimden tam bir hafta sonra oldu.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım gerçeği hatırlayamadım.

Tanrım, bunun benden sonsuza dek saklı kalacak bir gerçek olmasını dilerdim. Mutsuzluk beni boğdu ve suçluluk duygusu yavaş ama emin adımlarla içimi kemirdi. Bu iki duygunun eninde sonunda beni öldüreceğinden emindim. Ama büyükbabam benim gerçek bir Şimdi Cambridge. *Bencil, dikkatsiz ve benmerkezci.*

Ne dilediğine dikkat et derler.

Kaç kez gerçek bir Cambridge'li gibi muamele görmeyi, Cambridge'in piçi yerine babamın kızı olarak tanınmayı diledim. Kızı mı? Cambridge ailesiyle olan tüm bağlantımı kaybetmeyi tercih ederdim. Onlara her şeyimi borçlu olmam dışında.

Kazadan bu yana dört uzun ay geçti. Keşke zamanı geri alabilseydik. O zaman Brian ve ben o partiye hiç gitmezdik. Keşke her şeyi geri alabilseydik ve ikisini de öldürmeden öncesine dönebilseydim.

Annem harika bir anne değildi ama bundan daha iyiydi. Brian hala yanımda olurdu. O beni severdi. Beni seven tek kişiydi ve şimdi o yoktu. Sonsuza dek. O gecenin anıları zihnimde bulanıktı, bağlantı kurmak zordu.

Fizyoterapistim ve psikiyatristim bu günlerde bana ne olduğunu önemseyen tek iki kişiydi. Biri ısrarla Bedenimdeki acının üstesinden gelmek, yeniden güçlü olmak ve kendi ayaklarımın üzerinde durmak. Diğeri ise yas tutmam, duygularımı açığa çıkarmam konusunda ısrar ediyordu.

Eğer hissizleşirseniz duygularınızı nasıl açığa çıkarırsınız?

"Layla?" Dr. Johnson seslendi.

"Evet?"

"Uyuyor musun?"

Soru sorduğunu unutmuşum. "Evet, iyi uyuyorum."

Bu bir yalandı.

Gün boyu hissettiğim gerginlik sadece rüyalarımın taşıdığı. Bacaklarıma baktım, biri son ameliyatımdan sonra çirkin morumsu morlukları ortaya çıkarırken diğeri alçıdaydı. Doktor hayatta olduğum için şanslı olduğumu söylemişti.

Nedense kendimi şanslı hissetmedim.

Büyükbabamdan her gün nefret dolu sözler işitiyordum. ve büyükbabamın her gün yanımda olmamdan duyduğu rahatsızlık nedeniyle yaptığı şikayetler kendimi çok şanssız hissetmeme neden oldu. Aslında bu durum depresyonumu daha da kötüleştirdi. İstenmediğimi, hatta nefret edildiğimi hissediyordum.

Çalışanları da dahil olmak üzere ev halkından beni yanında isteyen tek bir kişi bile yoktu. Bu onlar için fazladan bir işti, istemedikleri ya da ihtiyaç duymadıkları bir şeydi.

Kaçmak istedim ama bacaklarım beni taşıyamadı bile. Ağlamak istedim ama gözyaşlarım akmayı reddetti. Uyandığımda Brian'ın yüzünü unutmak istedim; soğuk, kanlı ve cansız bir şekilde benimkinin yanında duruyordu. Ama zihnim o görüntüyü unutmayı reddetti.

Ve annem, onu hiç görmedim. Cesedi yanarak kül oldu. On yedi yıl önce babamın ona verdiği söz yüzüğünün kalıntıları. Babam sözünü tutmamıştı ama o ona bir can simidi gibi sarılmıştı.

OceanofPDF.com

CHAPTER ONE

OceanofPDF.com

I notu avucumun içinde tuttum.
Yüz bin. Nakit.

Okul Dolabı.

Anahtar

kapalı.

Her yıl, yazın son haftasında not gelirdi. Her lanet yıl aynı şey oluyordu. Şantajcım tahsilat için geldi. Günahlarımın bedeli. Kefaretim.

Kazanın parçalarını hatırlamak yıllarımı aldı. Terapistim bunun bir ilerleme olduğunu söyledi. Ben öyle düşünmüyordum. Çünkü o görüntüleri unutmayı tercih ederdim. Zihnimde yanıp sönüyorlar, dijital bir kamera gibi tıklıyorlardı.

Tekrar ve tekrar.

Yanan benzin kokusu. Araba takla atıp tepeden aşağı yuvarlanırken kulakları tırmalayan bir çığlık. Camlar kırıldı. Brian'ın her tarafı kan içindeydi. Ölü gözleri bana bakıyordu. Dayanılmaz bir acı.

Onca yıllık terapi hiçbir işe yaramadı. O gecenin olaylarını hala net olarak hatırlayamıyordum. Hepsi birbirine karıştı. Arabayı nasıl kullandığımı ya da uçuruma nasıl düştüğümüzü hatırlamıyordum. Ama dehşeti ve çığlıkları hatırlıyordum.

Büyükbabam araba kullandığımı söyledi. Uyuşturucu kullandığımı ve onların ölümüne sebep olduğumu söyledi. Annem ve Ben benim yüzümden öldüler. Hayatımın en güzel gecesi olması gerekirken bir kâbusa dönüştü.

Derin nefes aldım. Ve yavaşça nefes verdim.

Yıllarca süren fizik tedavi bana sadece kalp atışlarımı nasıl yavaşlatacağımı öğretti. Bir derin nefes daha. Ve nefes ver.

Nota bakarken, gasp edildiğim için sinirlenecek cesareti bile toplayamadım. Hatamın bedelini ödemeyi hak etmişim. İki insanın hayatına mal olmuştu.

Şantajcımı tanıımıyordum. Bildiğim tek şey bunun bir şekilde kazayla bağlantılı olduğuydu. On sekiz yaşıma bastığım yıl başladı. Sırrı saklamak için yapılan ödeme. Sadece benim sırrımı değil, büyükannemle büyükbabamınkini de. Hayır, bana karşı nazik olmadılar ama onlara en azından bu kadarını borçluydum. Ölümcul araba kazasının olduğu o gece beni kurtardıkları için onları korumak için. Evet, bunu sadece ailenin iyi ismini korumak için yaptılar. Ama beni kurtardılar.

Zalimliğine rağmen, büyükbabam beni parmaklıklar ardında bir hayata mahkûm edecek olan toksikoloji raporundan kurtulmak için doktora para ödedi. Şantajcıyı yakamızdan düşürmek ve ailemizin adını korumak için ona borçluydum.

Şantajcıyı sadece bir kez reddettim; ilk yıl. Ertesi gün toksikoloji raporunun bir kopyasını aldım. Gazeteyi havaya uçuracak ve beni sonsuza dek parmaklıklar arkasına atacak lanet olası kanıtlar. Şantajcının bu sonuçları nasıl bildiğini ya da büyükbabamın doktora rüşvet verdiğini anlayamıyordum bile. Doktorun kendisi olduğundan emindim. Ama yanlışmışım. O adam Orta Doğu'da askeri cerrah olarak görev yaparken ölmüştü.

Aklım başımda değilken, yapacak tek şey parayı ödemekti. Her lanet yıl ödedim.

En kötüsü ödemek zorunda olmam değildi. Bu kazaya ben sebep olduğum için kendimi borçlu hissediyordum. Brian ve annemin ölümüne ben sebep oldum. En kötüsü de her yıl büyükanne ve büyükbabama gidip para istemek zorunda kalmaktı. Bunun benim için olduğunu düşünüyorlardı. Açgözlü, şımarık bir piç olduğumu düşünüyorlardı. Oğullarının istemediği kızı. Haklıydılar. Babam ne annemi ne de beni istemişti. Bunu hayatım boyunca annemden duymuştum.

Babam annemi hamile bıraktığında evli olduğu için büyükannem ve büyükbabam beni gayrimeşru çocuk olarak nitelendirmişler. Bana böyle dediklerini ilk duyduğumda dört yaşındaydım. Benden bu kadar nefret ediyorlarsa neden ziyaretime gelmek istediklerini hiç anlamamıştım. Ama annem onlara mecburdu. Bana bunun, hakkım olanı almamı sağlamak için olduğunu söylerdi - iyi bir eğitim, sosyal statü, miras.

İçimden alay ettim. Her şeyi bana bırakmaktansa yakıp kül etmeyi tercih ederlerdi. Umurumda bile değildi. Sağlamam gereken tek şey şantajcıma hayatımın sonuna kadar ödeme yapabilmemdi.

Tanrım, umarım kısa bir ömür olur. Aksi takdirde, büyükannem ve büyükbabamın parası olmadan bunu nasıl karşılayabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Büyükannemin salonunda sıkıca oturuyordum. Bugüne kadar bu odanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamıştı. Tüm oda maviye boyanmıştı ve tüm süslemeler de maviydi. O kadar çok mavi vardı ki başımı ağrıtıyordu. Ama hepsini içimde tuttum. Başlamaktan daha iyisini biliyordum. Konuşuyordum, ama içimden kıpır kıpırdım. Bana bakınca bunu asla anlayamazdınız.

Dik oturdum, rahatlamış ellerimi kucağıma koymuş rahat görünüyordum. Gerçekte ise her an lastik bir bant gibi kopabilirdim. Büyükannem ve büyükbabamın beni perişan etmekten zevk aldıklarına yemin edebilirim.

Büyükannemin şekli yerine odaya ve mavi olan her şeye odaklandım. Kahretsin, belki bir gün ona buraya Mavi Oda demesini önerirdim. Odanın sağ köşesinde bir dikiş makinesi vardı. Gün boyu ışığı yakalamak için en iyi noktaydı çünkü güneş ışığı içeriye sızıyordu sağ ve sol taraftaki pencereler.

Ve tahmin edin ne oldu? Dikiş makinesi maviydi. Kendimi bildim bileli büyükannemin bir şey diktiğini görmedim. Ben oldukça nasıl açacağını bile bilmiyordu. Sadece bir dekorasyondur. Tıpkı bu şatodaki diğer her şey gibi.

Kitaplıkta sıra sıra deri ciltli kitaplar vardı. Burada yaşadığım süre boyunca bazılarının Shakespeare ve Lord Byron'ın ilk baskıları olduğunu biliyordum. Büyükannem ve büyükbabam onları okumayı pek önemsemezdi. Büyükbabam sadece gazete, büyükannem ise sadece dedikodu gazeteleri okurdu.

Çünkü insanların zayıflıklarını öğrenmek çok daha iyidir, derdi bana. "Paraya ne için ihtiyacın var?" Büyükannemin sesi beni irkiltti. İkimizin de burada oturduğunu unutmuş, mavi olan her şeyi düşünmeye dalmıştım.

"Yeni kıyafetler ve ayakkabılar. Bunun gibi şeyler."

Tanrım, umarım geçen ay bu bahaneyi kullanmamışımıdır. Tüm gardırobumu yeniden yaptırmadan önce en azından birkaç ay ara vermem gerekiyordu.

şantajcımın parasıyla. Aylık harçlığım vardı ve çalışıyordum. Bana her yıl bir not gönderen şantajcı için her ay para biriktiriyordum ama hiçbir zaman yeterince kazanamıyordum. Her zaman yalvarmak zorunda kalırdım.

Daha fazla para için büyükanne ve büyükbabalar.

"Geçen ay yeni bir gardırop almadın mı?"

Lanet olsun!

"Sanırım bu üç ay önceydi," diye mırıldandım gözleriyle buluşurken. Göz göze geldiğimizde ona yalan söyleyemediğim zamanları hatırladım. Şimdi gözümü kırpmıyor ya da iki kez düşünmüyordum. Bu iyiye mi yoksa kötüye mi gittiğim anlamına geliyordu?

Bundan nefret ediyordum. Normal, iyi bir kız olmak istiyordum. Bunun yerine kendimi kirli, kimsenin istemediğı biri gibi hissediyordum. Küçük bir kızken büyük bir aile hayal ederdim, hepimiz birbirimize sarılıp öperdik, onları gördüğümüz için mutlu olurduk, onlar da bizi gördükleri için mutlu olurlardı. Onun yerine, sadece ben ve annem vardık. Çoğu gün, ayık olduğundan daha sarhoştı. Kimse beni istemiyordu, büyüdüğümde de bu değişmedi. Ama aynı zamanda gitmeme de izin vermek istemiyorlardı.

"Hayır, o geçen aydı."

Büyükbabamın soğuk sesi arkamdan geldi. Omuzlarımın sertleştiğini hissettim ama yüz ifademi boş tutmaya dikkat ettim.

Benden nefret eden adamı selamlamak için başımı çevirdim. Büyükanne öyle ya da böyle beni pek umursamazdı. Ama büyükbabam. Benden nefret ederdi. Bana katlanamıyordu. Bana attığı her bakış nefret doluydu.

"Merhaba, Büyükbaba. Avlanıyorsun sanıyordum."

Tanrım, keşke avlanıyor olsaydın. Git avlan, umarım bir şey öldürmezsin. Kana susamış yaşlı adam.

Büyükannenin yanındaki sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. Yetmişli yaşlarının sonlarında olmasına rağmen, yaşlı adam hâlâ ellili yaşlarındaymış gibiydi. Güçlüydü, kemikleri onu rahatsız etmiyordu. Zihni hala keskin, saatlerce ormanda gezinirken mola vermeye ihtiyaç duymuyordu. Özetle, yaşlı adam benden daha iyi durumdaydı.

Duyduğum kadarıyla benim ve babamınkine çok benzeyen mavi bakışları içimi delip geçti. Sadece bakışları bile kalbimi ürpertiyordu. Yemin ederim, bazen her şeyi görebiliyormuş gibi hissediyordum. Sanki her şeyi biliyormuş gibi. Benim hakkımda hiçbir şey bilmesini istemiyordum; o, uzak tutmam gereken bir tehlikeydi. koyda. Çünkü o, keşfettiğı her zayıflıktan faydalanmaktan çekinmeyecek bir adamdı.

Ve Tanrı biliyordu ki bende çok vardı. "Eee?"

Büyükbabamın bir kusuru. Sabırsızdı. Gözle görülür, sinir bozucu bir şekilde. Sanırım her zaman istediğini elde etmenin bir sonucuydu.

Odaklan, Layla. Ne hakkında konuşuyorduk? Ah evet, beni küçük yalanımda yakaladı.

"Haklısın büyükbaba. Harika bir hafızan var." Biraz iltifat uzun bir yol kat ettirebilir. Değil mi? Büyükbabam için değil ama zararı olmazdı. "Arkadaşım vefat etti." *Lütfen beni affet, Lena.* "Cenaze için giyecek uygun bir şeyim yok."

Lena'yı ve kocasının ölümünü şantajcıma para kazandırmak için bir bahane olarak kullandığım için bir suçluluk hissettim. Aldırmayacağını biliyordum ama yanlış hissediyordum. Cenazelerine katıldığımdan bahsetmiyorum bile.

Kalbim göğsümde burkuldu ve Lena'yı kaybetmenin acısı içimde bir sel gibi kabardı. Göz açıp kapayınca kadar gitmişti. Canım çok yanmıştı, neredeyse annemi kaybetmekten daha fazla. Ya da belki de kazadan sonra o kadar uyuşturulmuştum ki, annemi kaybettikten sonra içimi burkan acıyı tam olarak hissetmemiştim. Gerçek şu ki, Lena ve Liberty annemden daha fazla koşulsuz sevgi sunmuşlardı. İkinci kadın olduğu için çok acı çekiyordu; babam Liberty'nin annesine olan takıntısından vazgeçmiyordu. Bir keresinde sarhoşken bana, babamın onu öldüreceğine inandığını söylemişti.

karısını bırakıp onu seçti. Ama bu asla gerçekleşmedi, hamile olduğunu söyledikten sonra bile.

Dilimde acı ve korku birbirine karıştı. Liberty kardeş olduğumuzu öğrenirse, o da beni terk eder miydi? Benimle olan tüm bağlarını koparır mıydı?

"Sen işe yaramazın tekisin," diye mırıldandı büyükbabam. "Tanrı bize meşru torunumuzun varlığını bahşedemedi. Seninle bizimle alay ediyor."

"Özür dilerim." Buna ne diyebilirdim ki? *Ben de senden nefret ediyorum, Büyükbaba!*

Büyükannem ve büyükbabamı ziyaret etmek sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da işkenceydi.

Eskiden onların sevgisini isterdim, şefkatlerini arzulardım. Şimdi ise sadece onlardan uzak durmak istiyordum.

"Altın avcısı," diye mırıldandı büyükbabam nefesinin altında. Bunu duyduğuma şaşırmadım. Dürüst olmak gerekirse, duymasaydım hayal kırıklığına uğrardım. Bana böyle demek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. "Bugün hesabına aktaracağım."

"Teşekkür ederim." Kafamın içinde çığlık atıp pençe atarken tatlı tatlı gülümsedim. Onlara ihtiyacım olmasından nefret ediyordum. Bundan, onlardan, her şeyden kurtulmak istiyordum. Sadece normal olmak, beni seven ve ne olursa olsun yanımda duracak birine sahip olmak istiyordum.

Liberty yapardı. Bunu ona şimdi yapamazdım. Başında zaten çok fazla dert vardı. Lena'nın ölümü onu çok sarstı ve daha fazla acı çekmesine neden olmak istemedim. Brandon'ın ona benden daha çok ihtiyacı vardı.

Bu benim kefaretimdi. Günahlarım ve yalanlarım için.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWO

OceanofPDF.com

M *Kalbim kaburgalarımaya çarparak gmbrdedi. Yanımdan aşağı terler aktı ve derin bir nefes alıp yavaşça verdim, nabzımı sakinleŐtirdim.*

Saat daha sabahın sekiziydi ama sıcaklık şimdiden yüz dereceye ulaŐmıŐtı. Hava ağır ve kuruydu, nefes almayı zorlaŐtırıyordu.

Harry'nin güneşin ilk ıŐıklarıyla birlikte taburuna dönmüş olması gerekiyordu. Bugün evleniyordu, Tanrı aşkına. Bugün Rambo'yu oynamasa iyi olur. Tabii o-

enem gerildi ve Harry'ye başka bir şey olma ihtimalini elimin tersiyle ittim.

Sadece bir tur atmıştım ama çok yorulmuŐtım. Gördüklerim bana bir ömür boyu yetecek kadar oktu. Altı kiŐilik bir ekip vardı. durumu kontrol etmek için. Hepimiz yorgun, susuz, pis ve kanlıydık. Harry'nin ekibiyle birlikte dönmediğini fark ettiğimizde kendi grevimizden yeni dönmüŐtük, bu yüzden tekrar yola koyulduk.

Bazılarımız  gündür uyumamıŐtı.

Harry'yi bulmayı beklediğim yer burası değildi. Burası askeri bir yerleŐke değildi. Uyuşturucu kartellerinin ve Orta Doğu teröristlerinin hakimiyetindeydi.

Daniel ve ben göz göze geldik. Çenesi gergindi, koyu renk saçları tıpkı benimki gibi terden lekelenmiŐtı. İkimiz de bu konuda iyi şeyler hissetmiyorduk. Harry'nin burada olmaması gerekiyordu; son bulunduğu yer buradan elli mil gneydeydi.

Oraya vardığımızda, köyden bir yerli onun kaçırıldığını gördü. Grubu tanıdı ve bizi bu grubun yerleŐke olarak kullandığı bilinen son yere götürmeyi teklif ettiler. Beş yüz dolar karşılığında. En iyi para

hiç harcamadım. Yerleşkeye yaklaştığımızda, yerel bir çocuk bize Harry'nin tarifine uyan bir adamın bu yerleşkeye sürüklendiğini gördüğünü söyledi. Onu ve diğer adamı gönderdik, çünkü ortalık karışmak üzereydi.

Daniel ve ben bir taş duvardan diğerine sessizce ilerledik, menzilden uzak durduk. Botlarımız kum tanelerine çarpıyordu. İkimiz de parmakları tetikte hazırды.

Bir şeyler yolunda değil, diye fısıldadı zihnim. Bunu biliyordum ama arkadaşımızı bulma hevesiyle görmezden geldim. Burası çok boştu; ne nöbetçiler ne de kameralar vardı. Hiçbir şey yoktu. Sanki biri kapıyı ardına kadar açmış ve bizi içeri buyur etmiş gibiydi.

Adamlarım Daniel ve benim arkamda. İşler sarpa sararsa, bu kümeden canlı çıkmalarını istedim. Daniel ve ben Harry'nin peşinden gitmeye karar verdik. Bize eşlik eden adamlar gönüllü olarak geldiler; bu yetkili bir görev değildi. Ama Harry'yi tanırdım; kendi düğününü kaçırmazdı. Hayatının aşkıyla evlenmek için sabırsızlanıyordu.

Rüzgâr, bükülmüş çalı ağaçlarının arasından hışırdıyor, kumun sesi değişiyor, kalbim kulaklarımda sertçe çarpıyordu. Ve ayırt edilemeyen bir çığlık, dehşeti doğrudan kalbime gönderen bir ses.

Demir parmaklıkları küçük bir pencerenin bulunduğu sol tarafı işaret ettim, çığlıkların o yönden geldiği anlaşılıyordu.

Başımızı sallayarak ikimiz de ona doğru ilerliyoruz.

Beş kalp atışı, dört sessiz nefes ve üç adım.

İşte o zaman onu gördüm. Harry'nin kafası öne düştü, yarı kesikti. Boynundan, dudaklarından, kulaklarından kan damlıyordu. Yüzü tanınmaz haldeydi.

İçimde kin ve öfke birbirine karıştı. O ölmüştü. Çok geç kalmıştık. Bir an için hareket edemedim. Nefes alamadım. İçimde dönen duygulara karşı dişlerimi sıktım. İntikam almak, birine bunu ödetmek istiyordum.

Birdenbire odanın hemen dışında mermi ve makineli tüfek sesleri yankılandı.

"Pusu, pususu," diye bağırdı adamlarım dışarıda.

"Gitmemiz gerek," dedi Daniel'in sesi öfkenin içinden güçlkle geçerek kafamda. Dışarıdan İngilizce ve Arapça bağırışlar duyuluyordu ama kilometrelerce öteden geliyordu. Oysa bizden üç metre uzaktaydı.

"Onu bırakmayacağız," diye homurdandım. Adam gibi bir cenaze törenini hak ediyordu. "Maxim, zamanımız yok," diye beni ikna etti.

Biliyordum ki

Doğru. Hemen gitmezsek buradan canlı çıkamazdık. Biz vardı

ama her zerrem arkadaşımızı burada bırakmanın yanlış olduğunu haykırıyordu. En azından düzgün bir şekilde gömülmek onun insani hakkıydı.

Dışarıda bir patlama sesi yankılandı, kulaklarım şiddetle çınladı ve Gözlerim dumandan yanıyordu. Etrafımdaki kanın bakırimsı kokusunu aldım, sıcak yapışkanlığını tenimde hissettim.

Savaşacak bir şey kalmamıştı. Biz ölmüştük!

Bir sarsıntıyla uyandım, ter kaşlarımda birikmişti, nefesim kesilmişti. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak görüşümün netleşmesini bekledim ve nabzım yavaşladı. Kalbim göğüs kafesine çarparak her nefesi acı verici hale getiriyordu. Uzunlarımı kontrol ederken gözlerim vücudumda dolaştı ve hepsini orada bulurken tenim terden parlıyordu.

Büyük pencereden dışarı baktığımda, Londra gecenin içinde parıldıyor ve Thames Nehri dolunayın altında ışıldıyordu ama ben bunların hiçbirini görmüyordum.

Bunun yerine tek gördüğüm parlak çöl güneşiydi, çöl sıcaklığını hissettim ve arkadaşlarımdan kanının kokusunu aldım.

Hayat çok kısaydı.

Hepimiz kendi savaşlarımızla, kendi şeytanlarımızla savaştık. Kimse bu konuda ailemden daha iyi değildi, en başta da babamız. Yine de bu durum kardeşim Alexander'ı olduğu kadar içimi kemirmiyordu. Kardeşimin şeytanları benimkilerden farklıydı. Onun şeytanları aile mirasımıza yönelik olası tehditlerle savaşıyordu. Sekreteri Liberty'nin de onlardan biri olabileceğini düşünüyordu. Eğer hala böyle düşünüyorsa, bunu aç bakışlarının ve ona sürekli havlamasının arkasına saklayarak oldukça iyi bir iş çıkarıyordu. Ondan hoşlanıyordu... hem de çok. Ve sonunda harekete geçip bu konuda bir şeyler yapmasını diledim.

Sonuç olarak hayatımız yarın sona erebilirdi. Babamızın tüm hatalarını düzelterek yeterince geçmişte yaşamıştı. Muhtemelen bu yüzden orduya katıldım. Kardeşimi seviyordum ama onun iş ve geleceğimizle ilgili fikirleri benimkilerden tamamen farklıydı. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Caldwell'in adı yenilmez ve servetimiz kıyaslanamaz. Ne pahasına olursa olsun.

Bana sorarsanız, korkulan ya da nefret edilen biri olmamızın hiçbir önemi yoktu. Ordu benim kaçış yolumdu, ama en iyi arkadaşım Daniel'la birlikte hayal ettiğimiz gibi gitmedi. İtiraf etmeliyim ki, pazarlık ettiğimden daha fazlasını elde ettim. Eve, dünyadan sakladığımız kendi yaralarımızla döndük.

Bunca zaman sonra bile birçok arkadaşım hayatta kalamazken hayatta kaldığım için duyduğum suçluluk duygusu çok güçlüydü.

OceanofPDF.com

CHAPTER THREE

OceanofPDF.com

Işantajcıma ödeme yaptım. Bir yıl daha *özgürdüm*. Kendimle alay ettim. Hayat benim için bu hale gelmişti. şantajcıma ödeme yapmak için endişelenmek. Her gün üzerimde belirmesinden nefret ediyordum.

her yıl, her ay, her gün ve her saniye.

Amerika'da üniversiteye devam ettiğim yıllarda bile borcumu ödeme ve yazın o hafta evde olma endişesi hep aklımdaydı. Aslında tüm yaz ayları o hafta etrafında planlanırdı.

Yatak odamın tavanına bakarken kendimi boş ve yalnız hissediyordum. Yanımda yatan bir adam vardı ama kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Sanki göğsümde kocaman bir delik vardı ve gün geçtikçe daha da büyüyordu.

Dün gece bara gittim. Aptalcaydı, biliyordum ama işte buradaydım. Kendimi yalnız ve kaybolmuş hissediyordum. Evlenen bazı liseli kızlardan birkaç mesaj aldıktan sonra, o aşamaya asla ulaşamayacağım çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Onlar kaygısız, mutlu ve aşıklardı... ve benim tek hissettiğim boşluk beni bütünüyle yutuyor.

Geçen her gün, büyükannem ve büyükbabamın hep söylediği gibi biri oldum. Tıpkı annem gibi işe yaramaz bir sülük. Sevgi ve şefkati hep yanlış yerlerde aradım.

Lachlan!

Onu en son Edinburgh'daki çatı katında gördüğüm zamanı hatırladım. Bok gibi görünüyordu, karısı için çıldırıyordu. Ne olduğundan emin değildim ama bir tahminde bulunmam gerekirse, Eve Bailey'nin hayaletlerinin musallat olduğunu söyleyebilirdim.

"Burada ne yapıyorsun, Layla?" Beni gördüğüne memnun olmamıştı. Onu suçladığımdan değil. Partisinde yaptığım rezaletten sonra Eve'le aralarını açmaya çalışmışım. Aslında Lachlan'la uzun zamandır birlikte olmadığımız halde deli, psikopat bir eski kız arkadaş gibi davranmışım.

"Buralardaydım."

Tam olarak doğru değildi. Kaybolmuş hissediyordum ve kalbim en iyi arkadaşımı ve onun kocasını kaybetmenin acısıyla kanıyordu. Bu şehirde beni dinleyeceğini bildiğim tek kişi oydu. Her şeye rağmen Lachlan iyi bir adamdı ve hak etmediğim halde bana tahammül ediyordu. Aldığım her nefes canımı acıtiyordu.

Ciğerlerimi parçaladı ve boğazımdaki yumruyla boğulmama neden oldu. "Lena ve Larry ölümcül bir kaza geçirdiler ve ben-"

"Ne?" Yüzündeki şaşkınlık çok belirgindi.

Kendimi kaybetmek istemiyordum ama bu ağrı dayanılmazdı, vücudumun her yerine zehir gibi akıyordu... zahmetsizce ve acı verici bir şekilde. Almak sığ nefesler alıyor ve boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyordum, garip bir Dudaklarımdan sızlanma sesi çıktı ve bunun beni ne kadar savunmasız hissettirdiğinden nefret ettim.

Lachlan'ın büyük kolları bana sarıldı. "Çok üzgünüm, Layla. Üçünüzün ne kadar yakın olduğunı biliyorum."

Beni çatı katına çekti ve kanepeye oturttu. Kendimi toparlamak için çok uğraştım ama Lena ve Larry'nin gülümseyen yüzleri zihnimde dönüp duruyordu. Lena, Livy ve benim son gezintimiz. Lena'nın Livy ve beni fazla çılgınlaştığımız için nasıl azarladığını. Onu kaybetmiştik. asla geri dönmeyeceğini anladı.

Göz açıp kapayıncaya kadar hayatınız sonsuza dek değişir. Bir nefes ve insanlar sonsuza dek hayatınızdan çıkar. Tıpkı Brian gibi. Tıpkı annem gibi. Ve şimdi, Lena ve Larry gibi. Hayat adil değildi; benim gibi çürümüş insanlar cezalandırılmalıydı. Ben böyle bir kaderi hak ediyordum; onlar hak etmiyordu.

"İşte, bir içki al." Lachlan'ın sesi beni geri çekti. umutsuz düşünceler. Bardağa uzanıp dudaklarıma götürürken parmaklarım titredi ve kahverengi sıvıdan bir damla döküldü. "Her şey yoluna girecek, Layla." Teselli etme çabası samimiydi ama bunu kabul edemezdim. Şu anda hayatın tadı acı geliyordu, tıpkı dilimin üzerindeki bu alkol gibi.

"Teşekkürler." Bir yudum daha aldım, boğazımdan aşağı bir acı daha yuttum. Belki bir gün buna alışabilirdim. "Ben kendi Geri dönmek için bir uçak bulabilir miyim diye bakmak için havaalanına

gidiyorum," diye sessiz bir ses tonuyla mırıldandım. "Bilmiyorum, aptalca bir nedenden dolayı senin evini düşünmeye başladım. parti. Ve ne kadar korkunç olduğumu, çocukça ve çılgınca davrandığımı."

Bu son yıkıcı haber, yarınımızın garanti olmadığını daha da vurguluyordu. Bu davranışımın onun benimle ilgili hatırladığı son şey olmasını istemiyordum. Hayatımdaki bazı şeylerin kontrolünü elime almamın zamanı gelmişti. Ve özür dilemek de kontrol edebileceğim şeylerden biriydi.

Hiçbir şey söylemeyince boğazımı temizledim ve titrek bir sesle devam ettim: "Bu yüzden davranışım için özür dilemek istiyorum." Belki onun için önemli değildi ama benim için önemliydi. I

Lena'nın düzgün davranmamı isteyeceğini biliyordum. Bir erkek gibi davrandığımı söylemek

Tam bir kaltak demek hafif kalırdı. "Eve bunu hak etmedi. Çok şey yaşadı ve ona benim yaptığım gibi davranmak alçaklıktı."

Ellerimi kucağımda birleştirdim.

"Evet, alçaklıktı," diye kabul etti ama sesinde zehir yoktu. Kuşkusuz ben onun radarında hiçbir zaman ciddi bir şey olmamıştım. Bunu biliyordum ama kabul etmek istemiyordum. Beni istemeyen bir başka insandı, ama asıl soru benim onu isteyip istemediğimdi. Muhtemelen ondan büyülenmiştim. tüm yanlış nedenler için.

Gözlerim onun uzun gövdesinde gezindi. Yakışıklıydı, şimdiye kadar tanıdığım en yakışıklı adamlardan biriydi. Ve Tanrı'dan daha zengindi. Onun ilgisini çekmek için sağ elini verebilecek bir kadın havuzu vardı. Sanırım ben de onlardan biriydim, yine de aklımı başımdan aldığını söyleyemezdim.

Pişmanlık üzerime çöktü. O sadece bir banka hesabı değildi. Lachlan Ne kadar kötü batırırsanız batırın yanınızda duran adamlardan biriydi. Ve o iyiydi, gerçekten iyi bir adamdı. "Öyle demek istemediğini biliyorum, Layla."

İnsanların içinde hep en iyisini arardı. Ve Eve Bailey şanslı bir kadındı. Ne kadar şanslı olduğunun farkına varacaktı. Sonunda.

"Çok üzgünüm." Davranışımın mı, Lachlan'ın bariz kalp ağrısından mı yoksa en iyi arkadaşlarımı kaybetmekten duyduğum acıdan mı bahsettiğimi bile bilmiyordum.

Muhtemelen üçü de.

"Cenaze ne zaman?"

Alt dudağımı ısırdım, göğsümdeki boşluk yerine onun acısına odaklandım. Cenazeyi düşünmek her şeyi çok gerçekçi kılıyordu. Ben olsam

Hepsi kötü bir rüya, bir kabusmuş gibi davranmayı tercih ederim.

"Yarın," diye cevap verirken sesim boğuk çıkıyordu. "Bir uçak bulup acilen Londra'ya dönmek zorunda olmamın nedeni bu."

"Sizi uağımla gtrecekim."

Nezaketi gözlerimi yaşarttı ve bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdım. "Sen-"

"Seni uçağımla götüreceğim. Senin için ne kadar önemli olduklarını biliyorum."

Gözlerimi kırıştırdım, gözlerimdeki sızı bana gözyaşlarımın her an akabileceğini söylüyordu. Kendimi tutmam gerekiyordu.

"Teşekkür ederim, Lachlan," diye mırıldandım. "Ve biliyorum ki sen ve Eve her şeyi çözeceksiniz. Sen iyi bir adamsın."

Yorum yapmak yerine sadece cevap verdi. "Pilotuma bir mesaj göndereceğim. Uçuş izni alabilmesi için şimdi ayrılmamız gerekecek."

Onun sayesinde Londra'ya zamanında dönebildim. Lachlan'a olan tutkumun bir hata olduğunu anlamam uzun zamanımı aldı. Kendimi tamamen aptal yerine koydum ve Eve Bailey'i incitecek kadar ileri gittim. Sanki kadın yeterince şey yaşamamış gibi. Eğer kız kardeşi beni bulup ağzımı burnumu kırmaya karar verseydi, onu hiç suçlamazdım. Kıskançlığın beni alt etmesine izin verdim. Ama Eve'e nasıl baktığını görünce, onun için başka kimsenin olmadığı açıktı.

Onu sevdiğimden bile değildi. Ama lanet olsun, bir reddedilme daha. Her zaman acı verici bir reddedilişle sonuçlanırdı. Neredeyse otuz yaşındayken, reddedilmenin sağlıklı bir şey olduğunu şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi. Tüm hayatım boyunca bunu duydum, bu yüzden bir yenilik olacaktı. Yine de acı veriyordu. Kimse beni istemiyordu.

Liberty biliyor. Lena da öyle.

Bu ikisi başıma gelen en güzel şeylerdi. Büyükanne ve büyükbabama daha iyi olduğumu kanıtlamaya kararlı bir şekilde üvey kız kardeşimi aramaya gittim. Beni olduğum gibi kabul eden hayat boyu sürece arkadaşlarım oldu.

Lena ve kocası Larry'nin kaybından dolayı kalbim sıkışıyor. Bu ikisi yaşlanana kadar yaşamayı hak ediyordu, ama hayatları kısa kesildi. Göz açıp kapayıncaya kadar, sonsuza dek aramızdan ayrıldılar. Bir araba kazası. Benim gibi aptal bir genç mi onların hayatını erken sonlandırmıştı? Liberty'ye detayları sormaya cesaret bile edemedim. Bu konuda konuşmak onun için çok acı vericiydi ve benim için de hatırlamak çok acı vericiydi. Sonsuza dek aramızdan ayrıldıklarını bilmek yeterince acı vericiydi.

Brian'ın ölümü benim elimdeydi. Annemin de öyle. Bundan kurtuluş yoktu. Belki de o gece annemin kötü etkisi yüzünden uyuşturucu kullandım. Kendimi bildim bileli bir çeşit bağımlılıkla mücadele ediyordu. Bunu neden yaptığını anlayamıyordum. Anneme yaptıklarını gördükten sonra küçük yaşlardan itibaren bu şeylere asla dokunmayacağıma yemin ettim.

Ve Brian en büyük bedeli ödedi.

"Onları sen öldürdün!" Büyükbabamın soğuk sesi beynimin içinde çığlık atıyordu.

Evet, yaptığım şey için hiçbir gerekçe yoktu. Hepsi benim suçumdu. Suçluluk duygusu hayattaki en kötü ve en acımasız yoldaşımdan biriydi. Her gün aynada gördüğüm kişi, içimdeki kişiyi yansıtmıyordu. Dışarıdan gülümserken bu suçluluk duygusu içimi asit gibi kemiriyordu. Bunu her gün ilk elden yaşadım. Ve annesinin ölümünden beri Liberty'de bunu gördüm. İşaretleri göremediği, annesinin sıkıntısını fark edemediği için kendini suçladı.

Ama o hatalı değildi. Babasının kim olduğunu bilmeye hakkı vardı. Bir üvey kardeşi olduğunu bilmeliydi. Ben de suçluydum çünkü Liberty'nin umutsuzca aradığı cevapları biliyordum. Ve onları ondan uzak tuttum. Onun ve Lena'nın sevgisini kaybetme korkusuyla.

Doğduğum andan itibaren kabul ve sevgi aradım. Çoğu zaman da yanlış yerlerde. Lena ve Liberty bana bunu karşılıksız olarak sunan ilk kişilerdi. Karşılığında hiçbir şey beklemeden. Bunu kaybetme riskini almak istemedim.

Seks yaptığım yabancıya bakmak için başımı yana çevirdim. Yakışıklıydı, gençti, muhtemelen benim yaşlarımdaydı. Hikâyemi bilseydi bana bir bakış bile atar mıydı? Brian'dan beri bir aydan uzun süren tek bir ilişkim bile olmadı. O ait olma ve koşulsuz kabul edilme duygusunu çok özlemiştim ama hayat bana bunun bir peri masalı olduğunu öğretmişti. *Öyle değil mi?*

Belki de yanımda huzur içinde uyuyan bu adam bir sonraki peri masalı için bir adaydı. Belki de değildi. Aslında dün geceyi düşününce, çoğunlukla kendinden bahsetti. Kendim hakkında konuşacak havada olmadığı için bu bana uygundu. Hiçbir zaman kendim hakkında konuşma havasında değildim. Bu sabah ona bir şans vermeli miyim? Belki de konuşma kısmını denemeliyim?

Hayır, o pek yatan biri değildi. Neden daha fazla işkenceye katlansın ki?

Sırf o işi bitirsin diye orgazm taklidi yaptım. *Ahh.* Güne iyi bir başlangıç değildi. Ne benim için ne de onun için. Ondan kurtulmam gerekecekti. Telefonuma baktım ve Liberty'den gelen bir aramayı kaçırdığımı gördüm.

Büyük kollarının arasında kıpırdandım, böylece aramayı özel olarak yapabilecektim. Gözlerim vücudunda gezindi. İri ve güçlüydü, güreşçi ya da boksör gücündeydi. Benim tipim olduğunu düşünmüştüm ama her şey tam bir hayal kırıklığı oldu. Bütün erkekler hayal kırıklığı olmaya devam ediyordu.

Huh, belki de kadınlardan hoşlanıyorumdur? Başımı sallamadan önce kendi kendime düşündüm. Hayır, hiç sanmıyorum. Çekici bulduğum tek bir kadın bile olmamıştı. Tamam, bu teoriyi bir kenara bırakalım. Belki de sadece erkeklerin hoşlandığı bir vücuda sahip soğuk, ölü bir balıktım. Evet, muhtemelen ikinci teoriye daha çok benziyor. Yatağımdaki adama bir kez daha bakıp başımı salladım. Ondan çok kendim hayal kırıklığına uğramıştım.

Kahretsin, adı neydi? Hafızamı yokladım ama sonunda vazgeçtim. Gerçekten bir önemi yoktu. Onu bir daha asla görmeyecektim. Yatak odasından çıkıp aşağıya indim, sürekli tekrarladığım bu aptalca hatadan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Onun yerine Livy'yi geri aradım ve telefonu açmasını beklerken dudağımı çiğnedim. Aklımdan o kadar çok düşünce geçiyordu ki.

"Üzgünüm, daha önce cevap veremedim. Meşguldüm," dedim Liberty'ye.

"Bu hafta çalışmadığını sanıyordum?" Telefonda sesi gergin geliyordu. Onun için endişelendim. Ona yardım etmek istiyordum ama yardımsever bir arkadaş olmak bana göre değildi. Çoğu zaman, hepimizin iyi vakit geçirmesine ve başının belaya girmesine neden olan yararsız bir arkadaşım.

"Sevişmekle meşguldüm, çalışmakla değil." Livy, Callen'la yaşadığı olaydan beri fazlasıyla ciddi ve gergindi. Onu boğabilirdim. Ona yaptığı şey için pislik. Kendi kız kardeşime. "Bazen sen de denemelisin."

Hoşuna gitmeyeceğini biliyordum ama en azından bana gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordum. Zaten iyi bir tavsiye değildi, o yüzden uymaması daha iyiydi.

"Bu paylaşmak için çok fazla bilgi," diye karşılık verdi. "Her neyse, boş ver. Şimdi her şeyi anladım."

"Neye ihtiyacın vardı?" Bunun neyle ilgili olduğunu merak ediyordum.

"Senden Brandon'a göz kulak olmanı isteyecektim ama şimdi iyiyim."

"Oh, ona bakması için kimi buldun? Ve başka bir randevun var mı?" Gerçekten olmasını umuyordum. Livy harika bir insandı ve dışarı çıkmaya gerçekten ihtiyacı vardı. İyi bir adam bulacaktır.

"Hiç kimse ve hayır." Cevabı kısa ve sertti. "Seni sonra ararım." "Ne? Bekle, bekle. Neler oluyor?"

"Haftanın geri kalanında izinliyim, o yüzden ona ben bakarım. Seni sonra ararım. Söz veriyorum." Kafama dank etmeden önce cevaplarını belirsiz tutuyordu. Muhtemelen yalnız değildi.

"Yalnız değilsiniz."

"Evet, sonra." Ve sonra telefonu kapattı.

Neler olduğunu düşündüm. Lena'nın ölümünden beri mücadele ettiğini biliyordum. Hepimiz öyleydik ama o Lena'yla birlikte büyüdü, bu yüzden onu anlayabiliyordum.

stres ve yas. Lena ve Larry'nin öldüğüne hâlâ inanamıyordum. Bir gece, bir nefes ve her şey değişti. Artık sadece o ve ben vardık, küçük Brandon'ımızla birlikte.

Göğsüm o tanıdık şekilde ağrıyordu. Livy gerçeği bilmeliydi. Ona uzun zaman önce söylemeliydim. Ona kız kardeşim olduğunu söylemek istiyordum ama zaman geçtikçe bu gerçeği açıklamak daha da zorlaşıyordu. Lena ve Livy'nin en iyi arkadaşlarım, her anlamda kız kardeşlerim olacaklarını hiç düşünmemiştim. Ama gerçeği sakladığım her gün, her ay ve her yıl tabutuma çakılan bir çivi daha oldu.

Korku beni ona söylemekten alıkoydu. Onu, hem Lena'yı hem de onu korumak istedim. Onları kaybetmek istemedim. Onlar sahip olduğum ilk aile ve kardeş sevgisiydi. Bunu korumak için o kadar çaresizdim ki yılların geçip gitmesine izin verdim ve şimdi... gerçeği saklamamı nasıl mazur gösterebilirdim?

Kendimden ve dönüştüğüm şeyden nefret etmeye başladım. Annem gibi olmak istemiyordum. Ne de babam. Ne de büyükannem ve büyükbabam. Kahretsin, o zaman rol model olarak kimi kullanmam gerekiyordu? Kim olmam gerekiyordu?

Bu hayat, bu hayatın çirkinliği beni içten içe yiyip bitiriyordu. Ne yaparsam yapayım, dönüp dolaşıp aynı yere geliyordum. Yeterince iyi değildim. Asla yeterince iyi olamayacaktım.

Sadece benim diyebileceğim birini istedim. Beni ben olduğum için sevecek birini. Lachlan bir hataydı. Gitmesine izin vermek istemediğim bir hataydı ve ben bunu çok ileri götürdüm. Şimdi bundan pişmanlık duyuyorum. Karısına duyduğu sevgiyi görebiliyordum. Bana hiç öyle bakmamıştı bile, o mutlak bağlılık ve her şeyi tüketen sevgiyle. Bu adam için karısından başka hiç kimse ve hiçbir şey var olamazdı. Ve aynı şey Eve için de geçerliydi. Umarım aralarındaki sorunları çözerler ve birlikte mutlu bir şekilde yaşarlardı. İkisi de bunu hak ediyordu.

Koridordaki aynada yansımama baktım. Altın rengi kütlem Saçlarım kıvrır kıvrırdı, dün gecedan kalma siyah göz kalemi ve rimel mavi gözlerimin altında ve çevresinde dağılmıştı. Utanç yürüyüşü yapmama gerek yoktu, çünkü utancım yürüyüş yapmadan da ortaya çıkıyordu. Sonra aklıma bir düşünce geldi. Belki de sevgiyi ve mutluluğu hak etmiyordum. Belki de

Bu yüzden onu hiç bulamadım.

OceanofPDF.com

CHAPTER FOUR

OceanofPDF.com

F Bir kadına dokunmayalı ne kadar oldu? On aydan fazla olmuştu. Son kız arkadaşımınla yollarımızı dostça ayırmıştık. O daha fazlasını istedi, ben de veremedim. Ama

onu oyalamak adil değildi.

Etrafımdaki kadınların bakışlarının farkında olarak menüye baktım. Her zaman meraklı, büyülenmiş ya da bunun gibi bir şeydiler. Daniel ile olan arkadaşlığımın bu ilgiyi daha da artırdığından emindim.

Daniel ve ben birlikte iş sahibi olduk. Ama o bundan çok daha fazlasıyla ilgileniyordu. Yan iş olarak organize bir suç örgütü de yönetiyordu. Ben o işlerden uzak durdum ama bu dostluğumuzu bozmadı. Ne de olsa deneyimler bizi ömür boyu birbirimize bağladı. İş ortaklığımız da öyle.

Etrafıma bakındım, bazı kadınlar cesurca gözlerime bakarken diğerleri hızla gözlerini kaçırdı. Hatta birkaçı açıkça aval aval baktı, ilgilendiklerine dair bir ipucu alacağımı umuyordu. *Hayır, teşekkür ederim.* Kendime uygun bir kadın bulamadım.

uzunca bir süre uzaktan bile ilgilenmedim. Çoğu sadece paramla ilgileniyordu ve çarşafar arasında çok vanilya vardı.

Kesinlikle kötü bir kombinasyon.

Daniel yanımdaki sandalyeye otururken, "Lanet olası Londra trafiği," diye homurdandı. Geç kalmak onun için alışılmadık bir durumdu.

"Restoranınızda, kumarhanenizde buluşacağımız için burada olacağınızı düşünmüştüm."

"Ah, yanlış düşünüyorsun dostum." Pantolonu yanıyormuş gibi koşturarak gelen bir garsonu işaret etti. "Nasılsınız?"

"Harika. Sen?"

Bir sigara çıkardı. Sigarayı bıraktığını biliyordum ama sigarayı parmaklarının arasında tutma alışkanlığından bir türlü kurtulamamıştı. Parmaklarının arasında yuvarladı, ikimiz de garsonun içkilerimizi doldurduktan sonra bizi bırakmasını bekliyorduk.

"Evet, hemen hemen aynı." Bazı günler diğerlerinden daha iyiydi. Kelimelere gerek yoktu. Görünmez yaralar ve anılar patladı. Bazen bir şeyi unutmak istersiniz, sadece rahatlamak için. Ama bu sadece buydu. Bu neden adil olsun ki? Biz yaşadık, onlar yaşamadı.

"Genişleme hakkında daha fazla düşündün mü?" diye sordu bana, konuyu iş dünyasına getirerek. Bu konuda konuşmak daha kolaydı.

"Pek sayılmaz," diye dürüstçe cevap verdim. "Ama ben varım."

Kulüp, Revelation, o kadar iyi gidiyordu ki, Fransa, İspanya, Monako ve Yunanistan'a genişletmeyi tartıştık. Çok büyük bir yatırım olacaktı ama İngiltere'deki başarının yarısını elde edersek, ilk on iki ay içinde paramızı geri kazanacak ve iyi bir kâr elde edecektik. Hangi işe girersek girelim, canımıza okurduk.

Sorun, geri vermek için bir şeyler yapmaya çalıştığımızda ortaya çıktı. İkimiz de bu işe uygun değildik. Finanse ettiğimiz kar amacı gütmeyen kuruluşlar farklı bir zihniyet gerektiriyordu ama ne Daniel ne de ben buna uygun değildik, bugünkü toplantının bir diğer nedeni de buydu.

"Bu işi düşünmüyorsan vaktini ne halt etmeye harcıyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Aile meseleleri." Kardeşimin düğün davetiyesini ona uzattım. Alexander ve Liberty bazı şeyleri gözden geçiriyorlardı ve ikisi de ne olduğunu açıkça söylemese de bir anlamaya varmışlardı. Her şeye rağmen, bu ikisinin arasında bir şeyler vardı. Gerçi ikisinin de bunu göremeyecek kadar kör olduklarından emindim.

Daniel kaşını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Ne zaman benim ya da kardeşimin hayatına yeni bir kadın girse gazeteler Caldwell'lerle ilgili haberler yapardı. Ama bu olay gazetelerde hiç yer almamıştı elbette. Tam olarak çıkmadıkları için.

Ama bu bir aile meselesiydi. Ben onun ailesini sormadım, o da benimkini sormadı. Okulda bizi birbirimize bağlayan şey buydu. Çocuklar babası konusunda ona, babam konusunda da bana zorluk çıkarıyorlardı. İlk başlarda alttan almayı denedik ama işe yaramadı. Bu sadece o lanet olası piçleri daha da acımasız ve zalim. Bu yüzden onları birlikte dövdük.

İronik gerçekten. Geçmişlerimiz asla birbirine karışmamalıydı ama o kadar çok ortak noktamız vardı ki. Onun babası da, benim babam da ölüme terk edilmişti. Annesi sarhoş ve ağgözlü biriydi. Hey, tahmin et ne oldu? Benimki de öyleydi ve ben onu zar zor hatırlıyordum. Benim büyükbabam vardı, onun da aynı şeyi yapan bir amcası.

"Yardım edebileceğim bir şey varsa söyle, tamam mı?" Başımı salladım. "Sen de dostum."

"Herhangi bir bilgi alabildiniz mi?"

Vakıflarımızdan birini kazıyorduk. Bu vakfa milyonlar akıtarak şehit askerlerin aileleriyle ilgilenilmesini sağladık. Amaç değerliydi, ancak bazı ailelerle konuştuktan sonra, neredeyse hiçbir şey almadıkları ortaya çıktı. Bunun yerine, zenginler bizim bağışlarımızla daha da zenginleşiyordu.

"Evet, hemen hemen hepsini aldım," diye dişlerimi sıktım. Böyle şeylerin olduğunu görmek beni sinirlendiriyordu. Suçlulardan farkları yoktu. "Parayı cebe indiriyorlar."

OceanofPDF.com

CHAPTER FIVE

OceanofPDF.com

"T Livy sinirli bir şekilde, "Zaten onlar olamaz," diye mırıldandı. Alexander'la evlenmeyi kabul ettiğinden beri bir sinir yumağı haline gelmişti. Son iki yıl içinde bir sürü şey olmuştu.

Bu yüzden isteksizliğini anlayabiliyordum ama gerçekten endişelenecek bir şey olmadığını düşünüyordum. Caldwell'ler tanrılardan daha zengindi ve Alexander'ı az da olsa gördüğüm kadarıyla yakışıklıydı. Gergin ama yakışıklı. Yine de birkaç ay önce sarhoşken onunla tanıştığım için gurur duymuyordum. Şoförünün anahtarlarını bir göle atmış olabilirdim. Tek tesellim Liberty'nin de o gece benim kadar sarhoş olması ve benimle birlikte Alexander'ın arabasının tepesine çıkmayı başarmasıydı.

"Postacı olabilir," dedim ona. "Hemen döneceğim."

Ben kapıya doğru koşarken o Brandon için bir şeyler toplamaya devam etti. Biz çılgınca düğüne hazırlanırken son iki gündür onunla birlikte kalıyordum. Doğrusu, gelinliği de dahil olmak üzere her şeyle Alexander ilgileniyordu.

Tek yapmamız gereken Liberty *balayına* çıkarken Brandon'ın Caldwell'in evinde kalacak şekilde hazırlanmasını sağlamaktı. Alexander'ın onu nereye götürdüğünü bilmiyordu. Liberty'ye söylemem için bana söz verdirdi. Ona balayı için uygun kıyafetlerle dolu bir bavul hazırladım.

Balayına gidiyor.

Bayıldım, diye düşündüm kendimi *beğenmiş* bir şekilde, tam olarak ne tür kıyafetler aldığımı hatırlayarak.

Onlar yokken, Alexander'ın kardeşi ve büyükbabasıyla birlikte Brandon'da kalacağım. Brandon'ı kendi evime götürmeyi tercih ederdim ama Alexander bunun daha iyi olacağı konusunda ısrar etti. Liberty mahkemeye

Brandon'a destek olmak için duygusal ve maddi imkanları vardı, böylece

onu yasal vasisi olarak atadı. Bu yüzden evlilik planları aceleye geldi. Brandon'ın Caldwell malikanesinde kalması hepimiz arasında bir bağ olduğunu gösterecekti. Olur da birilerinin aklına parlak bir fikir gelir ve bu ikisinin bir şeyler elde etmek için evlendiklerini söylerse diye. Her ne kadar Alexander Caldwell'in neden mahkemedan Brandon'ın velayetini Liberty'ye vermesini talep edemediğini anlayamasam da, sanırım bu mantıklı geliyordu. Etkiliydi ve kraliçenin kendisinden daha iyi bağlantıları vardı.

Tamam, biraz abartıyorum. Belki kraliçe kadar değil ama ona yakın. Her halükarda, Liberty Brandon'ı tuttuğu ve onunla ilgilendiği sürece bunun bir önemi yoktu.

Kapıyı açtım ve hareketlerim duraksadı. Bir anlığına beynim durdu ve tüm kelimelerim beni terk etti. Ve bu nadiren olurdu!

Önümdeki adam, vay anasını. Gözlerim, müşteriye özel dikilmiş takım elbisesine uyan geniş omzunun üzerinde, orta kısmına kadar gezindi. Belki de hayal gücümün sınırlarını zorluyordum ama beyaz gömleğinin altından kaslarını gördüğüme yemin edebilirim; orada kaya gibi sert karın kasları saklanıyordu. Gözlerimi orada durmaya zorladım. Paketini kontrol edemezdik. Onun paketini kontrol edemezdik.

Gözler yukarı, Layla. Bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Temiz traşlı, güçlü çeneli, dolgun dudaklı, çapkın ve rahat bir gülümseme. Tanrım, dudakları ne kadar da baştan çıkarıcıydı, sadece biraz tatmak için beni kendine çekiyordu. *Hayır, hayır, hayır.* O sınırların dışındaydı. Onun yerine yüzünün geri kalanına odaklandım. Güçlü burnu ve gözleri... derin, koyu mavi gözler.

Çabucak kendimi toparladım ve bakışlarımı durdurdum.

"Yanlış ev," dedim ona ve kapıyı kapatmaya gittim.

"Hiç sanmıyorum." Avucunun içiyle kapıyı durdurdu. "Liberty Smith burada yaşıyor."

"Ha?" Kim olduğunu sanıyordu ki?

Cehennem kadar sıcak, ona verirdim. Tanrım, umarım bu bir aile dostu ya da kuzen değildir. Bu adam etrafta olmak için çok ateşliydi. Etrafta olmak için çok tehlikeliydi. Vücudum anında tepki verdi, ona çekildi ve yanaklarımın ona tepki olarak ısınmasına neden oldu.

Ne oluyor be!

Tanrım, gözleri. Denizin derinliklerinde yanan volkanlar gibiydiler. Koyu maviydiler, beni izleyiş şekli rahatsız edici ve günahkârdı. Avını fark eden bir avcı gibi. Beni canlı canlı yer, sonra da tükürürdü.

bir sonraki yemekten önce. Dudaklarında beliren rahat gülümseme yanıltıcıydı. Neden böyle düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hayatımı buna yatırırdım.

Cevabını bekledim, tedirginlik yavaş yavaş diğer tüm düşüncelerimin yerini alıyordu. Safir bakışları kendinden emin ve hafif ukalaydı, dolgun dudaklarında küçük bir sırıtma vardı. Omuzlarımı geriye atarak doğruldum, bu adamın her nefesimi izlemesine sinirlenmiştim. Sanki zihnimi dikizliyor, beni bir kitap gibi okuyordu. Vücudum onun bakışları altında ısınıyordu ve bundan nefret ediyordum.

daha da fazla. Ona ve daha da çok kendime kızarak, sinirli bir nefes verdim, konuştuğunda onu azarlamaya hazırdım.

"Maxim Caldwell," diye cevap verdi sonunda ve kayıtsızca gülümsedi. "Damadın kardeşi hizmetinizde."

Gözlerim yine onun üzerinde gezindi. Gözlere çok hoş geliyordu ve görünüşte çok mutluydu. Ama tüm bu rahat görünümünün altında kesinlikle karanlık bir şeyler vardı. Bana bunu düşündüren şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama hissediyordum.

Mutlu gülümsemesinin altında gizlenen yoğun bir şey vardı, sizi bir kelebeğin bir çiçeğe ya da daha çok bir böceğin Venüs sinek tuzağına çekip canlı canlı yemesi gibi. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve hızla uzaklaştım.

Bu adamla ilgili hiçbir şey düşünmedim. Kim olduğu ya da dış görünüşünün altında ne sakladığı umurumda değildi. O sınırların dışında olacaktı. Ayrıca, benim tipim bile değildi. Erkeklerimi severdim... ama onun gibi değil. Başka bir şeye ihtiyacım vardı.

Bu adamın şeytanları varmış gibi görünüyordu. Bir an için hikâyesinin ne olduğunu merak ettim ama sonra düşüncelerimi kesin bir şekilde kapattım. Hikâyesini bilmeme gerek yoktu. Sorunları olan insanları kilometrelerce uzakta. Bu tür bir karanlık bende yankı uyandırdı çünkü kendim de bununla mücadele ettim.

Yeterince zarar görmüştüm ve savaşacak kadar kendi karanlığım vardı. Ayrıca, Caldwell gibi bir adamın bana bir bakış bile atmayacağını kanıtlayacak bir ömür boyu sözlerim vardı.

Çekiciliğimi ve Maxim Caldwell'le ilgili düşüncelerimi görmezden gelmemin en iyisi olduğuna kendimi ikna ederek ona çekingen gülümsememi verdim.

"Ve sen de Layla'sın, değil mi?" Sıcak bir gülümseme sundu, bakışlarının yoğunluğu tenimi ısıtıyordu.

"Evet," dedim ona sıkı bir gülümsemeyle. *O benim tipim değil*, diye tekrar tekrar içimden geçirdim. Yine de, lanet olsun. Göze hoş geliyordu.

"Layla, kim o?" Livy'nin sesi beni lanet olası zihin zikrimden uyandırdı.

Maxim'e en tatlı alaycı gülümsemelerimden birini sunarak, "Önemli biri değil," diye bağırdım. "Sadece müstakbel kayınbiraderin."

"Maxim." Liberty arkamda belirdi. "İçeri gel. Neredeyse hazırız."

Kenara çekildim ve sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Gözlerimi ona diktim. Bana parlak bir gülümseme fırlattı ve yoluna devam etti. Kolu bana sürtündü ve içimden bir sürtünme akımı geçerek beklenmedik bir hisle soluk soluğa kalmama neden oldu. Sadece bir sıyrıktı ama vücudum Sıcaklık anında tehlikeli derecede yüksek seviyelere çıktı. İfademi boş tuttum ve kendimi duvara doğru daha da çektim.

Ondan hiç hoşlanmıyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER SIX

OceanofPDF.com

T Livy'nin arkadaşı Layla'yı gördüğüm anda, onun bir bela olduğunu hiç şüphesiz anlamıştım. Onunla ilgili her şey - mavi gözlerinin parlaması, tatlı ağzının alaycı bir şekilde kıvrılması

Gülümsemesi, yürürken kalçalarının sallanması ve altın gibi parlayan sarı bukleleri. Onunla ilgili her şey *siktir* git diyordu ama lanet olası sikimin umurunda değildi. Onun bu dünyada yürüyen en güzel kadın olduğunu düşünmeye devam etti. Ve en seksi! Yine de kesinlikle en itaatkâr değildi. Yine de onu becermem için yalvardığını duymak için milyonlar öderdim.

Başımı salladım ve tek yönlü zihnimi temizledim. Bu yanlış yöndü. *Hayır, doğru yöndü*, sikim iddia etti.

Onun yerine, ona odaklandım. Merak ettim, acaba o da Cambridge ailesi mi, yoksa soyadı sadece bir tesadüf mü? Onu onlarla birlikte hiçbir etkinlikte görmedim. Eğer o Cambridge'lerle bir bağlantısı olsaydı, yollarımız daha önce kesişirdi. Öyle değil mi?

Henry Cambridge, Daniel ve benim sahip olduğumuz ve araştırdığımız vakfın yönetim kurulundaydı. Henry Cambridge kar amacı gütmeyen vakfımızın mali işlerini yönetiyordu. Çok şey kaybetmiş olan asker ailelerine para gitmediğinden hiç şüphemiz yoktu. Doğal olarak ilk araştırdığımız kişi Henry Cambridge oldu. Henüz tüm bilgilere sahip değildik ama şu ana kadar her şey onu işaret ediyordu. Parayı hiç alamayan ailelere yapılan tüm ödemeleri o imzalamıştı. Hepsi sadece nakit olarak yapılmıştı ve servetim üzerine bahse girerim ki bu paralar onun banka hesabına yatmıştı. Ya öyle ya da parayı offshore hesaplarda saklıyordu. Bu parayı veren insanlar daha da zenginleşirken onun daha da zenginleştiğini düşünmek kanımı kaynattı.

nihai fedakarlık olmadan gidiyordu. Açgözlü piç.

Gözlerim Layla'ya takıldı. Onun böyle bir şeyle bağlantısı olduğuna inanmak zordu ama insanlar açgözlüydü. Onlarla bağlantısı olan herkesin mikroskop altında olması en iyisi olurdu. Onu araştırmam gerekecekti. Kendime bunun sadece soyadı yüzünden olduğunu söyledim ama doğrusu ilgimi çekmişti.

Onu merak ettim. Belli ki Livy gibi Amerikalı değildi. Belirgin bir İngiliz aksanı vardı. Bu ikisi nasıl tanışmış ve en iyi arkadaş olmuşlardı? Arkadaş mı? Ve belli ki çok yakınlardı.

Son otuz dakikadır uçuyorduk. Brandon heyecanlıydı, Livy, ben ve Layla arasında gidip geliyor, kulaklarımızı çınlatıyordu. Küçük adam uçaktaki gergin durumu biraz olsun normalleştiren tek şeydi.

Livy kaskatı kesilmişti ve çok gergindi. Elleriyle, saçlarıyla, sonra da gömleğinin etekleriyle kıpırdanıp duruyordu. Gözlerimin seğirmesine neden oluyordu. Ağabeyimle evlenmek için nasıl anlaştıklarından emin değildim ama buna sevinmişim. Alexander o kadına kafayı takmıştı. Asansörde ona gözlerini kilitlediği andan beri. Tam da ihtiyacı olan şeydi. Bunu yapmayı neden kabul ettiğini tahmin etmem gerekirse, çünkü çoğu zaman Alexander'a ters ters bakıyordu, tek yapmam gereken Brandon'a bakmaktı. Yeğeni için her şeyi yapardı.

Öte yandan Layla Cambridge, bana bakma zahmetine bile katlanmayan bir buz kraliçesi gibi, kayıtsızca oturuyordu. Yine de bu iyiydi; sadece bana daha fazla meydan okuyordu. Meydan okumaları severim. Bir yandan gözümü ondan ayırmadan elimdeki gazeteyi okuyormuş gibi yaptım.

Buz gibi tavrına rağmen çok güzeldi. Aslında, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadındı. Teni pürüzsüzdü, dokunulmak için yalvarıyor ve kaba dudaklarımla gölgeleniyordu. Dudaklarının arasındaki küçük kıvrımı ısırarak istiyordum.

omuzlarına ve boynuna, böylece herkes görecekti. Siktir et, herkes benim olduğunu bilsin diye üzerine adımı dövme olarak yaptırmak istiyordum. Çünkü aklımda hiç şüphe yoktu, Layla Cambridge benim olacaktı. Bir şey istediğimde acımasız ve ısrarcı olduğum bilinirdi ve ben de onu istiyordum.

Sarı saçlarının yüzünü çerçeveleyerek parlaması ona meleksi bir ışıltı veriyordu. Neredeyse onu masum gösteriyordu. *Neredeyse ama tam olarak değil!* Gözlerini dikti yine benim yolum. Evet, kesinlikle masum değildi. Bebek mavisi gözlerinde ateş vardı.

Meleğim sikimi seğirtiyor.

Onu pis ellerim ve ağzımla mahvetmek istiyordum. Ona sadece benim verebileceğim zevkle çılgılık attırmak. Yatak odasında tüm kontrolü bırakacak türden bir kadın mıydı? Umarım öyledir. Çünkü vücuduna hükmetmek ve tüm orgazmlarını kontrol etmek, sadece benim emrimle çözülmesine izin vermek istiyordum.

Gülümsedim. Evet, bu o bakışı tamamen başka bir şeye dönüştürecekti. Bundan hiç şüphem yoktu. Layla buz gibiydi ama onda bana temel düzeyde çekici gelen bir şeyler vardı. Tüm o buzun altında, dokunuşumla yanacak bir ateş olduğuna bahse girerdim. Sevgililerinde neyi tercih ederdi? Bunu biliyor muydu? Onu mahvetmek, ona geçmişteki tüm sevgililerini unutturacak ve gelecekte sadece beni hatırlamasını sağlayacak tüm kirli şeyleri yapmak istiyordum.

Dudaklarım yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı, onu yatağımda çıplak ve yumuşak hayal etmeye başlamıştım bile. Bahse girerim küçük, zevkli bir şaplak için mükemmel bir kıcı vardı. El izimle nasıl kızaracağını şimdiden hayal edebiliyordum.

"Ne bakıyorsun öyle?" Layla bana tükürdü, yanakları öfkeyle kızarmıştı.

Evet, evcilleştirmek için oldukça iyi bir şey olurdu. Acaba *ona şaplak attığımda kıcının yanakları da kızaracak mıydı?* Düşüncelerimi dizginlesem iyi olacaktı; yoksa kalktığımda çadır kurmuş olacaktım. Tüm misafirlerimizi sertleşmiş bir şekilde karşılamak ne güzel bir manzara olurdu. Kadınlar bundan hoşlanırdı ama erkekler pek hoşlanmazdı. Aklımı bu ruhlu meleğe takmış olmam çok kötü. Çünkü bu düğüne katılan kadınların hiçbiri cinsel iştahımı doyuramazdı. Layla'yı gördüğümünden beri aklım ondaydı.

Kaşımı kaldırdım, bu kadının çıplak görüntüleri zihnimde oynaşırken görünüşte rahatsız olmamıştım. Layla'yı görmek için neler vermezdim Cambridge çıplak ve yatağımda, hemen şimdi; kremsi teni heyecandan kızarmıştı. Onu bu gece yatağımda istiyordum.

"Pek bir şey değil," diye cevap verdim, ses tonum can sıkıntısını yansıtıyordu. "Neden bu kadar huzursuzsun?"

Çekici bir kızarıklık göğsünü renklendirdi ve bana bu çekimin tek taraflı olmadığını söyledi. Evet, o da hissetmişti. Başını benden yana çevirdi ve yüzünde inatçı bir kararlılıkla pencereden dışarı baktı. Tüm pençelerine rağmen, içinde ona bakmamı sağlayan bir şey vardı. Gösteri yapmadığı ya da sert maskesinin arkasına saklanmadığı zamanlarda, o bebek mavisi gözlerinde beni bir denizkızının şarkısı gibi büyüleyen bir kırılganlık vardı.

Bu güzelliğe yapmak istediğim iğrenç şeyler bir keşif olacak. Hem onun hem de benim için.

OceanofPDF.com

CHAPTERSEVEN

OceanofPDF.com

U

Sinirli.

Maxim Caldwell bana böyle hissettiriyordu. Ve bundan nefret ediyordum. Öfke nöbetleri geçirmek ve onun ortadan kaldırılmasını talep etmek istedim.

Gözümün önünden kayboldu. Böyle bir şey hiç başıma gelmemişti. Küçük yaşlardan itibaren kendimi toparlamayı, duygularımı kontrol altında tutmayı öğrendim. Evet, ben kaltak olmakta iyiydi, ama daha önce hep metodikti. Bu adam düşünmeden tepki vermeme sağladı.

Maxim tüm disiplinimi pencereden dışarı attı. Beni açıkta ve çıplak hissettirdi. Tüm katmanları olan lanet bir kar tulumu giysem bile onun bakışları altında kendimi çıplak hissederdim. Her zaman yüzümde tutmaya özen gösterdiğim maske onun yanında kırıldı. Kaygısız gülümsemesi, derinlerinde bir karanlık saklayan gözlerindeki pırıltıyla bedenim daha önce hiç yaşamadığım bir duyguyla ürperdi. Birçok sevgilim olmuştu ama hiçbirisi bana tehdit gibi gelmemişti... ne kalbime ne de ruhuma. Maxim Caldwell her bir savunmasız parçam için bir tehdit gibi hissettiriyordu. İçimde bir yerlerde, beni paramparça edeceğini biliyordum ama daha önce kimse beni tekrar bir araya getirmek için yanımda kalmamıştı. O da yapmayacaktı. Beni görmesini, tüm hasarlı parçalarımı görmesini istemedim.

Bu düşünce karşısında ürperdim. Hepsi kafamın içindeydi. Onu ve onunla ilgili her şeyi görmezden gelmeliydim.

Gözlerim Alexander ve Liberty'ye gitti. Kız kardeşim kocasıyla ilk öpüşmesinden dolayı hâlâ sarsılmış görünüyordu. Tüm bu saçmalıklar olurken, ona Alexander'ı öpmeye çalışıp çalışmadığını sormak aklıma bile gelmedi.

Koridorda yürüyene kadar, ve sonra... şey, iyi bir şey değildi

sorma zamanı. Bu yüzden, o ikisinin yeminlerini değiştirmelerini endişeyle izledim.

O anda gözüme çarpan iki şey vardı. Birincisi, Alexander Caldwell Livy'nin gitmesine izin vermeyecekti. Onu izlerken gözlerinin yanması bana bu evliliğin asla sadece kâğıt üzerinde kalmayacağını söylüyordu. Hem de hiç.

İkincisi, Maxim Caldwell kardeşine hiç benzemiyordu. Livy'nin kocası kibirliken, kardeşi bunun dışında her şeydi. Alexander Caldwell'in benim için daha çekici olması gerekirdi ama rahatlardım, hiç de öyle değildi.

Yaşasın, Layla Cambridge için bir sağlık puanı.

Ne yazık ki Maxim beni çok garip bir şekilde etkiledi. Bunu tam olarak anlayamıyordum. Onunla aynı odada olduğumu bilmek bile vücudumu ısıtıyordu. Onu görmeme bile gerek yoktu. Gözlerim onu görmeden önce hissettiğime yemin edebilirim. Ama o bana baktığında, lanet bir bakire gibi eridim. Bakire değildim. Uzun zamandır bakire değildim.

Emin olduğum tek şey ondan hoşlanmadığımdı. Ondan hiç hoşlanmamıştım. Resepsiyondaki herkes onun bir tanıdığı ya da arkadaşıydı.

Caldwell'in. Livy, Brandon ve benim dışındaki herkes. Asla evlenmeyeceğimden emindim ama evlensem bile her şeyin hemen hemen aynı olacağını düşünmek beni üzüyordu. Livy ve Brandon yanımdaki tek insanlar olacaktı. Büyükbabam ve büyükanne sayılmazdı, tabii geleceklerini varsayarsak. Düğünüm gelmelerinin tek yolu bir kralla evleniyor olmamdı.

Duvara yaslandım, şampanyamı yudumladım ve kız kardeşimin Alexander'la en sevdiği şarkıda dans edişini izledim. İkisi birlikte çok güzel görünüyorlardı. Adamın devasa gövdesi kızın üzerinde yükseliyor, onu koruyordu. Her şeye rağmen, bu konuda içimde gerçekten iyi bir his vardı. Onun hakkında.

Livy'nin geleceği için umut hissetmek kalbimi ısıttı. Onun mutluluğu bulmasını istedim. Aşk ve tutkuyu bulmasını. Callen'ın onu mihrapta terk etmesi onu çok incitmişti ama bunu atlatmıştı. O pislik onu hak etmiyordu. Alexander Caldwell, Callen gibilerle başa çıkabilirdi. Livy ve Brandon'la her zaman ilgilenilmesini sağlardı.

"Dışarıda oldukça iyi görünüyorlar." Maxim'i görmeden ya da duymadan önce hissetmiştim. Ama sesini duyunca vücudumun ısısı yüz derece daha yükseldi ve omurgamdan aşağı keyifli bir ürperti yayıldı. Böyle giderse güneşe çıkmadan güneş yanığı olacaktım.

Ona yandan bir bakış fırlattım. Bu lanet olası adamın Ben.

Gözlerimi dans pistine çevirerek, "İşi berbat etmese iyi olur," dedim. "Aksi takdirde, ölüsü iyi görünecek."

Maxim'in gürleyen kahkahası göğsümdeki bir şeye çarptı ve bundan nefret ettim. "Livy'ye zarar vermez. Dans etmek ister misin, Layla?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Seninle mi?"

"Senden kesinlikle başka biriyle dans etmeni istemezdim."

"Hayır, teşekkür ederim."

Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sanki bana ne yaptığını bildiğini söylüyor gibiydi. Ama bilmiyordu. Hiçbir fikri yoktu. Sahte kızıl saçlı bir kadın aniden ortaya çıktı, beni tamamen görmezden geliyordu, tüm dikkati Maxim'deydi.

Göğsümde tanıdık bir kıskançlık duygusu kabardı ve hemen onu bastırdım. *Kıskanç değilim*, diye kendime yalan söyledim. Bu bir kızgınlık hissiydi.

"Hey bebeğim," diye mırıldandı lanet bir kedi gibi. Kendini ona doğru itmeye başlamasını bekliyordum ama dekoltesini ona bol bol göstermeye çalıştı. Lanet olası sürtük. "Dans etmek ister misin?"

Maxim onun yerine, "Candace, Layla Cambridge'le tanış," diye cevap verdi. "Gelinin en iyi arkadaşı."

Kadın bana bir bakış bile atmadı, tüm dikkatini Maxim'i fethetmeye vermişti. En aptalca nedenden dolayı, yüzüne bir yumruk atmak istedim. Gerçekten sertçe. Ve mor bir çürüğün o kızıl saçlara ne kadar yakıştığını görmek. Tanrım! Bu

Otuzlu yaşlarıma yaklaşırken şiddete başvurmaya başlamışım gibi görünüyor.

"Seni düşünmeden duramıyorum Maxim," diye mırıldandı kulağına. Bunu duyabileceğimden emin oldu. Kendini tehdit altında falan mı hissediyordu? Gözlerimi devirdim.

O tamamen sizin, bayan! O zaman neden kıskanıyordum ya da sinirleniyordum, göğsümdeki o lanet duygu her neyse.

Karşılıklı konuşmalarına şahit olmak istemediğim için gözlerimi kaçırdım ve hem Maxim'i hem de onu görmezden geldim. Tanrım, bu çok rahatsız ediciydi. Muhtemelen vücudumun ona tepki vermesinin nedeni buydu. Pislik playboylara karşı bir yeteneğim var gibiydi. Göt deliği ne kadar büyükse, vücudum o kadar tepki veriyordu. Çok iğrençti.

Brandon dans pistinde bana coşkuyla el salladı ve ben de Maxim'i arkamda bırakarak aceleyle ona doğru yürüdüm. Brandon'ın haberi bile yoktu ama beni arkadaki o ikisine aptalca bir yorum yapmaktan kurtarmıştı.

"Selam dostum," diyerek onu kollarıma aldım ve kocaman sarıldım.

"Eğleniyor musun?"

"Evet, ben de dans etmek istiyorum."

Dans pistine baktım, Alexander ve Liberty danslarını bitiriyorlardı.

"Bence sen dans etmelisin," dedim ona. "Livy dansını bitirir bitirmez sıra sana gelecek."

"Gerçekten mi?"

"Elbette. Gelin ve damat dışında bu partideki en önemli kişi sizsiniz."

Küçük yüzü aydınlandı ve elimde olmadan saçlarını karıştırdım. Çok cesur davranıyordu. Bir gün harika bir adama dönüşecekti. Onun gibi daha çok erkek olmalı. Pislükler ve kalp kıranlar değil. Onlar ne yazık ki bu dünyaya hükmediyor.

Livy ve kocasının danslarını bitirip bitirmediklerini görmek için omzumun arkasına baktığımda ağzım açık kaldı. Callen buradaydı! Onu düşün gününde terk eden adam gerçekten de gelmeye cüret etmişti. Onun burada ne işi vardı?

"Brandon, sıra sende," diye yumuşak bir sesle konuştum onunla. Onu telaşlandırmak istememiştim ve onu hızla Livy'ye doğru itmek isterken kendimi tutmak zorunda kalmıştım. O adamın suratını duvara yapıştırmak istiyordum. *İşte yine yumruk atıyorum*, diye düşündüm kendi kendime alaycı *bir* şekilde. Ama bunu hak etmişti. Kız kardeşimi incittiği için onu asla affedemezdin. "Acele et, biri onu çalmaya çalışmadan önce."

Brandon çılgık atarak Liberty'ye doğru koştu ve ben de onun yüzündeki rahatlamayı izledim. Yoğun bir şeyler oluyordu. Callen'ı görmek bile her şeyden sonra çok fazlaydı. Kız kardeşimin yeğeniyle dans ettiğini görünce rahat bir nefes aldım ve bir kadeh daha şampanya içmeye koyuldum, bir yandan da gözlerimi Callen'dan ayırmıyordum. Lanet olası dolandırıcı!

Bu insanların arasında bu günü, hatta hafta sonunu atlatabilmek için güçlü bir şeye ihtiyacım vardı ama pahalı ve lezzetli bir şampanyayla yetinmek zorundaydım.

Callen ve Alexander'ın birkaç kelime konuşmasını izledim ve buradan bile ikisi arasındaki gerilimin yüksek olduğunu söyleyebilirdim. Alexander Caldwell kesinlikle onun kıcını tekmeleyebilirdi. Tanrım, o lanet olası pislükten nefret ediyordum.

Livy'ye yaptıkları için.

Alexander, Callen'ı geride bıraktı ve ona söylediği şey, Callen'ın ağzı açık bir şekilde Livy'nin kocasını izlemesine neden oldu. Ona hizmet etti

Doğru! Callen başını salladı ve bara doğru yöneldi. İki kez düşünmeden ona doğru yürüdüm.

Oraya vardığımda barmen viskiye benzeyen içkisini ona doğru kaydırıldı.

Barmene, "Buna ihtiyacı olmayacak," dedim. Callen'a dönerek tükürdüm. "Senin burada ne işin var?" Nezaket göstermenin bir anlamı yoktu. Ondan hoşlanmadığımı biliyordu.

"Davet edildim." Tamam, bu biraz şaşırtıcıydı. Aklı başında kim Livy'nin eski erkek arkadaşını düğününe davet eder ki?

"Reddetmeliydin, göt herif." "Layla, bu seni ilgilendirmez."

"Sikeyim öyle değil. Ondan faydalandın. Ve sonra onu terk ettin. Hem de düğün günü!"

"Senin peşinden koşacak bir adamın yok mu?"

"Gebe bırakacağın zavallı bir kadın yok mu? Belki Livy'ye yaptığının aynısını ona da yaparsın? Onu başkasına bırakırsın."

"Kapa çeneni," diye homurdandı. Ah, sonunda ona ulaşıyordum.

"Sorun nedir? Bebeğin annesi ne kadar berbat bir iş yaptığını fark etti. sen misin?" Yeterince uzun sürdü. Akıllıca, bu son sözleri kendime sakladım. Eğer bakışlar öldürebilseydi, ölmüş olurdum. Ve lanet olsun, eğer iyi hissettirmiyorsa. Belki de Son günkü tüm gerginliğimi onun üzerine boşaltıyordum ama en azından Callen benim dayacağımı hak ediyordu.

"Gitmelisin Callen. Bırak Livy düğün gününün ve hayatının tadını çıkarsın."

Ellerini yumruk yaptı, öfkesi dalga dalga yayılıyordu. Birbirimizden nefret ediyorduk, bu çok açıktı. Ama Liberty'ye yaptığı şey için onu asla affetmeyecektim. Yeterince erkek olmalıydı ve bunu ona düğün gününden önce söylemeliydi. En geç o sabah hepimiz kiliseye gitmeden önce. Ama hayır, piç kurusu aslında hepimiz kiliseye girene kadar bekledi, tam da tören başlamak üzereyken.

Boynumdaki deri tatlı bir yanma hissiyle karıncalandı ve anında Maxim'in arkamda olduğunu anladım.

"Her şey yolunda mı?" Maxim'in gözlerinde endişe vardı, bakışları iyi olduğumu değerlendirircesine vücudumda geziniyordu. Sonra Callen'a döndü, Livy'nin eski erkek arkadaşını izlerken yüz ifadesi soğuktu. Korunmaya ihtiyacım yoktu ama kahretsin, içimden bir ses onun beni korumaya çalıştığı fikriyle parlıyordu.

Callen arkasını döndü ve başka bir şey söylemeden gitti. Ve içkisini de almadan. *Güzel, içkiyi hak etmiyor.* Ben de aldım ve yuttum. Sonra hemen boğuldum.

Maxim kıkırdadı, gözleri üzerimdeydi ve beni içten içe yakıyordu.

Kahretsin, bu sert, güçlü içkiye ihtiyacım vardı. Belki önümüzdeki birkaç gün boyunca kafamı iyi tutar, böylece bu saçmalıktan kurtulabilirdim.

OceanofPDF.com

CHAPTER EIGHT

OceanofPDF.com

"A Balayına hazır mısın kardeşim?"
Alexander gergindi. Liberty'nin onun ikinci yarısı olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Onunla ilgili bir şey

onu izlediğini, ona aç olduğunu, bu kadının gitmesine asla izin vermeyeceğini söyledi. Ve birlikte yolculukları daha yeni başlamıştı.

"Evet. Brandon'ın iyi olduğundan emin olacak mısın?" "Elbette."

"E-postalarımı günde iki kez kontrol ederim. Ama acil bir şey olursa beni arayın."

"Alexander, ben hallederim. Balayınızın tadını çıkarın."

Kravatını çekiştirdi, gözleri karısını arıyordu. Umarım bu ikisi birbirlerine ulaşmanın bir yolunu bulurlardı. Kardeşim çok genç yaşta büyümek zorunda bırakıldı, daha onlu yaşlarındayken işin başına geçti. Her şey

Babamız yüzünden. Mutluluğu bulma sırası Alexander'daydı. Tanrı bunun için yeterince çalıştığını biliyordu.

"Ona söylemelisin." Bu işe karışmamam gerektiğini biliyordum ama dayanamadım.

Birkaç hafta önce bana Liberty'nin annesinin yayıncılık şirketini Caldwell'lerin satın aldığını söyledi.

"Ona ne söyleyeyim?"

"Annesinin yayıncılık şirketini satın aldığını. Böyle şeylerin havada asılı kalarak mutlu olma şansınızı yok etmesine izin vermeyin."

"Hayır."

Kardeşim tüm takdire şayan özelliklerine rağmen bir katır kadar inatçı olabiliyordu. Ben de ondan daha iyi değildim. Ama en azından benim daha hoş bir kişiliğim vardı. *Sanırım.*

"Neden olmasın?" Tedirgin bir şekilde ona soru sorarken bir yandan da yeni baldızıma doğru baktım ve onun bizi izlediğini gördüm. Brandon ve Layla'nın yanında durmuş, Alexander'ın ayarladığı balayına gitmeden önce vedalaşıyordu.

Layla'nın bana bakmaktan bu kadar kaçınması komik olurdu, eğer bu beni başka hiçbir şey kadar sınırlendirmeseydi. Onu kovalayıp köşeye sıkıştırma isteğim daha da arttı. Ve sonra o dolgun kırmızı dudakları benimkilerin arasına alıp tadına bak.

Daha önce Livy'nin eski erkek arkadaşıyla aralarında geçen olay bana onun sevdiklerini korurken küçük bir köpekbalığı olabileceğini göstermişti. Ve ben buna bayıldım. Sadece ona bir tehdit olmadığını açıkça belirtmem gerekiyordu.

"Çünkü bu en kötüsü bile değil." Kardeşimin sesi aklımı konuşmamıza geri getirdi.

Sözleri karşısında kaşlarımı çattım. Bazen ailemizi çevreleyen sırlar çöküşümüz olacakmış gibi hissediyordum. Alexander tüm lanetli aile sırlarını omzunda taşıma eğilimindeydi. Şehit olmayı gerçekten bırakmalıydı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bırak onu, Maxim."

Alexander karısına ve Brandon'a doğru yürüdü. Brandon ona sarıldı. Bu küçük adam herkesin kalbini eritebilirdi. Ne olursa olsun, hepimizin amacı Brandon'ı üzmemektir.

"Artık hepimiz bir aileyiz," diye sevinçle haykırdı Brandon, gözleri mutlulukla parlıyordu. Tanrım, bu çocuk Liberty'yi seviyordu. Liberty de onu seviyordu.

"Evet, biz artık bir aileyiz." Alexander'ın sesi kararlıydı, gözleri karısının üzerindeydi. İstemsizce gözlerim en yakın arkadaşının yanında duran Layla'ya kaydı. Bana bakmaktan, benimle konuşmaktan, benimle dans etmekten kaçınıyordu.

Benden kaçtı. O kadar!

Yine de onun her zaman benim farkında olduğunu görebiliyordum. Aynı şekilde ben de onun farkındaydım. Bir veba gibi çekiciliğiyle savaştı. Ama lanet olsun ki ona izin verirdi. Nesinin dikkatimi çektiğini bile söyleyemiyordum. Benimle çok az konuştu, bana çok az baktı, bana çok az zaman ayırdı. Belki de bir meydan okumaydı. Tek bildiğim, daha önce başka bir kadına karşı hiç böyle bir çekim hissetmemiş olduğumdu. Kim olduğu, adının ne olduğu ya da ne iş yaptığı umurumda bile değildi. O sadece benimdi.

Layla'nın gerçekten de Cambridge ailesinin torunu olduğunu teyit ettim. Babamın çok sevdiği tatsız bir gemiği vardı. Ve bu en hafif deyimiyile. Ve bir ve

Daniel ve benim vakıf parasını çaldığını keşfettiğimiz kişi. Ama bana garip gelen şey, Layla'nın onların çevresine hiç dahil edilmemiş olmasıydı. Topladığım tüm bilgilere göre, onları birkaç haftada bir ziyaret ediyordu ve bağlantıları bu kadardı.

Liberty ve Alexander'a gülümsemeye zorlayarak, "Pekâlâ, siz ikiniz," dedim. "Hadi gidin. Brandon ve ben futbol oynayacağız." Sonraki sözlerimi vurgulamak için Liberty'ye sert bir bakış attım. "Olması gerektiği gibi."

Bu hafta başında Brandon bana Liberty'nin futbol oynarken sinmesini ve ölü taklidi yapmasını söylediğini anlattı. Böylece yaralanmayacaktı. Şimdiye kadarki en çılgın teori.

Livy omzunu silkti. "Bunu sen yap. Ama o incinirse, ben seni çok daha kötü incitirim."

Güldüm. Bu kadın Alexander'ın mükemmel eşi olabilirdi. "Livy, bazen korkutucu olabiliyorsun."

"Evet, evet. Sadece yaralanmadığından emin olun."

Brandon'ın sarı saçlarını karıştırdım. "Bu beni nasıl bir amca yapar ki?"

Layla bir şeyler kusmak ister gibi beni izliyordu. Gözlerindeki ateş, dokunuşumun altında eriyene kadar onu eğip içine sokma isteği uyandırdı. Bunun yerine kayıtsızmışım gibi davrandım. Dayanamadım, meydan okurcasına kaşımı kaldırdım. O sadece nefesinin altında homurdanmakla ve beni yine görmezden gelmekle yetindi.

Brandon, Layla ve ben, balayını başlatmaya hazır olan Liberty ve Alexander'ın yola çıkışını izliyorduk.

"Gelmiş geçmiş en iyi zamanı geçirmeye hazır mısın Brandon?" Yeni sevgilime gülümsedim.

Yeğenim. Başını kaldırdı, gözlerinde küçük bir endişe vardı. Çok cesur olmaya çalışıyordu. Cevap olarak başını salladı, alt dudağı titriyordu.

"Merak etme, sen farkına bile varmadan geri dönecekler." Ona kocaman bir gülümseme verdim ve rahatlatmak için elini nazıkçe sıktım. Zavallı adam zaten çok şey yaşamıştı.

Layla onun göz hizasına inerek, "Aynen öyle dostum," dedi. "Bu ucube kaleyi keşfe çıkmaya ne dersin?"

"Ben rehber olacağım," diye gönüllü oldum. Layla'nın mavi gözleri bana kaydı. Kaşları çatıktı. Benim gelmemi istemedi. Çok kötü oldu. "Domuz sırtına binmek ister misin?"

Brandon'ın endişelerini dizginlemek için tek gereken buydu. Heyecanla sıçradı ve gözleri parladı. Cevabı daha dudaklarından dökülmeden biliyordum.

"Evet!" diye coşkuyla haykırdı, ben Layla'nın dudaklarının hoşnutsuzlukla incelmesini eğlenerek izlerken. Benden kurtulmak için çok hevesliydi; bunu eğlenceli buluyordum.

Artık gözüme kestirdiğime göre, onu elde etmenin bir yolunu bulacaktım.

OceanofPDF.com

CHAPTER NINE

OceanofPDF.com

G Aramızdaki mesafe açıldıkça gittikçe küçülen arabanın ardından bakarken vücudumdaki gerilim gerilmiş bir lastik bant gibiydi. Maxim, Brandon'ın

Liberty'nin gidişine üzülmüş. Bunu ona verirdim.

Brandon'ın duyguları. Ve onunla konuşma şekli, çocuklarla arasının iyi olduğunu gösteriyordu.

Bize kaleyi gezdirme teklifini takdir ettim ama bencilce, keşke gezdirmeseydi dedim. Bu adamın yanında eriyip bir arzu birikintisine dönüşeceğimden endişeleniyordum. Bu akıllıca olanın tam tersiydi. Kesinlikle ihtiyacım olan şey bu değildi.

"Kale on beşinci yüzyılda inşa edilmiş," dedi Maxim. Sonra gözleri Brandon'a kaydı. "Bu beş yüz yıldan fazla zaman önceydi. Şövalyeler atlarına binip ziyarete geldiler."

Brandon'ın gözleri büyüdü. "Gerçek şövalyeler gibi mi?"

Maxim başını salladı. "Kalenin etrafında birkaç zırh takımı bile var. Bazılarını kontrol edebiliriz."

Ve böylece Maxim, Brandon'ın en sevdiği amcası oldu. Hem de tek amcası, ama bu tartışmalı bir konuydu. Tüm şato gerçekten çok güzel bir ortama sahipti. İçeri ilk girdiğimizde nefesim kesilmişti ama Liberty'nin stresi yüzünden çevremden çok ona odaklanmışım. Tören bittiğine ve bu ikisi balayına doğru yola çıktığına göre bölgeyi takdir etmek için zaman ayırıyorum.

Maxim varışımızda malikanenin binlerce dönümlük bir arazi. Şatoyu ormandan ayıran büyük bir labirentin bulunduğu ormanın önüne yerleşmiş, bakımlı büyük bir park vardı. Şato Sonbaharın başları olmasına rağmen her yerde çiçekler açmıştı. Neredeyse bir

büyülü bir fon. Etrafa yayılan koku, hafif esintiyle taşınan odunsu ve çiçekli bir kokuydu. Esintinin yönüne bağlı olarak koku daha güçlü ya da daha hafif hale geliyordu.

"Gizli kapıdan girelim," diye önerdi Maxim. "Böylece tüm misafirlerden kaçabiliriz."

"Ne gizli kapısı?" Ona şüpheyile sordum.

Safir bakışlarında ışıltılı bir parıltıyla sıırttı. "Beni takip edin leydim."

Bunun üzerine gözlerimi devirdim. "Sadece misafirlerden kaçmak istediğim için takip ediyorum," diye mırıldandım.

Evin sağ tarafındaki patikadan ilerleyerek bana yol gösterdi. Her renk ve tonda şakayıklarla dolu camdan bir bahçe evi gördüm.

Artık Liberty'nin buketinin nereden geldiğini biliyorum.

Aynı çiçekler annesinin mezarına da konmuştu. Ve Lena'nınkine de. Göğsümdeki acı tekrar kabardı. Liberty onların annesinin en sevdiği çiçekler olduğunu söylerdi. Annesinin cenaze gününe kadar onları hiç fark etmemiştim. Daha önce görseydim sevebilirdim ama ondan sonra hayranı olmadım.

Lena ve Larry'nin cenazesinden sonra onları hiç sevmedim.

Bahçe evinin içinde kapalı olmalarına rağmen çiçek kokuları etrafa yayılıyordu. Etrafa göz gezdirirken, belki de arazinin her yerinde de vardır diye düşündüm.

"Her şey yolunda mı?" Maxim'in sesi geldi. Brandon ve amcası beni izliyor, bekliyorlardı. *Ama ne için?*

Sonra fark ettim. Yürümeyi bırakmışım ve durup çiçeklere bakıyordum. Harika, listeme benim de biraz akıl hastası olduğumu ekleyebilirim.

"Evet, tabii ki." Umarım sesim ikna edici çıkmıştır. "Bu gizli kapı ne tarafta?"

Yürümeye devam ettik ve Maxim'in bana meraklı bir bakış attığını fark ettim. Bunu görmezden gelerek Brandon'a odaklandım. Zihnim tekrar Maxim Caldwell'in benim tipim olmadığını söylemeye başladı.

Uzun listeme daha fazla hata eklemem gerektiğini kendime hatırlattım. Maxim'in dış görünüşünün altında hissettiğim karanlık ve acıdan bahsetmiyorum bile. Benim sorunlarıma ihtiyacı yoktu ve ben de onunkilerle başa çıkamazdım. Ben kendiminkileri zar zor hallediyordum.

Evin sağ tarafındaki en uzak kapıya geldiğimizde Maxim, "Eskiden burası personel kapısıydı," diye açıkladı. "Bugün, içeri girip çıkmak ve herkesten kaçmak için uygun bir yol."

"İnsanlardan çok mu kaçıyorsun?" Soru ben daha iyi düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. Ama zaten ağzımdan çıkmıştı ve geri alamazdım.

Delici bakışları tekrar üzerime yerleşti ve şimdiye kadar yaşadığım her korkuyu, kâbusu ya da yaptığım her korkunç şeyi görebildiğine yemin ettim. Bu düşünce çok saçmaydı ama beni gerçekten gördüğü düşüncesinden kurtulamıyordum. Tüm sığlıgımı, bencilliğimi ve değersizliğimi... tıpkı ailemin her zaman söylediği gibi.

"Bazen," diye yanıtladı sorumu. "Yalnız kalmayı tercih ettiğim zamanlar da oluyor."

Başımı salladım. Yalnız kalma ihtiyacını anlayabiliyordum. Öyle zamanlar oluyordu ki, hiçbir konuşma ya da sosyalleşme kafanızın içinde sizi rahatsız eden sesleri yok etmeye yardımcı olmuyordu. Bu yüzden onlarla tanıklarla savaşmanın bir faydası yoktu.

"Kalede gizli merdivenler var mı?" Brandon iri gözlerini sağa sola çevirip her şeyi anlamaya çalışarak sordu.

Kıkırdamadan edemedim. "Muhtemelen bu ev kadar eski. Kaldığımız süre sona ermeden önce onu bulmayı hedeflemeliyiz."

Heyecanla ciyakladı, aşağı yukarı zıpladı, başlamaya hazırdı. "Tamam dostum, düz gidelim ve koridorun sonunda Maxim ona, "Merdivenleri kullan," diye talimat verdi. "Merdivenleri sağdan mı yoksa soldan mı kullanacağını sen seçeceksin."

Brandon'a ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. O bir görevdeydi.

"Sağını ve solunu söyleyemediğini biliyorsun, değil mi?" Kendimi ne kadar gergin hissetmeme neden olsa da Maxim'e takıldım. "O sadece dört yaşında."

Maxim omzunu silkti. "Yine de meseleyi anladı. İki set merdiven var. Birini seçecektir." Mantıklı geliyordu ve benim böyle düşünceğim hiç aklıma gelmezdi. Çocuklarla başa çıkma konusunda kesinlikle çok becerikliydi. En azından Brandon'la. Onu başka çocuklarla pek görmedim.

Maxim'in kolunun benimkine değmesi kalbimin hızlanmasına neden oldu. Böylesine masum bir hareket beni çok heyecanlandırmıştı. Koridor burada daha küçüktü, bu da Maxim'le beni birbirimize daha yakın yürümeye zorluyordu. Geride kalıp onu takip edebilirdim ama ben her durduğumda o da duraksıyor, bana yetişmek için bekliyordu. Sanki benimle uyum içindeydi. Arada sırada kolu bana değiyordu ve bundan nefret ettiğimi söylersem çok iyi bir yalancı olurum.

Ben yapmadım. Tesadüfi her fırçalamada vücudumdan bir heyecan tizliği yükseliyordu. Birinin kolunu okşaması bile beni heyecanlandırıyorsa üzgün bir haldeydim. *Şey, birinin değil. Maxim Caldwell'in kolu.*

"Etrafında bir sürü kuzenle büyümüş olmalısın?" Sohbet etmeye çalıştım. Kafamın içinde sıkışıp kalmaktan, kazara her dokunuşu değerlendirmekten ya da her kelimeyi analiz etmekten daha iyiydi.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı. "Kardeşim, arkadaşım Daniel ve ben."

"Hmmm."

"Sen mi?"

"Çoğunlukla sadece ben." Konunun benimle ilgili bir tartışmaya dönüşmesini istemediğim için hemen konuyu değiştirdim. "Burası en son ne zaman yenilendi?"

Zihinsel olarak yüzümü buruşturdum. Cidden, aklıma tadilat konusundan başka bir şey gelmiyordu. Dudağının gülümseyerek yukarı kalktığını görmekten çok hissettim. Sanki kendim hakkında konuşmaktan kaçınmaya çalıştığımı ve bu lanet yerin yenilenip yenilenmemesinin umurumda olmadığını biliyordu.

"Sanırım yirmi yıl kadar önce."

"Güzel." Tanrım, ona su tesisatını da sormalı mıyım? Belki de sessizce yürüsek daha iyi olur. *Evet, bu daha iyi.*

Koridorun sonuna vardığımızda Brandon çoktan solumuzdaki merdivenlerden çıkmaya karar vermiş, en alt basamakta oturmuş, sabırla bizi bekliyordu.

Misafirlerin uzaktan gelen konuşmalarını buradan duyabiliyordum. Hepsinin ortasında olmadığımız için çok mutluydum. Toplumumuzun züppeleri arasında sosyalleşmek benim iyi vakit geçirme anlayışıma uymuyordu. Ayrıca, bu benim ne kadar eksik olduğumu hatırlatan bir ön koltuktu. İngiltere'nin en eski ailelerinden birinin gayrimeşru kızıydım ve utanç kaynağıydım. Çoğu insan büyükannem ve büyükbabamla olan bağlantımın farkında bile değildi. Beni her zaman tüm etkinliklerinden dışladılar.

Gözlerim merdivenin başındaki duvarda asılı olan portreye takıldı. Alexander ve Maxim Caldwell'in çok daha genç oldukları zamanlar. Maxim beş yaşlarında görünüyordu. Kaşlarımı çattım, aklıma istenmeyen bir düşünce geldi. Şu ana kadar hiç aklıma gelmemişti. Büyükannem ve büyükbabamda benim çerçeveli tek bir resmim yoktu ve kesinlikle asılı da değildi.

Kahretsin, neredeyse otuz yıldır varım ve tek bir fotoğrafım bile yok. Gerçekten o kadar sevimsiz miydim?

Başımı salladım. Oraya gitmenin bir anlamı yoktu. Durumu daha da kötüleştirecekti.

"Buraya bakabilir miyiz?" Brandon meraklı bakışlarını kapının üzerinde gezdirerek sordu.

"Ah, iyi seçim," diye gülümsedi Maxim ona, sarı saçlarını karıştırarak.
"Hadi bir bakalım."

Brandon kapıyı açar açmaz bunun neden iyi bir seçim olduğunu anladım. Burası bir zamanlar oyun odası olmalıydı. Ve lanet olsun, her yerde çok güzel oyuncaklar vardı. Eski bir tren seti, hala kuruluydu. Mesela zaman bu odada donmuştu. Tavanda İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma savaş uçakları asılıydı.

Brandon'ın gözleri büyüdü, yüzünde sanki bugün bir Noel sabahıymış gibi geniş bir gülümseme belirdi. Sanırım öyle hissettirdi.

Maxim, "Git her şeyi kontrol et," diye onu cesaretlendirdi.

Cümlesini zar zor bitirdi ve Brandon çoktan gitmişti. Oda o kadar büyüktü ki, bazı oyuncakçılarını utandırabilirdi.

"Artık buradan ayrılmayacağımızı biliyorsun, değil mi?" Tüm gerginliğe rağmen kıkırdamaktan kendimi alamadım.

Maxim de gülümsedi. "Hayatta oyun odasına tıklılıp kalmaktan daha kötü şeyler de var."

Elbette haklıydı. Ayrıca Brandon'ın yüzündeki mutluluğu görmek paha biçilemezdi. Gözlerim odanın içinde dolaştı, her şeyi içine çekti. Bu

kesinlikle etkileyiciydi. Her çocuğun hayalindeki oyun odası. Pencerenin yanında sallanan bir sandalye gördüm ve ona doğru yöneldim. Oturduğumda birkaç saat daha burada kalacağımı tahmin ediyordum.

Aynı yerde saatler geçirdik. Maxim'in tüm bu süre boyunca bizimle kalmasına rağmen, bu çok hoştu. Akşam yemeğimizi oyun odasına getirtti ve tüm konular Brandon'a odaklanmış bir şekilde yemek boyunca sohbet ettik. Arada bir Brandon'ı pencereden dışarı bakarken yakalıyordum ve biliyordum ki

Liberty'yi ya da annesini düşünüyordu. Ama sonra başka bir oyuncağı işaret ediyordum ve başka bir maceralı dünyada kayboluyorduk.

Düğündeki tüm konuklar artık gitmişti ve şato çok sessizleşmişti. Ama bu rahat bir sessizlikti. Tıpkı düğün sırasında Sonbaharın başları. Verandada oturup rüzgârda uçuşan yaprakların sesini, temiz havanın kokusunu ve etrafınızda değişen renklerin görüntüsünü dinleyebilirdiniz. Şatoda sadece personel, Maxim'in büyükbabası, Maxim, Brandon ve ben kalıyorduk. Bir yabancıнын evinde kalıyor olmama rağmen, burası misafirperverdi. Büyükkannem ve büyükbabamın evinden bile daha misafirperverdi.

İçimde böyle bir huzur hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Hiç olmadıysa bile. Belki de çocukken, her şeyden ve herkesten habersizken. İçimdeki o huzuru, sükûnet ve güven duygusunu arzuluyordum.

Şüphesiz, ben

Brandon'ın böyle büyüyeceğini biliyordu. Her çocuğun olması gerektiği gibi ve Caldwell'ler onun mutlu bir çocuk olmasını sağlayacaktı.

Maxim ve ben birbirimizin yolundan çekilmeye çalışarak Brandon'ı yatmaya hazırladık. Tamam, tamam... Düzeltiyorum. Birbirimizden uzak durmaya çalışıyordum.

ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım. Vücudunun herhangi bir yerine sürtünüp elektrik çarpması riskini göze almak istemiyordum. Birbirimize her yaklaştığımızda vücudum uğulduyor, damarlarımda cızırdayan akımın kıvılcımlanmasını bekliyordum.

Hayır, teşekkür ederim! Bunun olmasına izin veremezdin. Hayatım boyunca yetecek kadar reddedilme yaşadım. Ayrıca, bu ilişkinin iyi bitmesi mümkün değildi ve hayatımın geri kalanında onu Liberty'nin aile etkinliklerinde görmek zorunda kalacaktım. Gariplikten bahsetmişken.

Çok fazla mutlu son görmemiştim. Aslında dürüst olmak gerekirse hiç görmemiştim. Babam annemden faydalandı ve onunla evleneceğime söz verdim. Öz annem kendi kızı yerine defalarca madde bağımlılığını seçti. Büyükannem ve büyükbabam benden nefret ediyordu. Maxim'in etrafında hissettiğim kıvılcımın sonu iyi olamazdı ve günün sonunda o beni asla seçmeyecekti. Asla! *Ondan hoşlanıyor değilim*, kendime yalan söyledim.

Yakın gelecekte benim için havai fişek yok. Ben istemedim. *Yalancı!*

Brandon'ı yatmaya hazırlamaya odaklandım. Brandon'ın yatak odası geniş ve ferahtı ama Maxim etraftayken çok küçük geliyordu. Bütün Duyularım ona odaklanmıştı. Bana her baktığında, bakışlarının üzerimde olduğunun acı verici bir şekilde farkındaydım. Sanki vücudumdaki her hücre onun için nefes alıyordu.

Bedenim ve zihnim burada çatışıyordu. Zihnim bana mesafemi korumamı söylüyordu ama bedenim ona doğru yöneliyordu. Bu çatışma her zerremi geriye atıyordu. Bir yanımda aramıza büyük bir mesafe koymak istiyordu, belki iki kasaba kadar mesafe yeterli olabilirdi. Ve işte aynı yatak odasıydık, ateşimin yükselmesine neden oluyordu. Ama onu tam olarak kovamıyor ve mahremiyetimi talep edemiyordum.

Ne de olsa ailesinin evindeydik.

Yapacak daha iyi bir işi yok muydu?

İstemeyerek de olsa Brandon'a olan bağlılığı ve onunla olan ilişkisi, istemediğim halde Maxim'den hoşlanmamı sağladı. Neden bu kadar

Bu adamla ilgili her şey beni geriyor muydu? Bana bakışı, konuşma şekli, nefes alış verışı. Vücudumun ona tepki vermesinden nefret ediyordum.

Güçlü, talepkar, iddialı erkekleri severdim. Maxim bunların hepsi gibi görünüyordu. Belki de. Tam olarak emin değildim. Bana takdirle baktı, sanki artık kardeşimmiş gibi. Tamam, belki kardeşim değildi.

Kesinlikle bir kardeş gibi değildi. Ama bana bön bön bakmadı. Neredeyse bunu tercih ederdim. Ne kadar kısa süreli olursa olsun geçmişteki ilişkilerimi düşündüm ve düşüncemin ortasında donup kaldım.

Her zaman müsait olmayan erkeklere giderim. Ve bu işe reddedilmeyi bekleyerek girdim.

Belki de bu benim savunma mekanizmamdı? Kahretsin, şimdi kendimi sorguluyor ve değerlendiriyordum. Bunu düşünmemeyi tercih ettim.

Ama Maxim'in farklı olduğunu görmezden gelemedim. Beni kendisinden önceki hiç kimseye benzemeyen bir şekilde etkiledi. Beni izleyiş biçimi, yudumlamak yerine tadını çıkarması gereken nadir, pahalı bir şişe viski gibi hissettiriyordu.

Lanet olsun. Bana bakmasını istemiyorum. Zihnim bir uyarı alarmı gönderdi ama bedenim dinlemeyi reddetti.

Brandon yatağına girmiş, en sevdiği pijamalarını giymiş ve en sevdiği kitabı eline almıştı. Hikâye saatine başlamadan önce şapşal bir selfie çekip Liberty'ye gönderdik. Onun için endişeleneceğini biliyordum, bu yüzden iyi olduğunu bilmesini istedik.

Maxim ve ben dönüşümlü olarak *Thomas ve Arkadaşları* kitabını okuduk. Hikaye bana garip geliyordu. Sanki konuşabilen bir tren varmış gibi ama neyse. Brandon'ı mutlu edecekse, garip bir tren sesiyle okuyabilirdim.

Brandon'ın yatağındaki yerimden kalkarak, "Tamam, masal zamanı bitti," diye bağırdım. Maxim de yatağa geri döndü. Sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi Tren Thomas'ın hikâyesini okudu.

Kendi teninde rahattı. Öte yandan ben kendimi kıpır kıpır ve gergin hissediyordum. Brandon'la ilgilenmeyi, onu yatmaya hazırlamayı ve ona masal okumayı tek başıma halledebilirdim. Ama o yardım etmek ve etrafta kalmak için ısrar etti. Bu kesinlikle onun bağlılığını gösteriyordu.

"Artık bir amcayım," dedi bana, sanki yeni terfi etmiş gibi. Aslında sesi gururlu geliyordu ve hain kalbim ısındı.

Eğildim ve Brandon'ın yanağına bir öpücük kondurdum. "İyi geceler, evlat."

Brandon zaten yorgundu, gözleri düşmüştü. Bir şeyler mırıldandı ama geceyi dışarıda geçireceğini biliyordum. Onun için uzun ve heyecanlı bir

gün olmuştu.

Maxim'le birlikte onun odasından çıktık ve ona bir kez daha bakmadan benim için ayrılmış olan yatak odasına yöneldim.

"Takılmak ve bir şeyler içmek ister misin?" Maxim'in sesi adımlarımı sarsmıştı.

Omzumun üzerinden Caldwell'in en genç üyesine baktım. Elleri ceplerinde, kayıtsızca duvara yaslanmıştı. Sanki bir şeyi yokmuş gibi. umurunda değildi. Belki de umurunda değildi. Fazla rahat, fazla iyi... fazla bir şeydi.

Ya da belki de hepsi bir maskedir? Zihnim bunu önerdi. Bunu inkar edemezdim. Karanlığı ilk tanıştığımızda hissetmiştim. Belki de bedenimin ondan etkilendiğini düşünmesinin nedeni tam da buydu. Tüm bu çelişkili duygular beni delirtti.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Sadece bir içki, Layla."

"Ve seninle içki içmek istemediğimi söyledim."

"Neden?"

"Çünkü benim tipim değilsin. Ve seninle arkadaş olmaya hiç niyetim yok."

Bu sözler dudaklarımdan çıkarken bile kendime yalan söylediğimi biliyordum. Benim tipim değildi ama ondaki bir şey vücudumun tepki vermesini sağladı. Daha önce bir erkeğe karşı hiç bu kadar ilkel bir tepki vermemiştim. Parmaklarım kelimenin tam anlamıyla ona dokunmak için kaşınıyor, vücudum yanıyor ve ihtiyaç damarlarımda ateş gibi hissediliyordu. Parmaklarımı siyah saçlarına geçirmek, dudaklarının çizgisini takip etmek, ellerimi güçlü omuzlarında gezdirmek istiyordum. Kahretsin, dudaklarımı tenine bastırmak ve dilimi sıcak teninde gezdirerek tuzlu ve sıcak bir tadı olup olmadığını görmek istiyordum.

Kahkahası beni düşüncelerimden uyandırdı. "Lütfen, gerçekten yapmamalısın Kendini bu kadar beğenmiş olma." Sözleri beni şoke etti ve kalbimin mideme inmesine neden oldu. "Senden sadece benimle bir içki içmeni istiyorum, benimle çıkmanı değil, ayrıca tipim olduğunu kim söyledi?"

Kalbim bir kez daha dibe vurdu. Erkeklerin sürekli bana asılmasına o kadar alışmışım ki, onun sadece bir içki teklif ettiğini hiç hesaba katmamışım ve nedense sözleri olması gerekenden daha fazla canımı yakmıştı.

"Ne düşünürsen düşün ya da ne hissedersen hisset, Layla, görünüşe göre artık birbirimizin hayatında temelli olarak yer alacağız. Yani, kendini aşmaya karar verdiğinde. Birlikte bir içki içmek istersen ben buralarda olacağım."

Sesi sinirli geliyordu. Mavi gözleri fırtınalı bir denizin rengine büründü ve tenimin her santimetresine bir heyecan dalgası yayıldı. Az önce beni azarlamış ve saçmalıklarımı yüzüme vurmuştu. Ama kendi hayal kırıklığıma rağmen vücudum ısındı.

Öfkeli bir nefes verdim, ama bir yanıt düşünmeden benden uzaklaştı ve beni sırtına bakar halde bıraktı. İtiraf etmeliydim ki, hiçbir erkek bana bunu yapmamıştı. Lachlan bile benim bazı kaypaklıklarına katlanmıştı, ta ki ben bir hata yapıp Eve Bailey'nin önünde bunu deneyene kadar. Başıma gelenleri sonuna kadar hak etmiştim.

Belki Maxim Caldwell iyi bir adamdı, hakkında çok şey duyduğunuz ama gerçek olamayacak kadar iyi görünenlerden biriydi. Çünkü henüz biriyle tanışmamıştınız. *Brian iyi bir adamdı. Ve bak nasıl bitti.*

Karanlık koridorda durup boşluğa baktım, Maxim çoktan gitmişti. Belki de burada kötü olan bendim? İlişki becerilerim çok iyi değildi. Aslında, baktan olduklarından oldukça emindim. Bu adam her şeyi sorgulamama neden oluyordu ve lanet kalbim ulaşamaz duygular için çabalıyordu. En azından hayatın bana öğrettiği buydu. Şu anda bu saçmalığa ihtiyacım yoktu.

Tüm tedirgin edici düşünceleri zihnimin bir köşesine iterek yatak odama koştum ve kapıyı kapattım. Neden beni bu kadar baştan çıkarmıştı? Daha da büyük soru şuydu: Neden beni kendisinden önceki hiçbir erkeğe benzemeyen bir şekilde etkiliyordu? Livy'nin çoktan dönmüş olmasını diledim. O adamla aynı çatı altında kalmak istemiyordum. Evet, çocukça davranıyordum ama elimde değildi. Ona verdiğim tepki beni iliklerime kadar sarsmıştı ve onun etrafında ne kadar çok takılırsam o kadar çok tatmak istiyordum.

"Haberler kötü, Layla," diye mırıldandım kendi kendime kıyafetlerimi çıkarırken. "Ondan uzak dur."

Hızlı bir duş aldım ve üzerime bir atlet ve şort giydim. Saat daha akşamın dokuzu olmamıştı ve uyuyamayacağımı biliyordum. Çok huzursuzdum, endişeli bir bekleyişle derim gerilmişti. Ne için, hiçbir fikrim yoktu.

Elime bir kitap aldım ve okumaya odaklanmaya çalıştım. On dakika boyunca aynı sayfaya baktıktan ve hala bitiremedikten sonra pes ettim. Kaleyi dolaşmak ve etrafı görmek istiyordum. Ama Maxim'le karşılaşmak istemiyordum. Kendime karşı dürüst olursam, sözleri biraz canımı yakmıştı. Ama ne bekliyordum ki? Ona karşı davranışlarımla bunu ben istemiştim.

Ugh, harika! Şimdi bu adam yüzünden her şeyi sorguluyorum.

Sadece mesafemi korumam ve profesyonel bir tavır sergilemem gerekiyordu. Biri beynimin içinde benimle alay ediyordu. Bu benim egom muydu yoksa vicdanım mı? Onunla arama mesafe koyma kararlılığım sağladı ama bazen aptalca kararlar verme eğilimindeydim.

Balkona açılan Fransız kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Taze esinti içimden geçerek ısınmış tenimi okşadı. Rahatlatıcıydı, tam da ihtiyacım olan şeydi. Gözlerimi kapadım ve derin derin içime çektim. Çiçeklerin ve çamların kokusu ciğerlerime doldu. İskoçya'da sevdiğim bir şey de buydu. Bu ülkenin vahşi doğasının kokusunu havadan alabiliyordunuz. Bunu çok sevmiştim. Büyükanneyle büyükbabamın şatosu daha kuzeydeydi ama Caldwell'in yeri de daha az etkileyici değildi. Aslında daha etkileyiciydi çünkü bir ev gibi hissettiriyordu.

"Uyuyamadın mı?" Maxim'in sesi beni irkiltti ve başım içeri doğru döndü. yönünü. Gözlerimi kısarak etrafımı taradım. Tabii ki sesini duyduğum anda vücudum ısındı.

"Neredesin?" Hava onu göremeyeceğim kadar karanlıktı. Bu kattaki dış ışıkların çoğu sönmüştü ve odamdaki aydınlatma yeterince uzağa ulaşmıyordu.

Bir ışık titremesi. Bir çakmak olduğunu fark ettim ve onu o zaman gördüm. Başka bir balkonun gölgesinde, elinde bir kadehle bir sandalyede oturuyordu. Yanında, küçük bir masanın üzerinde, yavaş yavaş sönen bir puro dikkatimi çekti.

Bardağı bana doğru kaldırdı. "Yalnız içmeye razı olmak zorundaydım."

Yüzünü tam olarak göremiyordum ama vücudu rahatlamıştı. Karanlıkta olmak ve bulutların arkasına saklanan ayın ikimize de mahremiyet sağlaması gibi bir şey beni de rahatlattı. Hafifçe kıkırdadım ve vücudumdaki gerginlik

Omuzları gevşedi.

"Bunun için üzgünüm." Şu anda ciddiye dim. Yüz yüze olduğumuzda beni endişelendirirken, şimdi tüm bunlar buhar olup uçmuştu. "Fazladan varsa, şimdi bir içki alacağım."

"Ah, şimdi bir içki istiyor."

Derin sesi sakinleştiriciydi ve tonunda alay yoktu. Sesi ve gecenin birleşimi bunu biraz gerçeküstü kılıyordu.

Tanıştığımızdan beri ona karşı biraz fazla sert davranmıştım. Benim sorunum genelde şirret görünme eğiliminde olmamdı. Tamam, tamam. Şirrettim. Ama kendimi onun yanında şirret olmak istemezken buldum.

"Daha önce olanlar için özür dilemeliyim." Sesimdeki tereddüdün farkındaydım. Özür dileyip dilememeyi tartıştığımdan değil, daha çok

Beni affedip affetmeyeceğini sorguluyordum. "Sadece içki içmek istediğini varsaymakla küstahlık ettim... ummm." Sessizce lanetledim. Özür dilemeyi beceremediğim için kendimi suçluyorum. "Bir pislik gibi davrandım ve özür dilerim."

Kısa bir özürle yetindim.

"Size birlikte bir şeyler içmeyi teklif eden erkekler genellikle seks beklentisi içinde midir?"

Açık ve doğrudan sorusu beni şaşırtmıştı. Etrafımızdaki geceden memnundum çünkü yüzümdeki sıcaklığı gizliyordu. Bu adamın yanında tüm hayatımın toplamından daha fazla kızarmıştım.

"Sanırım. Bazen bunu onlardan hoşlandığının bir işareti olarak algılıyorlar." "Peki ya sen?"

Ona yalan söylemeliydim. Ona yalan söylemek dilimin ucundaydı ama onun yerine gerçek ortaya çıktı.

"Genellikle çok fazla değil." Bu muhtemelen erkekleri, onların beni kullandığı kadar kullandığım anlamına geliyordu. Mutluluğu bulamamama şaşmamalı. 'Aşk hep yanlış yerlerde aramak' şarkısının sözleri zihnimde şarkı söylüyor, benimle alay ediyordu.

"Belki de benimle bir şeyler içmeyi reddetmen iyiye işarettir?"

Maxim'in sesi sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi düşünceliydi.

"Bu benden en azından biraz hoşlandığın anlamına gelebilir."

Kendime rağmen içimden garip bir kahkaha fokurdadı ve dudaklarımdan kaçtı. "Sanırım bu şekilde bakabilirsin," diye cevap verdim. O daha yakındı

bildiğinden daha gerçek.

"Yani şu anda içkiye evet mi hayır mı?"

"Sana eşlik edebilirim," diye teklif ettim, kendimi mermer balkon zeminine bırakarak. "Dürüst olmak gerekirse, bu gece pek içmek istemiyorum, o yüzden belki sana eşlik etmek daha iyi olur." Sessiz kaldı ve ben

Belki de artık benimle birlikte olmak istemiyordur diye kendimi sorguladım. "Eğer tercih etmezsen-"

"Evet, bir arkadaş iyi olurdu."

Gözlerim karanlığa alışmıştı ama gölgelerin arasında oturan onu görmek hâlâ zordu. Neredeyse bir şaka yapmasını ya da gülmesini bekliyordum,

Bir şey... herhangi bir şey. Ama sessizce oturuyordu, görünüşe göre rahatlamıştı, ancak onu zar zor görebildiğim için bunu söylemek zordu.

Garip bir şekilde, düşündüm ki

Karanlık ona uyuyordu.

"Zor bir gün m yd ?" Sessizliği bozarak sordum.

"Büyük gün," diye yanıtladı. "Her Şeyin yolunda gittiğini görmek beni mutlu etti." "Hmmm."

Şimdi kıkırdadı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilemiyorum. Çok fazla düğünde bulunmadım ama sanırım çoğu düğün sorunsuz geçiyor."

"Tahmin mi ediyorsun?"

"Evet."

"Sorunsuz geçmeyen bir düğünde bulundunuz mu?"

Callen'ın Livy'yi neredeyse mihrapta nasıl terk ettiğini hatırlayarak, "Bu hafif bir ifade," diye mırıldandım kendi kendime.

"Detaylandırmak ister misin?"

"Hayır, pek sayılmaz," dedim ona. "Hoş bir hikâye değil. Peki ya siz? Hiç sorunlu bir düğüne gittin mi?"

"Hmmm."

Verdiği yanıt karşısında kıkırdadım. "Bu gerçekten bir cevap değil." "Düğünler en sevdiğim etkinlik değil diyelim," diye yanıtladı. "Neden?"

Gece sessizdi, tek ses uzaklardaki cırcır böceklerinden geliyordu. Alçak sesle konuştuğunda cevap vermeyeceğini düşünmüştüm.

"Gittiğim bir düğünde damat gelememişti. Öldürüldü ve biz onu düğün sabahı bulduk."

Şok içinde karanlık gölgeye baktım, yüzünü göremiyordum ama keşke görebilseydim. "Çok özür dilerim. Ne zaman oldu bu?"

"Orta Doğu'daki turum sırasında. Arkadaşım ve sevgilisi evlenmeye karar verdiler, eve dönmek için mükemmel zamanı beklemekten yorulmuşlardı."

Sertçe yutkundum. Kadının ne kadar kırılmış olabileceğini hayal bile edemiyordum. Düğünlerinin sabahında müstakbel kocasının öldürüldüğünü öğrenmişti.

Maxim Caldwell'in bu küçük itirafı, onunla tanıştığım anda hissettiğim karanlığı saklayan bir maskeyi ortaya çıkardı. Özgürce gülümsemesi ve kaygısızlığı bazı acı verici duyguları sakladığını fark ettim ve kendimi neler olduğunu öğrenmek isterken buldum. Onun için acısını hafifletmek istedim. Bu düşüncenin kendisi de saçmaydı çünkü kendi acımı bile dindiremiyordum. Ne de olsa

kendi duygularımı saklamakta son derece iyi hale geldim. Bazen beni bütünüyle yutmakla tehdit eden acı ve karanlığı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Bir yanım uzanıp ona dokunmak, teselli etmek istiyordu. Bunun yerine ellerimi yumruk yaptım ve sabit tuttum. "Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Öyle ya da böyle hayatta kalacaksın," diye mırıldandı. Sanırım haklıydı ama suçluluk duygusundan kurtulmak zordu. "Başka bir düğünde sağdıç bendim ve damat tören sırasında kalp krizi geçirdi."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Belki de artık düğünlere gitmemelisin?"

"Sanırım haklı olabilirsin." Sesinde bir gülümseme duyabiliyordum ve benim

Göğsü garip bir duyguyla burkuldu. "Hiç evlendin mi, Layla?"

Bununla alay ettim. "Tanrım, hayır."

"Neden olmasın?" Sesinde hafif bir merak vardı.

"Bilmiyorum. Sanırım hiç olmadı," diye dürüstçe cevap verdim. "Sen mi?"

"Hayır."

"Hiç istedin mi?" Bunu neden sorduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Bunu sormamalıydım.

"Bir zamanlar öyleydim." Cevap vermesine şaşırmıştım ama şimdi aynı soruyu tekrar sormaması için dua ediyordum. "Ama sonra Orta Doğu'da birkaç tur yaptım ve bir şekilde artık o kadar alakalı görünmüyordu."

Bu tuhaf açıklama karşısında kaşlarımı çattım. Turne sırasında ne olmuştu da evlenmek istememişti? Sonra kendimi düzelttim. Bunun artık önemli olmadığını söyledi. Yapmak istemediğinden değil.

Karanlığın içinde oturmaya devam ettik, etrafımızdaki sessizlik sağır ediciydi ama garip bir şekilde rahatlatıcıydı ve doğru hissettiriyordu.

CHAPTER TEN

OceanofPDF.com

B *Çünkü benim tipim değilsin. Ahh.*

Layla Cambridge küçük bir buz kraliçesi. Livy'den onun hakkında duyduğum gibi değil. Sözde, o oldukça gelişigüzel ve vahşi. O mavi gözler benimkilerle her buluştuğunda, kalbime giden bir akım gibiydi. Ama onun tipi olmadığımı söylediğinde yalan söylediğinden emindim. Cildinin kızarması, gözlerinin benimkiler gibi vücudumda gezinmesi; kesinlikle birbirimizin tipiydik diyebilirim.

Ama ona karşı da tam olarak dürüst değildim. Bu sözler ağzımdan çıktığı anda içimi bir suçluluk duygusu kapladı ama artık geri almak için çok geçti. Olan olmuştu. Kısa bir an için de olsa incinmiş olduğunu görmek beni çok üzdü.

Buna benim sebep olduğumu bildiği için yüzünde bir parıltı belirdi. Kadınlara incitici şeyler söylemek bana göre değildi. Şirret tavrının kırılganlığı gizlediğini şüphesiz biliyordum ve onun acısına katkıda bulunan kişi olmak istemiyordum. Çünkü o sert yüzeyin altında acı vardı. Çok fazla olduğundan şüpheleniyordum.

Benden bu kadar nefret etmesi için ona ne yaptım? Ya da belki de sadece genel olarak erkeklerden mi? Kendimi Layla'yı olması gerekenden çok daha fazla düşünürken buldum. Acısının nedenini öğrenmek ve düzeltmek istiyordum. Onu benim yapmak istedim.

Tanrım, içki teklifime böyle tepki verdiyse, onu yatağa götürüp orada tutma teklifime nasıl tepki verirdi? Pek iyi olmazdı. Her iki durumda da, Liberty ve Alexander evlendikten sonra birbirimizin etrafında çok fazla olacağımız için iyi geçinmeyi öğrenmemiz gerekiyordu. O Livy'nin en iyi arkadaşıydı ve o da benim kardeşim.

Ondan uzaklaşmak için kendimi kontrol etmem gerekti. İçgüdülerim ona gitmek ve ayaklarını yerden kesmekti. Ama şimdi kesinlikle doğru zaman değildi. I

Beni tersleyip boynumu kırmak istediğini hissettim. Yine de bunlar beni caydırdı mı? Hayır. Bu onu daha çok istememi sağladı. Boktan bir durumdu. Ama zaten hiçbir zaman aklımın başımda olduğunu iddia etmedim. Orta Doğu'daki ilk görevimden beri. Çocukların, kadınların ve hatta erkeklerin gereksiz yere öldüğünü gördüğümünden beri.

Bu yüzden kütüphaneye gitmek yerine kendi yatak odama gittim ve kendime sert bir bira doldurdum. Karanlığın içinde oturdum. etrafımda olduğu gibi içimde de. Kontrol edemediğim anılar zihnimin kenarlarında dönüp duruyordu. Hepsini hatırlamaktan nefret ediyordum. Kuru çölün kokusu, kanlı kum, dostlarımın ve düşmanlarımın ölü gözleri. Tam o anların içinde boğulmaya başlamışken, altın bir parıltı gözüme çarptı.

Ve işte oradaydı. Layla Cambridge. Parlak altın bukleleri tüm ihtişamıyla sırtından aşağı dökülüyordu; yüzü gökyüzüne doğru eğikti; gözleri kapalıydı. Yatak odasının ışıkları ona ekstra bir parlaklık veriyor, melek gibi görünmesini sağlıyordu.

Tesellisinin tadını çıkarmasına izin vermeliydim ama varlığımı duyurmaktan kendimi alamadım. Belki de umutsuzca bir arkadaşaya ihtiyacım vardı ve işte oradaydı, kale kanadının bu tarafındaki diğer tek insan.

Evliliğe ihtiyaç duymadığıma dair açıklamam karşısında kaşlarını çatmasını izledim. Bu kadar çok ölüm gördükten, olaylar üzerinde hiçbir kontrolüm olmadıktan ve her gün gerçekleşen anlamsız ölümlerden sonra, eve değişmiş bir adam olarak döndüm. Benim önceliklerim değişmişti. Daha önce aşkı ararken, şimdi zevk peşindeydim. Yattığım her kadın ve kendim için. Ama kim olursa olsun, her zaman önce o gelirdi.

Başka bir şey söylemedi ve ikimiz de karanlığın tadını çıkararak sessizlik içinde oyalandık. Kaçmadığı için memnundum. Onu izlemek, küçük yumuşak nefeslerini duymak iyi hissettiriyordu.

Layla Cambridge'le ilgili bir şey doğru geldi.

Bakışlarını üzerimde hissettim, tenimde ısınan bir karıncalanma gibi. "Ne kadar süredir ordudasın?"

"On yıl." Askerlik konuşmak istediğim son şeydi. Ben daha çok onu merak ediyordum. Daha önce hiçbir kadına duymadığım bir merak uyandırmıştı. Ateş püskürdüğünde bile ondan hoşlanıyordum. Bu da evcilleştirmek için duyduğum arzuyu artırıyordu. "Livy'yi ne zamandır tanıyorsun?"

"Aşağı yukarı on iki yıl kadar."

"Yani üniversite zamanı?"

"Evet." Livy'den bahsederken gülümsemesi ışıl ışıldı. "Onunla ve Lena'yla ilk smestrde tanıştım." Yüzünden bir gölge geçti.

"Kaybınız için üzgünüm." Arkadaşlarının ölümünün onlar ve Brandon için zor olduğunu biliyordum. Üçü için de hâlâ tazeydi.

"Teşekkürler." Duyguları hakkında konuşmaktan rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Livy ve Brandon için daha zordu."

"Bu sizin için daha kolay olduğu anlamına gelmiyor."

Başını bana çevirdi, gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. Sanki Livy'nin bununla mücadele ediyor olmasının onun canını daha az yaktığı anlamına gelmediğini hiç fark etmemiş gibiydi. Onunla ilgili bir şey bende onu koruma isteği uyandırdı.

güvende ve mutlu. Bana izin vereceğinden değil.

Layla bana ürkek, yaralı bir hayvanı hatırlattı.

Yıllarca kötü muamele gördü ve sonunda ona yaklaşmaya çalışanları ısırmaya karar verdi. Bunu düşünmek için hiçbir nedenim yoktu ama altıncı hissim bana onun zor zamanlar geçirdiğini söylüyordu. Sadece nedenini bilmiyordum.

"Ne okudun? Livy üniversitede ne okudu?" Sessizliği ben bozдум. Livy'nin ne okuduğunu biliyordum ama onu sorguluyormuşum gibi görünmesini istemiyordum. Lena'yı bilerek dışarıda bıraktım. Bu gece ölülerin huzur içinde yatmasına izin versek iyi olur.

"Livy yayıncılık okudu. Ben kâr amacı gütmeyen kuruluşlar üzerine çalıştım."

"Kâr amacı gütmeyen mi?" İşte bu beklenmedik bir şeydi. Ve şaşırtıcıydı.

Kıkırdadı. "Öyle değil mi? O zamanlar dünyayı değiştirmek istiyordum." "Hiç çalıştın mı?" Büyükbabasıyla birlikte mi çalışıyordu? Gerek yoktu.

Layla Cambridge'in gerçekten de Henry Cambridge ile bağlantılı olduğunu teyit etmek için uzun süre bekledim. Onun torunuydu. Daha önce yollarımızın hiç kesişmemiş olması beni şaşırtmıştı. Yaşlı adamı Çeşitli etkinliklere katılırdı ama her zaman yalnız ya da karısıyla birlikte olurdu. En hafif tabirle alışılmadık bir durumdu.

"Evet, Amerika'da bir süre," diye cevap verdi, aklımdan geçenlerden habersiz. "Ama İngiltere'ye döndüğümüzden beri, hayır."

"Neden olmasın?"

Başını balkonun duvarına yasladı, gözlerini yıldızlara dikti.

Dudaklarından yumuşak bir iç çekiş çıktı.

"Sanırım bu şekilde sonuçlandı. İlgi çekici görünen birkaç tane vardı ama ailem duymak istemedi, ben de vazgeçtim."

Bu tuhaf açıklama karşısında kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun? Sana izin vermediler mi?"

"Karmaşık bir durum," diye mırıldandı. "Karmaşık işlerde iyiyimdir."

Kıkırdadı. "Bu endişe verici," diye alay etti ve bir an için nefes almayı unuttuğuma yemin ettim. Layla gülümsediğinde, gerçekten gülümsediğinde, şaşırtıcı derecede güzeldi. Tüm yüzü aydınlanıyor ve gözleri parlıyordu. "Her neyse, ben sadece katıldığım amaçları olan kâr amacı gütmeyen kuruluşlarda çalışmak istedim. Büyükbabam ilgilendiğim birkaç kuruluştaki yer aldı ama beni kesin bir dille geri çevirdi. Ben de yoluma devam ettim ve başka şeyler yaptım."

"Eşek gibi konuşuyor."

Belki de Henry Cambridge onu yaptığı şeyden uzak tutmak istemiştir?

Kahkahası geceyi ısıttı. "Öyle sayılır," diye kabul etti.

Layla'nın ilgimi çekmesine şaşmamalı. Buz gibi dış görünüşünün altında sakladığı o kadar çok katman vardı ki. Gece kesinlikle başladığından çok daha iyi sonuçlanmıştı.

"BOURBON, DİK DUR," diye emrettim, Daniel'ın yanına oturarak. "Zor bir gün müydü?" Daniel benim en eski arkadaşımdı. Orduya katılmıştık

sarhoş bir geceden sonra birlikte. Orta Doğu'da birlikte görev yaptık, bu da ortak deneyimlerle dostluğumuzu pekiştirdi. Bir elinde purosuyla oturmuş, gözleriyle beni inceliyordu.

"Hiç de değil." Biraz gergin olsa da güldüm.

"Beni kandırabilirdin." Gözleri köşede arkadaşlarıyla birlikte dans eden bir kadına kilitlendi. Daniel ve ben bu kulübü son turnemizden döndüğümüzde açtık. Çok tuttu ve yatırım getirisi o kadar iyi oldu ki İngiltere, İskoçya ve İrlanda'da birkaç tane daha açtık. Bunlar en vanilya kulüplerimizden biriydi. "Hepiniz çok gerginsiniz. Belki de kendine yeni bir kız bulmalısın."

Elim yüzümden aşağı sürüklendi. Gabrielle ve ben kendi evimize gitmeye karar verdik.

on ay önce yollarımızı ayırdık. O ilişkimizin bir sonraki aşamaya geçmesini istiyordu, bense istemiyordum. Şimdi Layla'yla tanıştığımda, bunun doğru hamle olduğunu biliyordum. Gabrielle asla kanımı Layla Cambridge'in yaktığı gibi yakmamıştı. Yakınından bile geçmedi.

"Kardeşinin düğünündeki sarışınla bir ilgisi var mı?" Daniel bazen çok anlayışlı olabiliyordu. Bu çok sinir bozucuydu. Bazen oldukça faydalı olsa da. "Belki."

"Peki olay nedir?"

"Anlaşma falan yok. Livy'nin en iyi arkadaşı ve birbirimizi her gördüğümüzde bana ters ters bakıyor."

Karanlıkta balkonda oturduğumuz zamanlar hariç. Yardım edemedim ama birlikte sessizce oturmanın ne kadar doğru hissettirdiğini hatırladım, onun orada olduğunu ama sürekli kelimelere ihtiyaç duymadığını biliyordum. Ve kendisi hakkında paylaştığı çok az şey bana onun hakkında çok şey anlatıyordu.

"Çık dışarı. Bunu kişisel bir meydan okuma olarak kabul edeceğini ve onun bakışlarını sevgiye dönüştüreceğini düşünürdüm."

"Kapa çeneni, pislik." Layla asla kimsenin üzerine titremezdi. İçinde çok fazla ateş vardı. Olsa olsa, sizden hoşlandığını düşünmenize izin verir ve bir saniye sonra sizi bırakırdı çünkü sizden bıkmıştı. *Kesinlikle benim tarzımda bir kadın!*

"Onu kulübe davet et." Bu söylenecek en yanlış şeydi. Çünkü Layla'yı o kulüpte benimle hayal etmek sikimi taş gibi sertleştirmişti.

"Hayır derdi." Kütüphanede benimle bir içki bile içemiyorsa, insanların yasak zevklerle büyüdüğü bir kulübe kesinlikle gitmezdi. Vahiy'de her şey serbesttir. Yeter ki her ikisi de taraflar istekliydi.

Karanlık balkondaki Layla bir şeydi. Layla'nın toplum içinde olması tamamen farklıydı. Sanki şirret dış görünüşü herkesi uzak tutmak içindi. Güvenli bir mesafede.

"Bunu bilemezsin."

"Güven bana, biliyorum." İçkimin tamamını içtim ve bir tane daha içmek için garsona işaret ettim. "Benimle dans etmeyi ya da kütüphanede bir içki içmeyi bile reddetti. Vahiy davetini de kesinlikle reddedecektir."

Devam etmeden önce kelimelerin aklımda yer etmesine izin verdim. "Ve o Henry Cambridge'in torunu."

Son sözüm üzerine doğruldu. "Sence bu kız Bu mu?"

Konuşmamızı hatırlayarak kaşlarımı çattım. İçimden bir ses Ama onun sözleri ve içgüdülerim dışında hiçbir kanıtım yoktu.

Bununla birlikte, büyükbabasının vakıftan çaldığını gösteren kanıtlarım vardı.

"Emin değilim," dedim ona dürüstçe. "İçimden bir ses hayır diyor." Anlamının kalmasına izin verdim. "Ayrıca, o piçin onu hiç yanında bulundurmamasını da tuhaf buluyorum. Biraz araştırma yaptım ve Layla Cambridge'in büyükanne ve büyükbabasıyla katıldığı tek bir etkinlik bile yok. Sanki onu saklıyorlarmış gibi."

"Bu biraz tuhaf," diye kabul etti. "Tam olarak saklanacak biri değil. Kadın muhteşem."

"O yasak bölge." Ona lanet bir köpekmişim gibi hırladım. Ben de onu yumruklamak istedim.

Daniel rahatsız olmadan güldü. "Demek istediğim, genellikle böyle insanlar gösteriş meraklısı olurlar. Caldwell'ler ve Cambridge'ler de benzer çevrelerde hareket ederler. Teorik olarak, arkadaşı kardeşinle evlenmeden önce onunla karşılaşmış olman gerekirdi." Haklıydı. Çevremizdeki her nüfuzlu ailenin kızlarını ve oğullarını tanıyordum ama Layla'yı ne gördüm ne de duydum.

"Amerika'da kâr amacı gütmeyen kuruluşlarda çalıştı," dedim ona, nedenini bilmesem de. Layla büyükbabasının zimmetine para geçirme olayının bir parçası değildi, hayatım üzerine bahse girerim.

"Nasıl oldu da Amerika'da üniversiteye gitti?"

Daniel'a kaşımı kaldırdım. Bana sorulacak onca soru arasında bu en önemsiz olanıydı.

"Sanırım eğitim sistemimiz yeterince iyi değildi." Üniversiteye gitmek için neden Amerika'ya gittiğini ben nereden bileyim?

"Ya da belki büyükannesi ve büyükbabası, kirli işlerini spot ışıklarından uzakta yapabilmesi için onu sosyal arenadan uzak tutmuşlardır?"

"Sen paranoyak bir orospu çocuğusun," dedim ona. Mantıklı geliyordu ama Layla'nın böyle bir şey yapabileceğini düşünmek istemiyordum. Gerçi Henry Cambridge ile bağlantısını öğrendiğimde ben de benzer bir düşünceye kapılmışım.

Eğer öyleyse, bununla başa çıkmak zorunda kalacaktım. Karanlıkta balkonda otururken, saçları bir hale gibi parlarkenki görüntüsü aklıma geldi ve onu koruyacağıma emin oldum. Ama bunu ona ödetecektim... farklı bir şekilde, bacaklarını açarak amını yalayıp yutacak ve sonra onu sertçe becerecektim.

Daniel kıkırdadı ve dikkatimi tekrar konuşmamıza verdi. "Bu bakışı biliyorum Maxim Caldwell. Kadının bazı şeylerden geçecek

yakında kendi ifşalarını yapacak." İçkisini dudaklarına götürdü, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Ve bahse girmem gerekirse, bu çok yakında olacak."

Yeterince yakın değil!

OceanofPDF.com

CHAPTER ELEVEN

OceanofPDF.com

Işoförümü beklerken sıra evimin en üst basamağında oturuyordum. Sadece üç tuğla sıra evden oluşan bu küçük çıkmaz sokak, Londra'da mükemmel bir küçük mahalleydi. Londra'ya yakındı.

Her şey var ama mahremiyet sağlayacak ve şehrin gürültüsünü ortadan kaldıracak kadar da uzak. İnsanı taşrada yaşadığına inandırıyordu.

İster ön merdivenlerde ister arka verandada olsun, dışarıda oturmaktan hoşlanmamın nedeni buydu. Öğle yemeği için Livy ile buluşacaktım ve son dakika kararı olduğu için şoförüm henüz gelmemiştı. Bu yüzden ruh halimi düzeltmek umuduyla biraz güneş ışığı aldım.

"Bugün nasılsınız Bayan Cambridge?"

Kafamı kaldırdığımda postacıım Josh'un komşu evden yukarı doğru yürüdüğünü gördüm. Posta çantası omzunun üzerinden geçmişti ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. O hep gülümserdi. Onu gerçekten severdim. Nazik bir gülümsemesi ve herkes hakkında söyleyecek güzel bir sözü vardı. Sohbetlerimizden birinde on yıl önce emekli olduğunu ama posta dağıtmayı sevdiğini, bu nedenle sorumlu olduğu birkaç sokak olduğunu öğrendim.

"Merhaba, Bay Josh. Ben iyiyim. Bugün postada işler nasıl?"

"Postane birkaç adresi karıştırmış ama düzeltemeyeceğim bir şey değil."

Tanıdığım postacılar arasında her eve ait postanın ulaşmasını sağlayan tek kişiydi. Tanrı'ya şükür, yoksa benim Komşular şantajcımın postasını yanlışlıkla alabilir. Bunun olmasına izin veremeyiz.

Basamaktan kalktım ve postalarımı almak için ona yaklaştım.

"Birini mi bekliyorsun yoksa sadece takılıp havanın tadını mı çıkarıyorsun?" diye sordu.

"Aracımı bekliyorum," dedim ona gülümseyerek. "Öğle yemeği için bir arkadaşım ile buluşacağım."

"Oh, o şanslı bir arkadaş."

Kıkırdadım. "O aslında bir dişi."

Şimdi o da kıkırdadı. "Günün birinde kendine parlak zırhlı bir şövalye bulacaksın."

Maxim Caldwell gözümün önüne geldi ve anında sinirlendim. Liberty ve Alexander balayından döndüklerinden beri Maxim'le karşılaşma korkusuyla ondan uzak duruyordum. Ama onu aklımdan çıkaramıyordum. Sonunda onu istediğimi kendime itiraf etmek zorunda kaldım. Daha önce hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi istememiştim. Sadece onu istiyordum - sesini duymak, gülümsemesini görmek, karanlıkta bir balkonda yanına oturmak. Ve evet, ellerini üzerimde hissetmek, gözlerinde gizlenen karanlığı deneyimlemek istiyordum. Ve en önemlisi, mutlu kişiliğinin ardına sakladığı acıyı hafifletmek istedim.

Parlak zırhlı bir şövalye istiyor muydum? Beyaz atlı prens? Hayır, hiç sanmıyorum. Beni her seferinde hayal kırıklığına uğrattılar. *Bir Prens Karanlık*, diye kıkırdadım içimden. Ya da *belki Prens Bana Orgazm Ver*, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde. Maxim yine en öndeki aday olarak ortaya çıktı. *Tek aday!*

Cezalandırılmaya aç biriydim. Yeterince berbat durumdaydım; Maxim gerçekten daha iyi birini hak ediyordu. O birkaç günü onunla ve Brandon'la geçirdikten sonra, onayımı aldım. O iyi adamlardan biriydi. Sadece yakışıklı ama aynı zamanda şefkatliydi. Brandon'la arası harikaydı, benden çok daha iyiydi. İtiraf etmeliyim ki, çocuklarla fazla vakit geçirmiyordum. Lena ve Livy ekstra para için çocuklara bakıcılık yapardı. Çocuklarla aram hep bozuktu, bu yüzden barmenlik yapıyordum. Aptal sarhoşlarla uğraşmak çocukları anlamaktan daha kolaydı.

"Bundan emin değilim Bay Josh. Ama güvenoyu için teşekkürler."

"Her zaman, canım."

Mektuplarını bir sonraki eve götürmeye devam etti ve ben de hızlıca mektupları karıştırdım.

Özenle süslenmiş bir zarf gözüme çarptı. Altın bir mühürle kabartılmıştı ve ismim ve adresim süslü altın harflerle yazılmıştı. Ne olduğunu merak ederek açtım ve içinde aynı derecede süslü bir davetiye buldum.

Maskeli baloya davetlisiniz.

Revelation'da.

Sadece şık kıyafetler. Maskeler şart.

İsim yok. Unvan yok.

Bu da neydi böyle? Kimden geldiğini görmek için kağıdı çevirdim ama isim yoktu. Sadece etkinliğin adresi vardı. Belki içinde başka bir şey vardır diye zarfı açtım. Başka bir küçük kağıt parçası ortaya çıktı.

*Zamanınızı açık artırmaya çıkarmakla
ilgileniyorsanız, yeterli şekilde tazmin
edileceksiniz. Açık arttırma bir
milyondan başlıyor.*

Ne tür bir saçmalıktı bu? Bu gerçek olamaz. Kimse birinin zamanı için bir milyon ödemez. Bunun *zamandan* çok daha fazlası olduğuna emindim. Kafamın içinde alay ettim. Bu buraya kazara gelmiş olmalı. Kime gönderildiğini bir kez daha kontrol ettim ve eminim ki benim adım ve adresim vardı.

Onu bir kenara bırakıp ikinci postaya geçtim ve yırtarak açtım. İlk kelimeyi gördüğüm anda kalbim boğazıma düğümlendi, atışı bir anlığına durdu ve ardından korku adrenalin pompalayarak kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu.

Miktarın artırılması.

*Bir yüz bin daha. Bir ay
sonra.*

Gelecek yıl, 200.000.

Daha fazla para! Aman Tanrım! Bu daha önce hiç olmamıştı. Genellikle yılda bir mektup, her yıl aynı miktar. Ve miktarı iki katına çıkardılar. Daha fazlasını istemeyeceklerine dair hiçbir güvence yoktu. Bu olay ilk başladığından beri aklımı kurcalıyor. Her kim olurlarsa olsunlar, daha fazlasını istemelerini engelleyen hiçbir şey yoktu.

"Bayan Cambridge, ben geldim." Başımı kaldırdığımda şoförümün beni beklediğini gördüm. Mektuba baktığım için yaklaştığını bile duymamıştım. "Geç kaldığım için özür dilerim."

Kendimi çabucak toparladım ve gülümsedim, aslında gülümseyecek bir şey olmamasına rağmen.

"Geç kalmadın Charles. Bu planda bile yoktu, bu yüzden beni ağırladığın için teşekkür ederim. Mektuplarımı içeri koyayım, hemen çıkıyorum."

Aceleyle içeri girdim, posta yığınının mermer tezgâhın üzerine bıraktım ve beni bekleyen Charles'ın yanına geri döndüm.

O arabayı sürerken ben de camdan dışarı bakıyor, bir bulanıklık içinde yanımızdan geçen sokaklara ve Londra'nın simge yapılarına bakıyordum. Bir yüz bin daha. Bir yüz bin daha nasıl bulabilirdim ki? Yapılacak en akıllıca şeyin kaçmak olup olmadığını düşünmeye başladım. Ortadan kaybolmak ve kaçmak. Ama bunu yaparsam Liberty ve Brandon'la tüm bağlantımı kesmek zorunda kalacaktım. Bunu yapamazdım. Liberty hala üvey kardeş olduğumuzu bilmese de onlar benim tek gerçek ailemdi. En kötü insan ben olmalıydım. Bu ona uzun zaman önce söylemem gereken bir şeydi. Bu sırrı on iki yıl boyunca saklamıştım. Ondan beni affetmesini nasıl isteyebilirdim ki?

Londra'nın manzaralarına odaklandım. Bu şehrin sekiz milyondan fazla nüfusu vardı ama ben kendimi tamamen yalnız hissediyordum. Ben bu şehirde büyüdüm; burası benim memleketimdi. Ama evim gibi hissetmiyordum. Aslında, tüm hayatım boyunca kendimi sürükleniyordu. Hiçbir yere ve hiç kimseye ait değildim. Bu şehrin her köşesini avucumun içi gibi biliyordum ama yine de kendimi bir yabancı gibi hissediyordum. Aslında hiçbir çevreye ait değildim, çocukluğum boyunca alt sınıf ile orta sınıf arasında bir yerde sıkışıp kalmıştım. Büyükbabam ve büyükanne ziyaret etmek zorunda kaldığımda, onların çevrelerine de ait değildim. Beni birileriyle tanıştırmaya da götürmediler. Benden utanıyorlardı.

Annem ve ben Londra'nın kenar mahallelerinde yaşıyorduk. Büyükbabam ve büyükanne eğitimimi ve giysilerimi karşıladılar ama yaşam masraflarımızı finanse etmeyi reddettiler. Onların argümanı, annemin parasını içkiye yatırmaya çok hevesli olduğu ve kazancını daha iyi bir konuta yatırması gerektiği idi. Kısacası, ölen oğullarının kızına baktılar ama hamile bıraktığı kadına bakmadılar. Kazadan sonra onların yanına taşınmak zorunda kaldım ve evimizin çoğu zaman İskoçya'da geçti. Başka biri olsaydı kötü olmazdı ama lisenin son iki yılında bu ikisiyle yaşamak hayatımın en kötü yıllarıydı.

Onlardan yeterince hızlı ve yeterince uzağa gidemiyordum. Neyse ki onlara Amerika'da okumak istediğimi söylediğimde, bunu finanse etmeye hevesliydim. Onlar da beni kendilerinden uzakta istiyorlardı. Ayrıca, eğitimim için fazladan para ayırmama izin verecek kadar cömertlerdi. Şantajcı. Hafızam aldığım ilk şantaj notuna geri döndü.

"Bu da ne böyle?" İki hafta içinde yüz bin ödememi talep eden notu izlerken nefesimin altında mırıldandım. Gelecek ay Amerika'ya gidip bu

lanet olası insanlardan uzaklaşmam gerekiyordu. Bir sonraki ay

Bunu her düşündüğümde göğsümde heyecan ve umut duygusu kabarıyordu.

Üvey kız kardeşimi arayıp bulacak, bu aptallara ondan daha iyi olduğumu gösterecek, ama sonra hepsini geride bırakacaktım. Bu benim için yeni bir başlangıç olacaktı, hepsinden uzakta.

Ve şimdi de bu not. Umudumu engellemesine izin veremezdim. Muhtemelen birinin şaka fikriydi. Kötü bir şakaydı!

Reddettikten sonra ne olacağını bilmiyordum. Bunu hayal bile edemezdim. O resmi düşünmek bile boğazımda safra birikmesine neden oldu.

Charles beni düşüncelerimden çekip çıkardı ve "İşte geldik Bayan Cambridge," dedi. Etrafıma bakındım ve Canary'deki Kanada Meydanı'nda olduğumuzu fark ettim.

Londra'nın Docklands bölgesindeki Isle of Dogs'ta bulunan Wharf'ta Thames Nehri etrafta salınıyor. Caldwell'in yayınevinin burada olmasına şaşırmasaydım. Caldwell'ler tanrılardan daha zengindiler ve sahip oldukları her şey en iyi konumdaydı.

"Teşekkürler Charles. Beklemek konusunda endişelenme. Daha sonra taksiye binebilirim ya da Livy ile otostop çekebilirim."

"Emin misin?"

"Evet, kesinlikle eminim. Son dakikada beni ağırladığınız için çok teşekkür ederim."

"Her zaman."

Arabadan indim ve öğle yemeği yiyeceğimiz, bahsettiği küçük bistro ve ekmekçiye aradım. Livy'nin alışılmışın dışında bir yolla da olsa yayıncılığa geri dönmesine sevinmiştim. Alexander'ın büyükbabası yayınevini onlara hediye etmişti ve bu iş için Liberty'den daha uygun kimse yoktu. Yaklaşık bir haftadır bu işi yapıyordu ve harika bir iş çıkaracağından hiç şüphem yoktu.

Bistroyu görür görmez oraya doğru yürüdüm ve bize bir yer kaptım. Meydanı vurgulayan fiskiyesiyle mekan çok güzeldi.

Manzaraya bakarken kendimi yorgun hissettim. Büyükanнем ve büyükbabamı her ziyaret ettiğimde duygusal olarak tükenmiş hissederdim. Oradayken neredeyse hiç uyumazdım ve döndüğümde kendimi iyi bir yere, doğru zihin çerçevesine sokmam her zaman biraz zaman alırdı. Dolayısıyla, sürekli yorgunluk.

Bazen neden onları ziyaret etmem için ısrar ettiklerini merak ediyordum.

Livy gelene kadar çok beklemem gerekmedi. Onu inceledim, yorgunluğu yüzünden okunuyordu.

"Berbat görünüyorsun," dedim ona sarılıp yanağından öperken. Kız kardeşim olduğunu bilmiyor olabilirdi ama bazen öyle davranıyorduk.

"Alexander seni bütün gece ayakta mı tuttu?"

Başını iki yana salladı. "Saçmalama." Gülümsemeye zorlamaya çalıştı. "Sen de pek iyi görünmüyorsun. İyi misin?"

İkimiz de oturduk ve birbirimize baktık. İkimizin de yorgun olduğu anlaşılıyordu. "Tabii ki iyiyim," dedim ona. Umarım sesim inandırıcı gelmiştir.

Menüye bakarken ikimiz de sessizlik içinde oturduk. Rahatsız edici bir sessizlik değildi; daha çok yorgun, boyun eğmiş bir sessizlik gibiydi. Garson geldi ve siparişimizi aldı. Kız kardeşimin bakışlarıyla karşılaştım, kendi ela gözleri de uykusuzluktan hafifçe morarmıştı.

"Şu halimize bak," diye mırıldandı usulca. "Berbat durumdayız."

O haklıydı. Berbat durumdaydık. Boğazım daraldı, duygularım beni ele geçirmekle tehdit ediyordu. Zayıf ve savunmasız hissetmekten nefret ederdim. Büyükbabama bakın. Kesinlikle hiçbir duygusu yoktu ve bu yüzden çok daha iyiydi. Zalim ve acımasız ama daha iyiydi.

"Layla, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Tamam mı?"

Liberty'nin sesi yumuşaktı, gözlerinde endişeli bir bakış vardı. Başında yeterince dert vardı ve benim dertlerime de ihtiyacı yoktu. Zaten çok fazla şeyle uğraşıyordu. Onun mutluluğu ve hak ettiği sevgiyi bulmasını istiyordum. Alexander kibirli, sahiplenici bir pislik olabilirdi ama onu seviyordu. Sadece istese ona dünyaları verirdi.

Başımı salladım ve ona cevap vermek üzereydim ki bir erkek sesi başımı çevirmeme neden oldu.

"Merhaba, Liberty."

Maxim Caldwell'e benzeyen yaşlı bir adam önümüzde duruyordu. Babası mıydı? Onu düğünden hiç hatırlamıyorum, hatta hiçbir yerde adı bile geçmemişti.

Liberty onu şaşkınlıkla, "Bay Caldwell," diye selamladı.

Adam ikimizin arasına baktı, gözlerinde inançsızlık vardı. Eğer bu kadar yorgun olmasaydım, gülebilirdim bile.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu. Sesi boğuktu, endişe doluydu. Endişeli, neredeyse üzgün görünüyordu.

Livy ona gülümseyerek, "Evet, bu Layla," dedi sakince. "Onu tanıyor musunuz, Bay Caldwell?"

Başımı salladım. Onu kesinlikle tanı mıyordum. Onu hayatımda hiç görmemiştim. Kimdi bu adam? Bu adamda bir şeyler vardı.

beni tedirgin eden bir andı. Kuşların ötmeyi, rüzgârın uğultuyu kestiği andı; sağanak başlamadan önceki o ürkütücü sessiz an.

"Layla Cambridge'i tanıyorum," diye cevap verdi adam. "Onu tanıdığınızı fark etmemiştim."

Livy yumuşak bir ses tonuyla, "Birbirimizi ezelden beri tanıyoruz," diye cevap verdi.

"Kız kardeşinizin bir kazada öldüğünü söylediğinizi sanıyordum?" Adamın gözleri Livy ve benim aramda gidip geliyordu. Kafam çok karışmıştı. Ne haltlar dönüyordu? "Yine de kız kardeşin burada, hayatta ve iyi durumda."

Ve fırtına başladı. Zihnimde sağanak yağıyordu, Livy'yi benden uzaklaştırıyordu; hayatımdaki iyi şeylerin son parçasını.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Livy öfkeyle tükürdü. Gözleri kızgınlık ve incinmişlikle parlıyor, sesi titriyordu. "Bunun komik olduğunu düşünüyorsan, değil. Sana kız kardeşimin, evlatlık kız kardeşimin bir ay önce bir araba kazasında öldüğünü söyledim. Layla benim kız kardeşim değil."

Aman Tanrım! Bu adam biliyordu. Liberty ve benim kardeş olduğumuzu biliyordu. *Nasıl biliyordu?*

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, damarlarımda adrenalin dolaşıyordu.

"Bilmiyor musun?" Sesi tuhaftı, sanki bir şeyi çok erken ağzından kaçırmış gibiydi.

"Neyi bilmiyorum?" Livy'nin sesi tizdi, sinirlerinin diken üstünde olduğunu gösteriyordu. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Bana onaylarcasına baktı ve onu kaybetme korkusu aldığım her nefeste daha da arttı. *Lütfen beni bırakma Livy.*

"Lily'yi tanıyordum," diye açıklamaya başladı. "Lily Glasgow senin annendi." *Evet, bu adam biliyordu. Hayatımda sahip olduğum son iyi şeyi de benden alacaktı.*

Liberty başını salladı. "Hayır, Lily Smith."

"Amerika'ya taşındığında soyadını değiştirdi."

Nefes alamıyordum. Bütün oksijen ciğerlerime dolmaya yetmiyordu. Liberty'ye baktım, başına geleceklerden kurtulması için dua ediyordum.

"Lütfen," diye yalvardı yumuşak bir sesle. Elini onunkine uzattı ve elini onunkinin üzerine koydu. "Eğer bir şey biliyorsan, lütfen bize söyle."

Öte yandan ben, ona söylememesi için yalvarmak istedim. Hazır değildim. Onu da kaybedemezdim.

Adam kızın elini tuttuğuna baktı ve Liberty elini hızla çekerek özür diledi: "Özür dilerim."

"Tıpkı annen gibisin. Ona benziyorsun, evet, ama ruhun da onun bir yansıması. Ama senin gücün... Onda seninki yoktu. güç."

O haklıydı. Livy güçlüydü; kendine verdiğinden daha güçlüydü. Kaskatı oturmuş, tüm sırların çözülmesini ve kız kardeşimle olan bu ilişkiyi yok etmesini bekliyordum. Ona uzun zaman önce söylemeliydim ama söylemedim. Korku beni geri tuttu. Kendimi, onun bir arkadaşı olarak ona sahip olmanın, onu kaybetme ihtimalinden daha iyi olduğuna ikna ettim. Ya da daha kötüsü, nefretini.

"Lily'nin ailesi onu zorla evlendirdi," diye devam etti adam, gözleri mesafeliydi. Bu adam Liberty'nin annesini seviyordu. Hafızamı yokladım. biliyordum. Lily Glasgow'la ilgili bir şey olduğunu hatırlar gibiydim.

Aman Tanrım! Şimdi hatırladım. Liberty'nin annesinin ilişki yaşadığı bir adamla ilgili bir skandal vardı. Alexander'ın babasıydı. *Lanet olsun!*

"Kocasının çok sayıda ilişkisi vardı. Bu ilişkilerden biri de annen Leyla'yıydı." Bunu biliyordum! İçimde bir acı kabardı. Hayatım boyunca ailemin sevgisini arzulamıştım ama öz babamın annemi böyle bir duruma sokacak kadar pislik biri olduğunu biliyordum. Onun umurunda bile değildi.

onun hakkında. Hiç kuşku yoktu ki, eğer benim doğduğumu görecektense kadar uzun yaşasaydı, o da beni umursamazdı. "Cambridgler senin büyükanne ve büyükbaban olduğu için bunu bildiğinden eminim," dedi bana.

Evet, bunu biliyordum ama onlardan değil. Oğullarını baş tacı etmişlerdi. Oğullarının ölümünde ben de dahil olmak üzere herkesin suçu vardı. "Siz ikiniz üvey kardeşsiniz."

Nefesimi tuttum ve Liberty'nin şok olmuş yüz ifadesini izledim.

"Bu nasıl olabilir?" diye anlamakta zorlandım. "Anlamıyorum. Annemi nereden tanıyorsun?"

"Glasgow'daki mülk bizimkiyle sınırdışıydı. Annemi küçük yaşlardan beri tanırım. Glasgow annenizin kızlık soyadıydı. Cambridge ise evlilik soyadıydı."

Her şeyi ortaya döken bu adama bakakaldım. Neden konuşmayı kesemiyordu? Liberty'nin bakışını yakaladım, yüzünde şaşkınlık vardı.

"Babamın kim olduğunu nereden biliyorsun? Annem bana asla söylemezdi." Cebinden bir zarf çıkardı ve Liberty'ye bir resim uzattı. Ona uzanırken elleri gözle görülür şekilde titriyordu. Gözlerimi kapattım. Bunu görecekti. Neden bugün olmak zorundaydı?

Bunun gerçekleşmesi için iyi bir gün olduğundan değil!

"Aman Tanrım." Yumuşak bir fısıltı, sesindeki inançsızlık belirgindi. Fotoğrafi görebiliyordum. Babamla Liberty'nin annesinin düğün fotoğrafıydı. Buradan bile babama olan çarpıcı benzerliği görebiliyordum. Ama ben biliyordu. Annem bana hayatım boyunca bunu söyledi; bu ona onu istemeyen adamın acı verici bir hatırlatıcısıydı.

Bana fotoğrafı uzatmaya gitti ama ben istemedim. Görmek istemedim. Livy bana baktı ve bunu başından beri bildiğimi anladığını biliyordum.

"Özür dilerim Livy." Özür ağzımda ekşi bir tat bıraktı. Bu benim hatamdı. Ona anlatmış olsaydım hepimizi bu durumdan kurtarabilirdim. Onunla tanıştığım andan itibaren babası hakkında umutsuzca bilgi aradığımı biliyordum. Başlangıçta bunu sakladım çünkü kıskançtım. Babamın tek kızı olarak bilinmek istiyordum. Ama sonra o ve Lena beni kendi küçük çevrelerine aldıklarında, ona söylemeyi reddettim çünkü onu incitmek istemiyordum.

Ya da belki sadece kötü bir insandım? Belki de benim için doğru açıklama ve tasvir buydu.

"Neden?" Sesi zar zor duyulabiliyordu.

"Orada bir kız kardeşim olduğunu biliyordum." Zar zor konuşabiliyordum, kelimeler dilime ağır geliyordu. Ellerim titriyordu, sonunda onu kaybedeceğimden korkuyordum. Arkadaş olduğumuz andan beri korktuğum bir şeydi bu. "Seni bulmaya karar verdim. Benim Büyükanne ve büyükbabalar Lily Glasgow'dan olan torunlarına her zaman takıntılı olmuşlardır." Ona beni meşru torunları olarak görmediklerini söylemek istemedim. Evet, onların kanından geliyordum ama onların gözünde değersizdim. "Seni bulduğumda, sen ve Lena beni çevrenize çektiniz ve her geçen gün ikinizi de daha çok sevdim. Zaman geçtikçe, sana bunu söyleyecek cesaretim azaldı. sen."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Soru lanetleyiciydi. "Bunca yıl boyunca bana nasıl yalan söyleyebildin, Layla?"

Suçlama sesinden belli oluyordu. Haklıydı. Çok uzun süre yalan söyledim.

"Çok üzgünüm Livy." Yaptığım şeyi haklı çıkaracak hiçbir açıklama yapamazdım.

"Annem biliyor muydu?" diye sordu bana; ikimiz de onun nasıl öldüğünü biliyorduk.

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Annenle sadece birkaç kez karşılaştım ama beni asla kim olduğumu bildiğine inandırmadı."

Ayrıca, her zaman ilk adıma sadık kalmaya özen gösterdim ve ona asla soyadımı söylemedim. Karşılaşmalarımız daha çok geçerken oldu.

Alexander'ın babası Liberty'nin elini kendi elinin içine aldı. "Bu şekilde öğrenmeni istemedim. Seni üvey kız kardeşinle görünce şok oldum ve babanı bildiğini sanıyordum. Livy, büyükannen ve büyükbaban Lily'yi zorla evlendirdi. Eski, köklü ailelerde bu oldukça yaygındır. Biz birlikte büyüdük. Sanırım onu o zaman da sevmiştim ama geri dönene kadar fark etmemiştim. Yetişkin olarak gözlerimiz ilk kez buluştuğu an, annene aşık oldum. Onun hayranlığını, her şeyini istedim. Ama ben çoktan evlenmişim ve o başka biriyle sözlüydü. Annen sevgisiz ve istismarcı bir evlilikte sessizce acı çekerken ben viskiye döndüm. Keşke viskinin içinde boğulmasaydım, bana ihtiyacı olduğunda onun yanında olabilirdim."

Bu çok fazla bilgiydi. Bazılarını biliyordum ama tüm bunları duymak benim için bile bunaltıcıydı. Livy'nin nasıl hissettiğini hayal bile edemezdin.

"Anlamıyorum," dedi kız kardeşim ona. "Yani babam annemi hamile bıraktı ve aynı zamanda onu Layla'nın annesiyle mi aldatıyordu?"

"Henry Cambridge annene tecavüz etti, Livy." Dudaklarımdan keskin bir soluk çıktı. Gözlerimi bu adama diktim. Okuduğum hiçbir makalede, hiçbir yerde bundan bahsedilmemişti. "Lily ve benden başka kimse bilmiyordu," diye ekledi.

Etrafımızdaki paramparça sessizlik sağır ediciydi. Bektan babamız da bir tecavüzcüydü. Bende bir sorun olmasına şaşmamalı. Kimsenin beni istememesine şaşmamalı. Livy ve Alexander'ın babasına baktım. Çocukluğumun görüntüleri aklımdan geçiyordu. Ama bunlar bende Livy ve Lena ile yaşadığım anlar kadar yankı uyandırmadı. Onlar benim mutlu anlarımdı.

"Özür dilerim. Gitmem gerekiyor." Livy aniden ayağa kalktı, sandalyesi yere düştü. Hızla bizden uzaklaştı.

"Livy," diye seslendim ona. Ama o durmadı. Koşmaya başladı, tüm hayaletlerinden kaçmaya çalışıyordu. Onu suçlayamazdım ama bir yanımda acıyordu. Mantıksız yanımda kendi başımın çaresine bakmak için geride bırakılmış gibi hissediyordu. Buna alışkın olmalıydım. Annem beni içkinin içinde boğulurken kendi başımın çaresine bakmam için bırakmıştı. Büyükannem ve büyükbabamın zalim sözlerine karşı koymak zorunda kaldım. Ve şimdi de şantajcı.

"İyi misin, Layla?" Adamın sesiyle irkildim. Alexander'ın babasıydı. Hâlâ burada olduğunu unutmuşum.

"Evet." Hayatımın çoğunda yalnızdım. Kimseye ihtiyacım yoktu. Ama bu düşünce aklıma geldiğinde bile kalbim acıyordu. "Benim de gitmem gerek. Hoşça kal."

Arkama bile bakmadan yanından ayrıldım ve Livy'nin gittiği yönün

tersine doğru yürüdüm. Görmeden ve fark etmeden sokaklarda yürüdüm.

herhangi biri.

Tek başına.

Her zaman yalnızdım. Lena ve Livy hayatımda ilk kez kendimi bir ailenin parçası gibi hissetmemi sağladı. Ve şimdi bunu kaybetmişim çünkü Livy'ye üvey kardeş olduğumuzu, babasının kim olduğunu bildiğimi söyleyemeyecek kadar korkaktım. Kendimden iğrenme ve kendimden nefret etme duygusu içimde yükseldi; bu ikisi çok uzun zamandır tanıdık duygulardı. Şimdiye kadar bunlara alışmış olmalıydım ama alışmamıştım.

Sokaklarda dolaştım, evime doğru yürürken kalabalık şehrin sesi bir arka plan gürültüsüydü. Oraya varmam saatlerimi alacaktı ama gidecek kimsem ya da hiçbir şeyim yoktu. Bu yüzden önemli değildi. Benim bile olmayan bir evde tek başıma oturmaktan daha iyiydi. Büyükbabam ve büyükbabamdı. Bir gün soluduğum oksijenin bile onlara ait olması beni şaşırtmazdı.

Gökyüzüne baktım. Gökyüzü maviydi, gün aydınlıktı ama bana kasvetli görünüyordu. Ruh halime uygun gri bulutlar ve gök gürültüsü bekliyordum. Günün güzel olması neredeyse daha kötüydü. Ben iç karartıcı bir ruh haliyle boğuşurken dünya mutlu görünüyordu.

Düşüncelerimi bu lanet delikten çıkarmalıyım.

Karşıdan karşıya geçmeye yönelmişim ki bir araba kornası beni ürküttü. Başımı o yöne çevirdim, araç hiç yavaşlamıyordu. Gözümü kırpmak için zar zor zamanım oldu. Beni geri çeken kurtarıcı bir el olmasaydı, doğrudan bana çarpacaktı.

"Yavaşla lan!" Tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir erkek sesi arabanın ardından bağırdı.

"Maxim?" Liberty'nin kayınbiraderine şaşkınlıkla baktım. "Burada ne işin var?"

"Tanrım, Layla. Neredeyse vuruluyordun." Haklıydı. Tamamen kendimde değildim ve arabanın geldiğini hiç görmemişim. İkinci bir araba kazasının beni bitireceği kesindi, değil mi? "İyi misin?"

Başımı salladım ama "Evet" diye

cevap verdim. "Hayır, değilsin."

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Her şey o kadar berbat ki." Etrafına bir göz attı. "Nereye gidiyorsun?"

"Ev."

"Tamam, yolu göster."

"Maxim, sen-"

"Birlikte yürüyebiliriz ya da ben arkandan gelirim," diye kararlı bir şekilde devam etti, elimi elinin içine aldı. "Her iki durumda da eve sağ salım varmanı sağlamak için seni takip edeceğim."

Tuhaf bir his göğsümü ısıttı. Daha önce hiç kimse beni eve bırakmamıştı, Brian bile.

Beni nazıkçe çekti, caddeyi el ele geçtik. Bir sonraki Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdük. Başka biri olsa soru sorardı ama Maxim sormazdı. Bu yönünü seviyordum. Onunla sessizlik bile rahattı.

"Teşekkürler," diyerek sonunda sessizliği bozdum ve yan gözle bakma riskini göze aldım. Yüzünde hafif endişeli bir ifadeyle beni izledi. Umarım benim için değildir. Benim endişelerime ihtiyacı yoktu. Ağır bir iç çekişle açıklamaya çalıştım. "Livy ile öğle yemeğim iyi geçmedi."

"Ne demek istiyorsun?"

"O benim üvey kardeşim," diye mırıldandım. "Bunca zamandır biliyordum ama ona söylemeye hiç cesaret edemedim ve şimdi-"

Sesim bana ihanet etti, boğazım bir sonraki kelimelerin dudaklarımdan çıkmasına izin vermedi. Gözlerinde azarlama, hoşnutsuzluk, hatta nefret görmeyi bekleyerek ona baktım. Ama bunların hiçbiri yoktu. Onun yerine gözlerinde sıcaklık ve dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı.

Tam olarak beklediğim gibi değil.

"Neden gülümsüyorsun?" Onu şüpheyile sorguladım.

"Çünkü mantıklı geliyor. İkiniz arasındaki karakter benzerliğini görebiliyorum." Kaşlarımı çattım. Hiçbir şey gerçekten daha uzak olamazdı. "İkiniz de çok inatçısınız ve çabuk sinirleniyorsunuz."

"Ne? Biz çabuk sinirlenmeyiz."

Kıkırdadı. "Tamam, değilsiniz."

"Şimdi bunu sadece beni yatıştırmak için

söylüyorsun." "Haklısın, öyleyim."

"Neden?"

"Çünkü üzgünsün ve ben seni gülümserken görmek istiyorum."

Sanki bir işaretmiş gibi, dudaklarım çoktan gülümsemeye başlamıştı. Bu adama aşık olmak çok kolay olurdu. Çok kolay.

"Sanırım işe yaradı."

Beni daha yakına çekti ve eli etrafıma dolandı. Bunu rahatlamak için yaptığını biliyordum ama çok iyi hissettirdi. Sıcak hissettirdi, odunsu kokusu etrafımı sardı.

Burnumu gömleğine gömüp derin derin içime çekme isteğime karşı koymam gerekiyordu.

"Sen ve Liberty için endişelenme." Maxim'in sesi saçlarımdaydı. Az önce o da mı içine çekti? "İşler yoluna girecek ve ne olursa olsun, ikinizin kardeş olduğunuzu kimse elinizden alamaz."

Göz kapaklarımın arkasından yaşlar süzüldü ve umutsuzca onları tutmaya çalıştım. İkimiz de durduk ve bu sefer yüzümü onun göğsüne gömmekten kendimi alamadım.

"Ona söylemeliydim," diye mırıldandım göğsüne doğru. "Bunca yıl boyunca ona söylemekten çok korktum. Başından beri bildiğimi biliyor."

"Ama başından beri onun yanındaydınız, değil mi?" "Sanırım öyleydi. Artık bilmiyorum bile."

"Annesi öldüğünde orada mıydın?" Başımı göğsüne doğru salladım. "Lena öldüğünde orada mıydın?" Yine başımı salladım. "Eski erkek arkadaşlarıyla kalp kırıklıkları yaşadığında orada mıydın?"

"Evet. Onlardan birini tehdit ettim." Kıkırdaması göğsünden geçip doğruca bana ulaştı.

"Gördün mü, onun yanındaydın. Yeni keşfini hazmetmesine izin verin, bahse girerim yakında ondan haber alacaksınız."

Bu kez başımı kaldırdım ve gözleriyle buluştum. Evet, ona aşık olmak çok kolay olurdu. Onunla yaşayacağım samimiyet ve yakınlık hissini neredeyse hayal edebiliyordum ama bu benim ulaşamayacağım bir şeydi. "Peki sen nasıl bu kadar zeki oldun?"

Eğlenen gülümsemesi bana analiz etmek istemediğim şeyler yaptı. "Senden birkaç yıl öndeyim, bu yüzden senden biraz daha akıllıyım."

Alay ettim. "Tamam."

"İşte benim kızım," diye mırıldandı ve lanet olsun, bana kızım dediğini duyunca kalbim neredeyse binlerce yıldıza bölünecekti. Tam şu anda onun kızı olmak istiyordum. Tüm bu yabancı duygular beni dehşete düşürüyordu.

Yürümeye devam ettik ve sersemlemiş küçük bir kız gibi elimi onun elinin içinde tuttuğu için mutluydum. Küçük bir kafenin önünden geçerken evimden ancak bir blok uzaktaydık.

"Öğle yemeğini yedin mi?"

"Sipariş verdik ama bomba gelmeden düştü," diye cevap verdim derin bir iç çekerek. "Sonra ikimiz de dağıldık."

"Tamam, o zaman şimdi seni besleyeceğiz." Sanki beni beslemek onun sorumluluğundaymış gibiydi.

"Evim hemen köşeyi dönünce."

"Yemek yiyene kadar gitmene izin vermeyeceğim," diye ısrar etti. Beni kafeye doğru çekmeye başlamıştı bile. "Dışarıda mı içeride mi oturmak istersin?"

"Um, dışarıda."

Benim için bir sandalye çekti ve sonra oturdu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Takım elbise giymişti ama bir yerlerde ceketini atmıştı. *GQ* dergisinin kapağından fırlamış gibi görünüyordu. Kaynayan bakışları benimkilerle kilitlendi ve gözlerimi kaçıramadım.

Neden beni daha önce hiç kimsenin etkilemediği kadar etkiliyorsun, diye fısıldadım kafamın içindeki sessiz soruyu.

İnce beyaz gömleği güçlü karın kaslarını açıkça gösteriyordu ve dikkatli olmazsam salyalarım akmaya başlayabilirdi. Kıvrılmış kolları, güçlü ön kollarını gösteriyordu ve sadece bir miktar mürekkep açığa çıkıyordu. Ne olduğunu ayırt etmek için yeterli değildi. Arkasına yaslandı, bir eli rahatça özel dikim takım pantolonunun içindeydi.

Sertçe yutkundum. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Maxim Caldwell iyi bir örnekti.

"Layla?" Sesi beni yeryüzüne geri getirdi ve salyalarımı geride bıraktı.

"Evet?"

"Neyin havasındasın?" Zihnimde beliren görüntüler tenimi anında ısıttı. Vücudumun her bir santimi yanıyordu. *Aman Tanrım, yanacağım.*

Kendimi yelpazelerken buldum ve Maxim'in kaşları çatıldı. "Sen iyi misin?"

Hayır.

"Evet."

"Emin misin?"

Başımı sallayarak cevap verdim. İçimdeki alevlere onun sebep olduğunu ona söyleyemezdin.

"Aklınızda ne yemek vardı?"

Oh, tabii ki. Yemek hakkında konuşuyordu. Dudağının ukala bir sırtışıla kıvrıldığını fark ettim ve birden bana ne olduğunu tam olarak bildiğini hissettim.

"Ne yersen ye." Boğazımdaki nefes darlığını temizledim ve kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. Bu adam beni öldürüyordu, hem de olabilecek en iyi şekilde.

Hemen koşup gelen bir garsona işaret etti. Sipariş verirken onu izledim ama ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile anlayamadım. Her şey

Konuşurken Adem elmasının hareket edişine ve boynundaki çizgilere odaklanabiliyordum. Geniş omuzları ve pazuları. Bu adam *Yalanabilir*. Tipim olmadığını düşünmekle bile aptallık etmişim. Kesinlikle öyleydi.

Odunsu kolonyasının ve taze sabunun kokusu etrafımı sardı ve bedenim sanki onun sıcaklığına ihtiyaç duyuyormuş gibi eğildi. Bu adamın yanında bana neler oluyordu böyle?

Garson gittiğinden beri gözleri yüzümü inceliyordu. Acaba ona karşı hissettiğim bu yoğun çekimi görebiliyor muydu? Gözlerimizin birleştiği ilk andan itibaren bunu inkâr ettim ama başından beri oradaydı. Belki bugün rol yapmak için çok yorgundum, belki de hayatımın başlamasını beklemekten yorulmuştum.

Kaşlarımı çattım. Yine de şantajcı. Bu konuda bir şeyler yapmalıydım. Akli başında kim hayatının geri kalanında kafasında bir şantajcı olan biriyle çıkmak ister ki?

Gözlerimi kırptım, kendi düşüncelerimden irkildim. Biriyle çıkma düşüncesi bir süredir aklıma gelmemiştir.

"Kafanda dönen çarkları neredeyse görebiliyorum." Maxim dudaklarında küçük bir gülümsemeyle konuştu. Bu kadar güzel dudakları olan bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım. "Düşünceleriniz için bir peni?"

Göğsümden yayılan sıcaklığa rağmen alay ettim. "Düşüncelerim bir peniden çok daha değerli," diye şaka yaptım.

"Muhtemelen haklısın," diye düşündü. "Düşüncelerin için bir pound." Kıkırdadım. "Sanırım bu daha iyi."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Livy'nin üvey kardeşim olduğunu bildiğim ve ona söylememeye karar verdiğim gerçeği hakkında mı?" Ona sordum. "Ya da diğer her şeyi?"

"Ne istersen." Derin sesi bana bir şeyler yaptı. "Ve her şeyi. Hepsini bilmek istiyorum."

Kaşlarımı çatmıştım. Hiç kimse benim hakkımda bir şey bilmek istememişti. Ya da belki de ben onlara izin vermemiştim. Ama ilk kez, kendimi o kadar kapalı tuttuğum acı verici bir şekilde ortaya çıktı ki, nasıl çıkacağımdan bile emin değildim.

"Büyükannemle büyükbabama katlanamıyorum," diye ağzımdan kaçırdım ve düşünmeye fırsat bulamadan devam ettim. "Her lanet ayda bir onları ziyarete gidiyorum ve bundan nefret ediyorum. Mezarlığa gitmek gibi bir şey. Aslında, onu geç. Mezarlıkta biraz huzur buluyorsun."

Bu da nereden çıktı? Büyükanнем ve büyükbabamla çıkmayı düşünmeye başladım.

"Neden onları ziyaret ediyorsunuz?" Evet, neden? Çünkü bir şantajcım vardı. ve para kazanmanın tek yolu buydu. Tabii... maskeli balo müzayedesini için davetiye aklıma gelene kadar.

"Karmaşık bir durum."

"Sana daha önce de söyledim; karmaşık şeylerle aram iyidir." *Bu tür bir karmaşıklık değil*, diye düşündüm sessizce. "Peki senin hikayen ne?"

Onun yerine ben sordum.

Sanki anılar onu rahatsız etmiş gibi kara kaşları çatıldı. Tam ona bir çıkış yolu önermek üzereydim ki cevap verdi.

"Anlatacak pek bir şey yok," diye başladı. "En iyi arkadaşım ve ben üniversiteden hemen sonra orduya katıldık. Biz hayatta kalmayı başardık ama birçok arkadaşımız başaramadı."

Suçluluk duygusu. Bu ifadede çok fazla suçluluk vardı. İçimde anlatacak daha çok şey olduğuna dair bir his vardı.

"Üzgünüm, Maxim."

Elimi uzattım ve onun elinin üzerine koydum. Üzerindeki üzüntü ve suçluluk duygusunun dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum. Belki de bu adamın beni cezbetmesinin nedeni buydu. Çünkü ben de aynı suçluluk duygusunu hissediyordum. Ama onunki bir benimki ise dikkatsizliğimden kaynaklanıyordu. Gözlerim onun elinin üstündeki elime takıldı ama tek gördüğüm Brian'ın kanlı yüzünün görüntüsü ve benzin, kir ve kan kokusuydu. Endişenin göğsümün ortasına yerleştiğini hissettim ve aniden derim nemlendi ve nefesim daraldı.

"Sorun yok, Layla." Kendisinininkine uzanan elimi tuttu ve iki elinin arasına aldı. *Kan. Ateş. Ölüm. Kan. Ateş. Ölüm.* "Layla, bana bak."

Sisin içinden sesini duydum ama hareket edemedim. Felç olmuşum, gözlerim iç içe geçmiş ellerimize bakıyordu.

"Brian, lütfen gözlerini aç," diye yalvardım. Teni çok soğuktu, vücudu kaskatı kesilmişti. O acıyı şimdi bile hissedebiliyordum. Fiziksel olarak acıyordu ve

Zihinsel olarak. Bizi hareket ettirmeye çalışmak faydasızdı. Bırakın ikimizi, kendimi bile hareket ettiremiyordum.

"Lütfen," diye bağırdım, sıcaklık tenimi yalıyordu.

"Anne!" Ciğerlerim yandı. "Anne!" Nefes alamıyordum.

"Layla, bana bak." Bir adamın güçlü sesi beynimi delip geçti.

Maxim'in bakışlarıyla karşılaştım, sonra sertçe göz kırptım. Parmaklarıyla çenemi kavradı ve endişeli bakışlarını üzerimde tuttu. Tekrar göz kırptım.

"Derin bir nefes al," diye talimat verdi ve hemen itaat ettim. Sonra terapistimin bana öğrettiği nefes egzersizini uygulamaya başladım. Son panik atağımdan bu yana epey zaman geçmişti.

Nefes al. Nefes verin. Tekrarlayın. Nefes alın. Nefes verin. Tekrarlayın.

"Bu doğru. İyi gidiyorsun." Gözlerimi tekrar kırptım, kafamdaki görüntüler yavaş yavaş netleşiyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, kendimi kaybettiğimi gördüğü için utanmıştım. "Özür dileme."

Derin bir nefes daha alıp verdim.

"İşte siparişiniz," diye araya girdi garson ve ben de sevindim. Çenemi bırakmadan önce gözleri benimkileri aradı.

"İyi misin?"

"Evet, her şey yolunda," diye yutkundum boğazımdaki yumruyu. Garsonun tabaklarımızla orada durup Maxim'i beklemesini bile umursamadı.

masaya uzattığı elini kaldırdı. Bakışlarımı onunkilere kilitledim ve başımı salladım. "Söz veriyorum, her şey yolunda."

Başını salladı ve isteksizce bıraktı. Ama beni izleyişi göğsümü parlattı ve bu sefer kalbim farklı bir nedenden dolayı hızlandı.

Garson gittikten sonra yemeğime baktım ve ikimize de salata söylediğini fark ettim. Bugün olanlardan sonra iştahım kaçtığı için memnundum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin, Layla?" Ne kadar basit bir soruydu ama boğazımda bir yumru oluşturdu. Büyükannem ve büyükbabam bu soruyu hiç sormazdı. Kazadan önce bile büyükannem ve büyükbabamın ziyaretlerinden depresif bir halde döndüğümde annem bu konuda konuşmak isteyip istemediğimi hiç sormazdı. Ya da iyi olup olmadığımı. O daha çok olan ya da söylenen her şey hakkında beni sorguya çekmekle ilgilenirdi.

Yanıt olarak başımı salladım, ağzımı açmaya korkuyordum. Sesim şu anda bana ihanet edebilirdi.

İkimiz de yemeye başladık ama Maxim yemeğini daha hızlı yiyordu. Ağzıma bir çatal dolusu daha atarken konuşmaya başladı.

"Arkadaşım ve benim kâr amacı gütmeyen bir kuruluşumuz var," diye açıkladı. "Bu bizim için gerçekten çok önemli. Bazı sorunlarla karşılaştık ve bunları çözmeye çalışıyoruz."

Durakladı ve ben de nereye gittiğini merak ederek onu izledim.
Devam etmeyince yemeğimi yuttum ve bir bardak su içtim.

Ben konuşmadan önce.

"Kulağa ilginç geliyor." Bunu bana neden söylediğini tam olarak anlayamamıştım. "Belli bir amaç için mi yoksa daha çok genel bir kâr amacı gütmeyen

Vakıf mı? Bunun bir vakıf olduğunu varsayıyorum?"

"Evet, fiziksel veya zihinsel engelli askerlerin aileleri ve vefat eden askerlerin aileleri için çok özel bir vakıf."

Gözlerim büyüdü, diğer her şey hemen unutuldu. "Bu bir Yaralı Üniforması projesi mi?"

"Evet. Nasıl tahmin ettin?"

"Çılgınca bir tahmin. Aman Tanrım, burayı işleten sen misin?" Başını salladı. "Girmek istediğim en iyi kâr amacı gütmeyen vakıflardan biriydi. Sorunlu Gençler Vakfı'ndan hemen sonra."

"Başvurmalıydın. Şirketimize mükemmel bir katkı sağlayabilirdin."

Tüm bu zaman boyunca fark yaratacak, tutkuyla bağlı olduğum bir şey yapıyor olabilirdim.

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Büyükbabam bir kurulda ya da öyle bir şeyde. Başvurmama itiraz etti." Omuzlarımı silktim ve ağzıma bir çatal dolusu daha attım. Büyükbabamın benden utandığına gerçekten inanıyordum. Her iki büyükbabamın da. Yoksa neden beni böyle utanç verici bir sır olarak saklasınlar ki?

"Şimdi başvurmaya ne dersin?" Maxim'in sorusu başımı kaldırmama neden oldu. Yüz ifadesi ciddiye. Ama belki de onu doğru okuyamıyordum.

Bir yudum su içtim, sonra bakışlarına karşılık verdim.

"Ciddi misin?" "Böyle bir konuda şaka yapmazdım."

"Ama benim büyük-"

"Bu onun vakfı değil," diye bitirmeme izin vermedi. "Daniel'in ve benim. Özgeçmişini görmeyi bekleyeceğim. Daniel'in seni kontrol etmesi gerekecek ama oyum zaten sende."

Aptalca gülümsedim. "Ama bunu yapıp yapamayacağımı bile bilmiyorsun. O sektöre girmeyeli bile uzun zaman oldu."

"Bisiklete binmek gibi, değil mi?" Sırıttı. Bunun iyi bir karşılaştırma olup olmadığından emin değildim. "Her iki durumda da, şu an sahip olduğumuzdan kesinlikle daha iyi olacaksın."

"Sorunlardan bahsettiniz," diye tereddütte sordum.

"Endişelenecek bir şey yok. Eğer ciddiysen ve bu işi yapmak istiyorsan bana özgeçmişini gönder." *Vay anasını. Gün güzelleşiyordu.* "Özgeçmişini alabilir miyim?"

telefon?"

Çantamı karıştırırken ona şüpheyle baktım. "Bütün eşyalarımı silmesen iyi edersin. Kaybetmek istemediğim bazı suçlayıcı kız resimlerim var."

Yemeğimi bitirdim ve tabağımı ittim. Parmaklarının telefonumun üzerinde uçuşmasını izledim.

"Tamam, telefonuna bağlantımı ekledim. Büyük Maxim'in altına." Daha on dakika önce panik atak geçirmiş olmama rağmen güldüm. "Ve kendime bir mesaj gönderdim, böylece rehberimde sen de varsın. Adres defterine e-postamı ekledim ama sana da mesaj atacağım."

"Teşekkür ederim." Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezdi. "Ciddiyim. Bu muhtemelen benim yılımı güzelleştirdi. Hatta bu on yılın en iyi şeyi bile olabilir."

"Hayır, Layla," diye mırıldandı, sesi yumuşaktı. "Sen ve ben bu on yılın en iyi şeyiyiz." Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, şaka yapıp yapmadığını merak ediyordum.

"Hazır mısın?"

Hâlâ şok içindeydim, sadece başımı salladım. Ödemeyi masaya bıraktı ve evime doğru ilerlerken başka bir şey söylemeden elimi tuttu.

Ona tekrar baktım ve onun da beni izlediğini gördüm. Yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüdük, zihnim patlamak üzere olan düşüncelerle doluydu.

Bazıları iyi, bazıları kötü ve birçoğu heyecan

verici. "Bu benim," diyerek sıra evi işaret ettim.

Kaldırımında durdu, yüzü bana dönüktü. Çenesi düştü, gözleri yüzümde geziniyordu. Ne gördüğünü merak ettim. Daha da yaklaştı ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki ağrıyordu. Kendimi daha önce hiç öpülmemiş genç bir kız gibi hissediyordum. Maxim'in öpücüğünün daha önce hiç kimseye ya da hiçbir şeye benzemeyeceğini hissediyordum.

Ona doğru eğildim, sabununun kokusu tekrar duyularımı istila etti. Gözleriyle karşılaştım ve gözlerinde o kadar çok sıcaklık vardı ki her an eriyebilirdim. Onun öpücüğünü istiyordum, bu arzu vücudumdaki her hücreyi karıncalandırıyordu. Gözleri ağzıma kaydı ve yaklaştı.

Birden tek yapmak istediğim hissetmek oldu. Gözlerim titreyerek kapandı ve nefesinin fısıltısını dudaklarımda hissettim. Sadece sıcaklığı bile sarhoş edici ve bağımlılık yapıcıydı. Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu. Dudakları dudaklarıma değdiğinde bir araba kornası ikimizi de irkiltti.

Gözlerimi açtım ve aramıza mesafe koydum. Maxim kıpırdamadı ama gözlerinde kaçırılması imkânsız bir cehennem vardı.

"Yemek için teşekkürler," diye mırıldandım. Hızla çarpan kalbim bana kalp krizi geçirtebilirdi. "İçeri gelmek ister misin?"

Bu iyi bir fikir değildi. Sorduğum için zihinsel olarak kendimi tekmeledim. İstedğim şey bu olsa da, onun benim pisliğime ihtiyacı yoktu. Neyse ki, Maxim yüz ifademden bir şeyler okudu ve başını salladı.

"Bugün değil." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Arkasını döndü ve uzaklaştı. Gözümün önünden kaybolana kadar orada durup geniş omuzlarını ve sağlam adımlarını izledim. Yine de merak etmeliydim, böyle bir adama sahip olmak nasıl bir his olurdu?

Bir parçam beni istediğini biliyordu ama nedenini sorguluyordum. Herkesi elde edebilirdi, bundan emindim. Livy'nin düğününde bunun sadece kısa bir önizlemesini görmüştüm. Maxim yakışıklı, zeki ve zengindi - her şeyiyle. Böyle birine ne sunabilirdim ki? Kesinlikle iyi bir şey değil.

Maxim gözümün önünden kaybolalı çok olmuştu, merdivenleri tırmandım ve evime girdim. Mutfığa girer girmez, gözlerim şantajcının notuyla birlikte tezgâhın üzerinde duran maskeli balo davetiyesine takıldı. Davetiyeye bakarken aklımda çeşitli senaryolar dönüp durdu ve sonra inanılmaz bir düşünce aklıma takıldı. Bu fikir çok saçmaydı ama aklımın bir köşesinde duruyordu.

Ya-?

Düşüncemi tamamlayamadım bile, ama aklımda kalan fikir oradaydı. Bundan kurtulmanın bir yolu yoktu. Gözümün önünde sallanan ve değerlendirilmeyi bekleyen bir fırsat gibiydi. Büyükanнем ve büyükbabamdan bağımsız olmak, sevdiğim alanda çalışmak ve bu hayatı gerçekten yaşama şansına sahip olmak hep istediğim şeydi.

Hayatınızın geri kalanında bir şantajcıya borçlu olursanız nasıl yaşayacaksınız?

Mantıklı soruyu aklımdan uzaklaştırdım. Belki de bu Maskeli balo müzayedesini bu konuda yardımcı olabilir. Eğer bir milyondan başlarsa, belki de en azından bunu alacağım ve şantajcıcıyı birkaç yıllığına sakinleştireceğim anlamına geliyordu. Maxim, kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki iş bulma fırsatının kapısını açtı ve bu açık artırma potansiyel olarak diğer her şeyde bana finansal olarak yardımcı olabilir.

Denemekten ya da araştırmaktan zarar gelmezdi. Açık artırmanın bir milyondan başlaması için benim zamanımdan ve güzel bir elbiseden çok daha fazlası olması gerektiğine hiç şüphem yoktu. Bunu yapmayı düşünürsem gerçekten dibe battığım anlamına mı gelirdi?

Büyükannem ve büyükbabamdan tekrar para dilenmekten daha düşük olamaz. Sekreterlik gibi tuhaf işlerde çalışarak asla o kadar para kazanamam. Bir şekilde şantajcıya ödeme yapacak kadar para kazanmayı başarsam bile, asla geçinecek kadar param olmazdı. Her iki durumda da, bu benim tek seçeneğim gibi görünüyordu.

Yalancı!

Tamam, en hızlı seçenek buydu. Şantajcı yeni parayı bulmam için bana sadece bir hafta verdi. Hiçbir dürüst çalışma bana bir haftada o kadar para kazandıramazdı. Ayrıca, Maxim ve ortağı kâr amacı gütmeyen kuruluşlarında çalışmam için bana bir şans vermeyi kabul etseler bile, büyükbabam bir şekilde benimle ilişkisini kesecekti.

Sanki evren benimleymiş gibi, telefonum bipleli.

O özgeçmiş

bekliyorum. MC

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Bu şans değerlendirmemek, kendimi toparlamaya çalışmamak aptallık olurdu. Hızla dizüstü bilgisayarına doğru yürüdüm, çalıştırdım ve e-postayla gönderdim.

Her an gelen kutunuzda olabilir. LC

Gözlerim gönderilen mesaja takıldı. Brian'ın ve annemin öldüğü o meşum gecedен beri sürüklenip duruyordum. Bu konuda bir şeyler yapmamın zamanı gelmişti. Evet, hayatımın geri kalanında suçluluk duygusuyla mücadele edecektim. Bundan kaçış yoktu.

Ama belki, sadece belki, Maxim'in vakfı için çalışarak iyi bir şeyler yapabilirim. Hatta bir gün kendi vakfımı bile kurabilirdim. Yaptığım şeyin lekesi asla azalmayacaktı ama hatamı tekrarlamamasına yardımcı olabileceğim en az bir kişi varsa, o zaman buna değerdi.

Evet, bu maskeli baloyu kontrol edip, seçeneklerimin neler olduğuna bakacaktım. Zararı olmazdı. Akşamın erken saatlerinde, kendimi bunun ileriye dönük en iyi ve tek yolum olduğuna ikna etmiştim.

Alacakaranlık çöktü ve karanlık evimin her tarafını sarmaya başladı. Oturma odamda tek başıma oturmuş, pencereden dışarı bakıyordum. Göğsümde küçük bir umut patlaması vardı ve neredeyse onu ezmek istiyordum. Umuda sahip olmak ve sonra onu kaybetmek daha kötüydü. Ama şu anda o umuda ihtiyacım vardı. Her şeyi atlatmak için ona ihtiyacım vardı.

Cep telefonum çaldı ve beni sersemliğimden kurtardı. Neredeyse görmezden geliyordum, kimseyle konuşma havamda değildim. Kendimi yorgun ve zihinsel olarak tükenmiş hissediyordum. Arayanın kim olduğuna bakmak için kendimi zorladığımda Livy olduğunu görünce şaşırdım.

"Alo," diye hızlıca cevap verdim, aramasını kaçırmaktan korkuyordum.

"Çok özür dilerim." Sesi hatta ulaştı ve ben fark etmedim. Bu ana kadar onu kaybetme korkusu beni ne kadar sarmıştı. Kız kardeşimi kaybetmenin ne kadar acı vereceğini kendime hissettirmeyi ve kabul etmeyi reddettim.

"Ben de özür dilerim." Sesim titriyordu ve gözyaşlarım dökülmek üzereydi. "Bu sırrı senden sakladığım için özür dilerim. Babanın kim olduğunu öğrenmeyi ne kadar çok istediğini biliyordum."

Gerçek, olabilecek en kötü şekilde ortaya çıktı. Ben bile Kız kardeşimin bugün yaşadığı şoku hayal edin. Livy ve annesi yakınlardı ve birbirlerini seviyorlardı. Onun babamın zalimliğinin bir ürünü olduğunu öğrenmek canımı acıttı. Öyle olmalı.

"Livy?" Ona seslendim.

"Evet?"

"Seni ilk aradığımda, bunun sebebi kıskanç ve kızgın olmamdı." Kendi sırlarımı açıklamamın zamanı gelmişti. En azından bazılarını.

"Büyükanнем ve büyükbabam, bizim büyükanнемiz ve büyükbabamız benden nefret ediyordu ve ben de onlara senden daha iyi olduğumu göstermek istiyordum. Ama sonra seninle tanıştım ve artık hiçbir önemi kalmadı." Onlara yaptığım ziyaretlere katlanabilmemin nedeni Livy'ydі. Çünkü hayatımda o vardı. O ve Brandon. "Biz kardeşiz." Tanrım, bunu söylemek için ne kadar uzun zamandır bekliyordum. "Biz kardeşiz," diye tekrarladım. "Başka hiçbir şeyin önemi yok. Biz kardeşiz. Seni başından beri sevdim. Sen de bu ortaya çıkmadan önce beni seviyordun ve şimdi bunu kan bağıyla mühürlüyoruz. Babamızın bir önemi yok, sadece biz ve Brandon varız. Her şey başarısız olursa birbirimize sahip olacağız."

Yanıt vermesi için nefesimi tuttum. "Evet," diye boğuk bir sesle cevap verdi. "Ne zaman bu kadar zeki oldun?"

"Sadece iki ay farkla da olsa ablan olduğumu fark ettiğimden beri," diye takıldım ona. Evet, kalbim ağırlaşmıştı ve kanıyordu, içimi endişe kaplamıştı ama her kelimemde ciddiydim. Ne olursa olsun onun için burada olacaktım. "Seni seviyorum Livy."

"Ben de seni seviyorum."

Akraba olduğumuzu bilmediği onca yıldan sonra kız kardeşimin sözlerini duymak bir bakıma eve dönmek gibiydi. Bir ailem vardı. Birbirimize sonsuza dek bağlıydık.

Telefonda bir erkek sesi duydum, sanki odada başka biri varmış gibi. Livy de "Gitmem gerek" diye ekleyerek bunu doğruladı.

Telefon görüşmesi sona erdi ve şantajcının notuna rağmen kız kardeşimle konuşmuş olmak iyi hissettirdi. Liberty ve Brandon hayatımda kalan neredeyse tek iyi şeydi.

Gözlerim şantajcının notuna kayd1. "Ne yapacağım ben?" Fısıltıyla mırıldandım ama doğrusu zaten biliyordum.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWELVE

OceanofPDF.com

I

Liberty'yi aramaya gitti ama Layla'yı buldu. İkisini de sokaklarda dolaşmaya iten bir öğle yemeği yemiş olmalılar. Beklenmedik haber belli ki ikisini de üzmüş. Kardeşim

Liberty'nin yerini bulabilirdi. O onun karısıydı. Öte yandan Layla'nın bana daha çok ihtiyacı vardı. Bu ikisinin kardeş olduğunu söylemesi beni biraz şaşırtmıştı. Ama nedense üvey kardeş olduklarını duymak beni şaşırtmamıştı. Söylediklerimde ciddiydim. Fiziksel benzerlikleri yoktu ama inatçılıkları ve hatta bazı tavırları benzerdi.

Ona neredeyse arabanın çarptığını görünce kalbim duracaktı. Adam son sürat ona çarpacaktı, yavaşlamaya bile çalışmayacaktı. Ezberledim. etiket numarasını buldum ve ilk fırsatta bağlantıma gönderdim. O adam bir süre araba kullanamayacaktı.

Daniel'ı aradım.

"Maxim, şu anda biraz meşgulüm."

Acı dolu homurtular, testere sesine benzeyen bir şey ve ardından çığlıklar duydum.

"Tüm *Testere*'yi üzerime mi salıyorsun?"

"Bir film hakkında konuşmak için mi aradınız?" Sesi sakindi.

Neredeyse arka planda patlamış mısır sesi duymayı bekliyordum. Onun yerine acı dolu, yüksek perdeden bir çığlık daha duydum.

"Sana söyleyeceğim. Sana söyleyeceğim," diye bağırdı arka plandaki adam.

Başımı salladım. Bu onu sorgusu sırasında yakaladığım ilk sefer değildi.

"Filmi sonra konuşuruz," dedim ona. "Layla Cambridge özgeçmişini gönderiyor. Bir göz atmanı istiyorum."

"İş mi istiyor?"

"Kâr amacı gütmeyen kuruluşlarda geçmiş olan birine ihtiyacımız var. Onda var."

"Var ama bizi soyan kişi büyükbabası oluyor."

"Hepimize geri ödeyecek. Umarım arka planda gürültü olarak duyduğum odur." "Hayır, bu kişisel bir mesele."

"Tamam, bir dahaki sefere o zaman." Muhtemelen bunu önermemeliydim bile çünkü Layla'nın büyükbabasını bulup parayı ondan işkenceyle almak için elinden geleni ardına koymazdım.

"Onun hakkında emin misin?"

Hiç bu kadar emin olmamıştım. Onu yakınımnda istiyordum, böylece onu güvende, büyükanne ve büyükbabasından uzakta ve bana daha yakın tutabilecektim. Bencilce miydi? Kahretsin, evet. Umurumda mıydı? Sikimde bile değildi. O benim olacaktı ve ben sabırlı bir adamdım. Bekleyecektim ama öyle ya da böyle yatağıma girecekti.

"Evet." Saldırısını hatırladım; nefes almakta zorlanırken gözlerindeki paniklemiş, boş bakışı. "Yine de bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Özgeçmişini kabul etmek mi?"

"Hayır, bunun için gerçek onayınızı istiyorum; aksi takdirde onu işe almayacağız. Ona benim oyumu aldığını ama seninkine de ihtiyacı olduğunu söyledim." Daniel özgeçmişini beğenmezse Layla için her zaman başka bir şey bulabilirdim. Bu işte kelimenin gerçek anlamıyla ortaktık. Yine de içimden bir ses Layla'nın geçişini okuduğunda onun da bu işe dahil olacağını düşündü. "Adamlarınızdan birinin Layla'nın geçişini araştırmasını istiyorum. doğdu."

Alay etti. "Neden? Şüpheli mi?"

"Hayır. Sadece panik atak geçirdiğine şahit oldum. Buna neyin sebep olduğunu bilmek istiyorum." Bahse girerim Daniel şu anda kaşlarını çatmış, şımartılmış bir prensesin ne hakkında panik atak geçireceğini merak ediyordu. Ama Layla pek de geleneksel yöntemlerle büyümemişti; servetimi buna yatırırdım. "Ve kendini sakinleştirmek için kullandığı nefes egzersizi, tek ve adamlarımıza öğretilenin aynısı."

Yüzünün solgunluğu ve nefes alış verişinin sanki yeterince hava alamıyormuş gibi sertleşmesi beni tam göğsümden vurdu. Yüzünde o acıyı tekrar görmektense göğsüne bir kurşun yemeyi tercih ederdim.

"Tamamdır. Şimdi ona bir not göndereceğim."

"Teşekkürler, dostum." Arka planda bir çığlık daha.

"Tamam, gidip oynamam lazım."

Bir çığlık daha.

"Kesinlikle eğlenceli bir oyun alanına benziyor. Sonra görüşürüz." Telefonum çaldı ve arayanın kardeşim olduğunu gördüm.

"Liberty'yi buldun mu?"

"Evet." Cevabı kesik kesikti. Buna şaşırmadım. Liberty ile evlendiğinden beri adam tüm sırlarını saklamayı ve karısının sevgisini kazanmayı takıntı haline getirmişti. Gerçi bunu ben dahil kimseye itiraf etmezdi. İkisi de kör gibi kördü ve herkes için aşikâr olan şeyleri göremiyorlardı. "Bu gece Brandon'a göz kulak olabilir misin? Resepsiyon etkinliği bu gece."

"Elbette." Brandon'la takılmak asla zor olmayacaktı. Keşke gecenin nasıl bir kümeye dönüşeceğini bilseydim.

BRANDON mışıl mışıl uyuyordu ve gece daha yeni başlamıştı. Bazı işleri halletmek için Alexander'ın ofisine gittim. Vakfın tüm hesaplarını dondurmuştum, böylece zimmete başka para geçirilemeyecekti. Ne yazık ki, Daniel ve benim her bir işlemle ilgilenmemiz gerekiyordu. Tüm talepleri ve işlemleri gözden geçirdikten sonra Yapılan ödemeler vakıftan her bir ailenin banka hesabına banka havalesi yoluyla aktarıldı, böylece fonlarda herhangi bir sapma olmadı, kendime bir kadeh viski koydum.

Layla'yı aklımdan çıkaramıyordum. Anılar onu ezip geçerken yüzünde beliren o panik ifadesi; bu bakışı daha önce de görmüştüm. Adamlarımda, ölümle yüzleşirken. Kahretsin, muhtemelen bende de vardı. Tanrı biliyor ya, hissetmiştim.

O lanetli çöldeyken birçok kez.

"Öleceğim." Çığlıkları düşmanlarımız tarafından kilometrelerce öteden duyulacaktı. William'in vücudu çok fazla kan kaybetmenin şokuyla sarsıldı.

"Sakın buna cüret etme," diye homurdandım, ellerim öfkeyle çalışıyordu. Pantolonunun paçalarının parçalanmış kısımlarını yırttım. Orada olması gereken ama bir mayın tarafından havaya uçurulmuş bacakları. Pusuya düşürülmüştük.

Makineli tüfeklerin sesleri etrafımızda parıldıyordu. Bağırışlar ve İngilizce ve Arapça çığlıklar atarak. Hepimiz ölüyorduk, bu Allah'ın belası dağın yamacında mahsur kalmıştık. Etrafıma bakındım ve ölü bir adamın cesedini gördüm.

Buralı bir kadının karnının ortasında basketbol topu büyüklüğünde bir delik vardı.

William'ın yarasının üzerindeki düğümü sert ve sarsıntılı bir hareketle büktüm. Çok fazla kan vardı, yüzü bir hayalete benziyordu ve vücudu titremekle hareketsiz kalmak arasında gidip geliyordu. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim.

"William, konuş benimle," diye emrettim.

Donuk, boş gözleri bana kaydı. Biliyordum, içimden bir ses başaramayacağını söylüyordu. Ama bunu itiraf etmeye dayanamıyordum.

"Söz veriyorum," sesi zayıftı, "aileme göz kulak olacaksın." "Buradan canlı çıkacaksın," diye homurdandım. "Hepimiz kurtulacağız. Sadece dayan

Orada. Helikopter yolda."

Umarım öyledir. Otuz dakika önce burada olmaları gerekiyordu.

Bana umut veren şaşırtıcı bir güçle eli gömleğimi bir avuç yakaladı.

"Söz ver!"

"Söz veriyorum." Çatışmalardan, bombalardan, makineli tüfeklerden ya da güçsüzlüğümünden olsa gerek, kelimeler zar zor duyuluyordu.

Yüzünden bir rahatlama geçti ve beni bıraktı.

"Teşekkür ederim."

Çok yakından Arapça bağırışlar duydum. Yukarı baktığımda düşmanın dağın en sol köşesinden yaklaştığını gördüm.

Tereddüt etmeden silahımı kaldırdım ve ateş etmeye başladım.

Nişan al, ateş et.

Adam öldü. Nişan al,

ateş et. Adam öldü.

Öldürmekten nefret ederdim. Askere alındıktan bir ay sonra Dünya barışını vaaz ettiği için. Ölümler gereksizdi, anlamsızdı. Herhangi bir insan bunu hak edecek ne yapmış olabilirdi ki?

Nişan al, ateş et. Adam öldü.

William'ın nabzını kontrol etmek için aşağıya baktım ve damarlarımdaki kan dondu, buz kılıfının altında kaynayan soğuk öfke.

"Ne oluyor lan-" Daniel'in sesi öfkemi ve kaybımı aşıp bana ulaştı.

William'ın cesedini bırakarak ayağa fırladım. Daniel üç adamla dövüşüyordu,

İçlerinden biri silahıyla kafatasına nişan aldı.

Nişan al, ateş et. Adam öldü.

Sanki bu görüntüleri yok edecekmiş gibi gözlerimi elimin tersiyle sildim. Bu anıları silebilecek tek şey unutulmuş ve ölüm olabilirdi. Tatlı, kan ve ölüm düşüncelerinden sıyrılarak ayağa kalktım ve Brandon'ı kontrol

etmeye gittim.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTEEN

OceanofPDF.com

Tvızıltı sesi beni uyandırdı. Yoksa rüyamda mı gördüm? Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım, uykumun sisi dağılıyordu. Cep telefonum olduğunu fark edip ona uzandım.

Nasıl olduğuna bile bakmadan telefonu açtım. "Merhaba."

"Layla, benim." Liberty'nin sesi uykulu halimi delip geçti ve hemen ayağa fırladım. Bir sorun olmadığı sürece gecenin bir yarısı asla aramazdı.

"Her şey yolunda mı?" "Evet. Yalnız mısın?"

"Evet, yalnızım." *Muhtemelen hayatımın geri kalanında yalnız olacağım.* Zihinsel olarak kendimi tokatladım. Kendime acımanın bir anlamı yok.

"Brandon ve ben senin evinde kalabilir miyiz?"

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı ama hemen cevap verdim. "Kesinlikle. İyi olduğuna emin misin?"

"Evet. Yirmi dakika içinde orada olacağız. O zaman görüşürüz."

Telefon görüşmesi sona erdi ve elimi saçlarımın arasından geçirdim. Bugün gerçekten de sürprizlerle dolu bir gün oldu. Yataktan kalktım, üzerime bir bornoz geçirdim ve her ikisinin de hazır olduğundan emin olmak için misafir odalarımaya yöneldim. Sonra mutfaka geçtim ve çaydanlığı ocağa koydum. Çok uzun sürmedi. Kötü bir şey olduğunu bilmek dahice.

Gecenin geç saatlerinde, sessiz küçük sokağıma giren arabanın motorunun yumuşak uğultusunu rahatlıkla duyabiliyordum. Üzerimdeki bornozu sıkıca sararak giriş kapısına yöneldim ve tam zamanında kapıyı açarak Liberty'nin kucağında uyuyan Brandon'la arabadan indiğini gördüm. O baktı

Bizi birbirimize bağlayan sırrı öğrendiği zamankinden bile daha solgundu. Sanki her an çökecekmiş gibi.

Ona doğru koştum ve Brandon'ı kollarından aldım. "Ne oldu?" Brandon'ı uyandırmamaya dikkat ederek yumuşak ve kısık bir sesle sordum. Gözlerim onun arkasında dolaştı ve Alexander'ın büyükbabasının gözlerini yakaladım.

Kötü bir şey olduğu kesindi. Livy'nin kelimelerle boğuşmasını izledim, zorlukla yutkundum.

Derin bir nefes alarak, her ne olduysa bekleyebileceğine karar verdim. "Hadi içeri geçelim. Biraz çay yaptım. Otur, Brandon'ı yatağına yatırayım."

Başını salladı ve gözlerinde parlayan yaşları görebiliyordum. *Kahretsin, bugün her şey karmakarışık.*

Liberty her şeyi anlattığında gün doğumuna birkaç saat vardı. Liberty ve babamızla ilgili tüm sırlar sonunda ortaya çıkmıştı. Tanrım, o kadar çok sır vardı ki. Ondan sakladığım sırrın, yani kardeşlik durumumuzun en büyüğü bile olmadığını hiç düşünmemiştim. Annesini yayıncılık şirketini satmaya zorlayan Alexander'dı. Livy'nin annesi nefsi müdafaa için babamızı öldürdü.

"Buna inanabiliyor musun?" Livy'nin sesi titriyordu, yüzü gözyaşlarından ıslanmıştı. "Babamız bir tecavüzcü ve şiddet uygulayan bir tacizciydi." Şok içinde ona baktım. Tüm bu olanları kabullenmek zordu. "Ve annem onu öldürdü!"

Sertçe yutkundum. Onu hiç tanımamıştım ama bunu duymak hoş bir şey değildi. Annem onu hiçbir zaman bir kaideye koymadı, ama kesinlikle onun zenginliğini bir kaideye koydu. Sık sık *kazara* hamile kalmasının tek sebebinin bu olduğunu düşünürdüm.

"Onu suçlamıyorum," diye fısıldadım. "Eğer o ya da bu arasında bir şey olduysa, onu öldürdüğü için mutluyum." Kız kardeşimin yüzünden bir damla gözyaşı daha aktı ve beni iliklerime kadar etkiledi. Onun elini kendi elime aldım. "Dürüst olmak gerekirse Livy, başına geleni hak etti. Belki de babasının zalimliği onda da vardı."

Ela gözleri bana dikildi, içinde sorular vardı. "Büyükbaban seni incitti mi?"

Başımı salladım. "Hayır, fiziksel olarak değil. Ama oğluna doğduğu andan itibaren aynı şekilde davrandıysa, babamızın büyük bir şiddet yanlısı pislik olduğunu duyduğuma şaşırmadım. Annen hayatta kalmaya çalışıyordu."

"Onu öldürdüğü için onu suçlamıyorum," dedi sonunda. "Sadece tüm bunları duymak. İçim burkuluyor."

"Anlaştık. Bu yüzden şimdi ailemize ve geleceğimize odaklanacağız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yeterli olduğuna karar verdim," dedim ona. "Bazı şeyler üzerinde çalışmam gerekiyor."

Umarım işler yolunda giderse onlarla tüm bağlarımı koparacağım."

"Yapacak mısın?" Sesi kuşkulu geliyordu ve onu suçlamadım.

Yıllardır vaaz ettiği bir şeydi bu. Ama ona neden sürekli onları ziyarete gittiğimi söyleyemiyordum.

"Evet," dedim ona kararlılıkla. "Uzun zaman önce yapılmalıydı. Sadece bu konuda akıllı davranmam gerekiyor. Sevdığım ve kendimi adayabileceğim bir iş bulmalıyım, kalacak başka bir yer bulmalıyım ve birkaç şey daha yapmalıyım." Ona bir bomba daha patlatmaya hazır değildim. Yeterince zor bir gece geçirmişti.

"Hepimiz benim evime gidebiliriz," diyerek Alexander'la evlenmeden önce yaşadığı şehir evini önerdi.

"Teşekkürler. Bunu aklımda tutacağım." Solgun yüzünü inceledim. Her yerinde yorgunluk vardı. Son birkaç ay onun için zor geçmişti. "Neden yatağa gitmiyoruz? Yorgunsun ve konuşmak için yarın vaktimiz olacak."

Başını salladı, içinde bir hüçün parlıyordu. "Onsuz uyumakta çok zorlanıyorum."

Kimi kastettiği konusunda hiçbir şüphe yoktu. Onu seviyordu. Bunu yüksek sesle itiraf etmemişti, belki kendine bile itiraf etmemişti. Ama hiç şüphe yoktu. Kocasına aşıktı. Onun peşinden gelecekti, bundan emindim. Alexander Caldwell kız kardeşimi bırakmayacaktı.

Umalım da o da onu sevsin, diye dua ettim sessizce.

"LIVY, ARABA DIŞARIDA," diye anons ettim. Saat sabahın sekiziydi ve evin dolu olması güzel bir duyuydu. Livy sadece birkaç gündür buradaydı ama şimdiden bir rutinimiz vardı. Yine de eninde sonunda Alexander'la geri döneceğinden emindim. O adam Livy'nin ondan kaçmaması için şimdiden zemin hazırlıyordu. Biraz kontrolcü ama aynı zamanda tatlı.

Maxim'in dün geceki mesajını hatırladım. Livy'nin ailenin tüm kirli çamaşırlarını öğrendiği gece beni kontrol etmişti. Olanlardan sonra cevap verdim ve gönder tuşuna basmayı unuttum. Dün beni tekrar aradı ve endişesi karşısında kalbim eridi. Sadece basit bir mesaj ve ben o adam için eridim. Kapıyı yüzüne çarpmak istediğim adam. Onunla tanıştığım günkü yüzünü.

*Bana iyi olduğunu söyle.
Yarınki mülakatta iyi şanslar. Harika
iş çıkaracaksın.*

Ona teşekkür ettim ve komik bir *Korkuyorum* GIF'i gönderdim. Ona yarın görüşüp görüşmeyeceğimizi sormak istedim. Onu görmek istedim ama korkup vazgeçtim ve öylece bıraktım. Ayrıca, eğer o işi alırsam, arkadaştan başka bir şey olamazdık. Bana karşı bir darbe daha.

"Şimdiden mi?" Livy yıpranmış bir halde etrafta koşuşturuyordu. Uyumuyordu ve sürekli bitkin görünüyordu. Kocasından uyumakta zorlandığını itiraf ederken abartmıyordu.

"Evet, sanırım yayınevinde sana gerçekten ihtiyaçları var," diye şaka yaptım. "Ne de olsa sen en iyisisin."

Ve ciddiydim. Callen'ın yayınevini tek başına kurtardı. Bu iş söz konusu olduğunda, ne yaptığını biliyordu ve bunu yapmayı seviyordu.

"Bugünkü görüşmende iyi şanslar." Eğildi ve yanağımdan öptü. "Kâr amacı gütmeyen kuruluşlar söz konusu olduğunda sen en iyisisin. Onları şaşkına çevir."

Daniel Carrington dün sabah bana ulaştı ve özgeçmişimle ilgili olarak görüşmek istedi. Çok gergindim. Ne de olsa uzun süredir bu alanın dışındaydım ve daha nitelikli adaylar olduğundan emindim.

"Bunu düşünme ya da sorgulama, Layla." Livy beni azarladı. "Seni yakaladıkları için şanslı olacaklar."

Ona gülümsedim ve başımı salladım. "Git, arabayı bekletme," diye hatırlattım ona.

"Brandon'ı kreşe götürmek için vaktin olduğuna emin misin?"

"Evet, eminim," diye onu temin ettim. "Şimdi git."

Brandon merdivenlerden inerken ona doğru koştu ve yüksek sesle yanağını gahaladı.

"İyi günler, dostum." Ona sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Sonunda kapıdan çıktığında Brandon'a döndüm. "Tamam, biraz zamanımız var ve kahvaltın için çikolatalı kreplerim hazır. Ne dersin?"

Hemen yüzü aydınlandı. Bu çocuk çikolatalı krepleri çok severdi. Bir saat sonra kreşteydik. Küçük eli benimkini sıkı.

"İyi misin dostum?"

Lena ve Livy gibi çocuklarla aram iyi değildi ama küçük adamı rahatsız eden bir şey olduğunu biliyordum.

İri gözleri bakışlarımla buluştu. "Alexander'ı özledim."

Alexander'ın neden ortalıkta olmadığını ona açıklamak zordu. Onu ve Maxim'i sorup duruyordu. "Biliyorum. Onu tekrar göreceksin. Hepsini."

"Söz mü?"

Onun seviyesine kadar indim. "Söz veriyorum." Onu Alexander'ı görmeye götürmem ya da o adamı sürüklemem gerekse bile sözümü tutmaya niyetliydim.

"Charlie'den hoşlanmıyorum," diye mırıldandı.

Konunun aniden değişmesine kaşlarını çatıttım. "Charlie kim?"

"Sınıftaki çocuk."

"Neden ondan hoşlanmıyorsun?"

"Sert oynuyor. Bazen Jenny'yi ağlatıyor." Jenny'nin Brandon'ın sınıfından hoşlandığı küçük bir kız olduğunu öğrendim. Tıpkı yetişkinler gibi, çocuklar da karmaşık küçük insanlardı.

Tam o anda cep telefonum çaldı. Telefonu çıkardım ve bilinmeyen bir numara olduğunu fark ettim. Yarı yarıya sesli mesaja yönlendirmek istedim ama belki de mülakatımla ilgilidir diye endişelendim.

Hemen cevap verdim. "Alo?"

"Layla Cambridge?"

"Evet, bu o. Çok özür dilerim ama bir saniye bekler misiniz lütfen?"

"Tabii."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve Brandon'a odaklandım. "Dinle dostum. Eğer sert oynarsa ve sen bundan hoşlanmazsan, ona kesmesini söyle. Eğer durmazsa, Layla Teyze'nin onun küçük kızını tekmeleyeceğini söyle. Ve Jenny'yi ağlatmasına izin verme."

"Bunu yapabilir misin?"

Omuzlarımı silktim. "Ona sert oynamak yok de. Jenny'ye zarar vermeye çalışırsa, onu korursun."

"Ama Livy kimseye vurmamanı söylemişti."

"Ve o haklı. Ama eğer o başlatırsa, kendini savunmak zorundasın. Ve Jenny'yi."

Bir an düşündü ve sonra başını salladı. "Tamam. Teşekkürler."

"Tamamdır, dostum. Tamam, şimdi iyi eğlenceler. Eve dönerken seni alırım. Seni seviyorum."

Onun sınıfına koşmasını izledim, geriye doğru bir bakış attı, bana el salladı ve ben unutuldum.

Telefonu kulağıma götürdüm ve sessize almayı unuttuğumu fark ettim. Oh, neyse. "Tamam, döndüm. Çok özür dilerim. Kimsiniz?"

Derin bir erkek kıkırdaması. "Endişelenmeyin. Sohbetten oldukça keyif aldım. Bu Daniel Carrington."

"Oh." Sessizce inledim. Maxim'in ortağından doğrudan bir telefon beklemiyordum. Umarım bir çocuğa karşı koyması için tavsiye veren şiddet yanlısı biri gibi konuşmamışımdır.

Tekrar kıkırdadı. "Bu ona verdiği sağlam bir tavsiyeydi."

Şaka yapıp yapmadığını anlayamadım. "Elimden gelenin en iyisi buydu." Bir saniye bekledim ve konuşmayınca devam ettim. "Bugünkü randevumuzu yeniden planlamak ister misin?"

"Aslında restoranda buluşabileceğimizi umuyordum." Kaşlarımı çattım. Restoranda bir görüşme yapıldığını hiç duymamıştım. "Sizinkinden kısa bir süre sonra başka bir toplantım var ve ofiste buluşursak zamanında yetişemem."

"Ah, tabii. Sadece nerede olduğunu söyle."

Saate bir göz attım. Yeterince erkendi ve umarım bu restoran neredeyse oraya varabilirdim. Adresi okudu ve ben de rahat bir nefes aldım. Buradan restorana gitmek için ofisle aynı mesafe vardı.

"Çok teşekkür ederim."

"Hiç sorun değil. İki konumun ortasında olduğum için beni mükemmel bir zamanda yakaladınız."

"Harika. Ben de sana öğle yemeği ısmarlayayım."

Kıkırdadım. "Öğle yemeği için biraz erken ama teşekkürler. Belki sadece çay." "Benimle uğraştıktan sonra daha sert bir şeye ihtiyacın olabilir."

"Daha sert bir şey içerek şansımı mahvetmek istemiyorum," diye şaka yaptım. "Bunu akşamlara bırakacağım."

Şimdi o da kıkırdadı. "Senden şimdiden hoşlandım." "O zaman birazdan görüşürüz, Bay Carrington." "Lütfen bana Daniel deyin. Sonra görüşürüz."

CHAPTERFOURTEEN

OceanofPDF.com

H Lanet olsun!

Son birkaç günü özetleyen şey buydu. Tam bir karmaşaydı. Önce Liberty ve Layla'nın yarı-Kız kardeşler. Sonra Layla'nın babası, babamın öldürmekle suçlandığı adamdı. Liberty'nin annesinin onu nefsi müdafaa için öldürdüğü ve babamızın da onu korumak istediği ortaya çıktı. Babamla yıllardır konuşmuyorduk, onu neredeyse hiç tanıımıyordum bile. Ve başından beri masumdu. Ne lanet bir pembe dizi!

Liberty Brandon'ı alıp gitmişti. Layla'da kalıyordu. Alexander yaralı bir ayı gibi etrafta dolaşıyor, herkesi tersliyordu. Doğal olarak hepimiz ondan kaçınıyorduk. Babam daha çok gelmeye başladı. Doğrusu, yayınevinde Alexander'dan çok Liberty'nin yanındaydı. Ama kardeşimin durumunu göz önünde bulundurduğumda, bundan çok fazla anlam çıkaramıyordum. Kardeşimin Livy'yi geri almanın bir yolunu bulacağından hiç şüphem yoktu. Umarım bunu bir an önce yapar, yoksa kendisi için çalışan herkesi kaybedebilir. Livy yanındayken çok daha katlanılabilir biriydi.

Daniel'in Layla ile konuşmasını dinledim, gülmemeye çalışıyormuş gibi dudağı seğiriyordu.

Telefonu kapattıktan sonra gözlerimle buluştu ve sırıttı. "Ondan hoşlandım." Hoşlanacağını biliyordum. Ondan hoşlanmasını istiyordum ama aynı zamanda onun benim olduğu konusunda onu uyarmıştım. "Benimle restoranda buluşmayı kabul etti."

Başımı salladım. Daniel'in adamı Peter ile restoranında buluşmak üzereydik. Bu yüzden toplantıyı ertelememiz gerekiyordu. Bu önemliydi ama Layla'yı ekibimize katmak da önemliydi. Peter'ın ofisinin bulunduğu restoranın ikinci katındaydık.

Daniel'ın adamının Layla hakkında çıkardığı tam rapora baktım. Ve lanet olsun, hiç hoş değildi. Orada kimsenin bilmediği bazı şeyler dönüyordu.

biliyordum. Livy'nin bile bilmediğinden oldukça emindim.

"Hepsinin bu kadar olduğuna emin misin?" Ona sordum. Sanki bu yeterli değil miydi? Kahretsin, çok fazlaydı. Bunların yarısının başka bir soruşturmayaya ait olmadığından emin olup olmadığını sormalıyım.

Daniel ve bende tam rapor kopyaları vardı.

"Bulabildiğim her şey bunlar," diye cevap verdi. "Arabadaki herkesin öldüğü bir kaza olmuş. Bir tek Layla Cambridge kurtulmuş. Çok kötü durumdaydı. Akla yatmayan birkaç şey var. Annenin cesedinin yanarak kül olduğu söyleniyor."

Hem Daniel hem de ben başımızı çevirip müfettişin gözleriyle buluştuk.

"Küle mi dönmüş?" diye sordum. "Ama o zaman cesetlerin hiçbiri bulunmuş olurdu. Ya da en azından hayatta kalan olmazdı."

Sadece bir cesedin yanarak yok olması ve diğer ikisinde hiçbir yanık yarası olmaması imkânsızdı. Hastane raporuna bakıldığında, arabadaki çocuğun düşme sonucu boynunun kırıldığı ve emniyet kemeri takmadığı görülüyor. Çocuk ve Layla'nın emniyet kemeri takmadıkları ve arabadan fırladıkları varsayılıyordu. Bu ikisinin arabanın dışına nasıl çıktıklarının tek açıklaması buydu. Hayatta kalmasının tek sebebi buydu.

Yaralanma raporunu okudum. Kırık kaburgalar, delinmiş ciğerler, kırık kol, beyin hasarı. Kahretsin, nasıl hayatta kaldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama Tanrı'ya şükür

O yaptı. İyileşme sürecinde bir süre tekerlekli sandalyede kaldı.

"Evet, akla yatkın olmayan birkaç maddeden fazlası var," diye kabul etti. "Ayrıca aracı kimin kullandığına dair bir bilgi de yok."

"Başka ne var?" Daniel sordu.

Nereye gittiğine dair bir fikrim vardı. Bu küçük ayrıntı bana da tuhaf gelmişti.

"Çocuk, annesi ve ailesi arasında yakın bir ilişki yoktu.

Cambridge ailesi. Kızın eğitim masraflarını karşılamışlar ama hepsi bu kadar. Anne ve kız yoksulluk sınırında yaşıyorlardı. Annenin de madde sorunu vardı. Büyükanne ve büyükbabası ayda bir kez ziyarete geliyordu."

Bu tuhaf anlaşma karşısında kaşlarını çatı. Cambridge'lerle ilgili her şey tuhaftı. "Torunlarıyla ilgili hiçbir konuyla kesinlikle ilgilenmiyorlardı.

Kazadan bir ay önce de torunlarının üzerine bir hayat sigortası poliçesi yaptırmışlar. Otuz milyon poundluk bir hayat sigortası poliçesi."

"Onu öldürmeyi planlamışlar," diye mırıldandım. Başka bir açıklaması yoktu. "Ayrıca annesinin üzerine bir hayat sigortası poliçesi koymuşlar."

Başını salladı. "Anneye de otuz milyon. Büyükanne ve büyükbabasına kazadan bir ay sonra ödeme yapıldı."

"Bu çok boktan bir şey." Daniel başını sallayarak kâğıtları gözden geçirdi. "Ciddi bir bok."

Böylesine soğuk, hesapçı büyükanne ve büyükbabalar beni öfkeliendirdi. Cambridge piçinin Layla ve annesini öldürmeyi planladığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Peşlerinden gidip onları yok etmek istedim. Aslında, siktir et. İkisini de yavaşça ve acı çektirerek öldürmek istiyordum. Ailemle ve kadınımınla uğraşmaya cüret etmişlerdi.

Bu düşünce beni ürküttü. Layla'yı ailem, kadınım olarak görüyordum. Ona dokunmamıştım bile ama sahiplenme duygum tavan yapmıştı. Ona sahip olduğumda ne olacaktı?

Ne zaman, eğer değil!

"Yani Layla vakıftaki dümenin bir parçası değil mi?" Daniel onaylamak için sordu.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Aralarındaki ilişki en iyi ihtimalle zorludur," diye yanıt verdi. "Böyle bir konuda ona güvenmezler." Kelimelerin içine işlemesine izin verdi. "Ayrıca polis ve hastane raporlarında bir örtbas olduğuna inanıyorum," diye devam etti.

"Devam et."

"Kazadan bir gün sonra Henry tarafından bir ödeme yapıldı. Cambridge'den bir doktor ve bir polis memuruna. Her biri 500 bin pound."

"Neyi örtbas ediyorlardı?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. Doktor görevi sırasında öldü," diye açıkladı. "Polis memuru üç yıl önce görev başındayken vuruldu."

Layla rüşvetleri biliyor muydu? Neyi örtbas ettiklerini biliyor muydu? On altı yaşındaki bir çocuğun yaralarını anlatan kelimelere göz gezdirdim. Zar zor kurtulmuş. Tanrım.

Daniel'ın adamı boğazını temizledi. "Başka bir şey daha var."

Tanrım, keşke hepsini hızlıca tükürseydi. Gözlerim raporda gezindi ve başka bir şey görmedim.

"Bu raporda yer almıyor," diye devam etti. "Layla Cambridge'in annesi ölmedi."

"Ne? Ama sen dedin ki-" Tüm bu kümelenmeyi ve sırları aklım almıyordu.

"Resmi hikaye ve polis departmanının raporları böyle," diye iddia etti. "Annesi hayatta ve iyi durumda, Güney Fransa'da yaşıyor. Farklı bir isim altında."

"O kaltak," diye homurdandım. Kendisi sefa sürerken kızını kurtlara terk etmişti.

"Ben de ailemin beni yakalamaya çalıştığını sanıyordum," diye şaka yaptı Daniel ama

Sesinde hiç mizah yoktu. Bu olayda komik olan hiçbir şey yoktu.

"Mükemmel bir iş çıkardın Peter," diyerek müfettişi takdir ettim. "Her zamanki gibi

Her zaman eksiksiz ve ayrıntılıydın." Daniel'ın en az benimki kadar kızgın olan gözleriyle karşılaştım. "Şimdi onlara bunu ödeteceğiz."

Başıyla onayladı. Layla'dan çaldıkları ve benden çaldıkları güne pişman olmalarını sağlayacaktım.

Daniel saatine baktı. "Ah, sevgili Layla Cambridge ile randevum var. Gidip bize bir masa ayarlayayım."

Ona hırladım. "Bu bir görüşme, randevu değil."

Rahatsız olmadan sırtıttı. "Bu ya da o, aynı şey."

"Dikkat etsen iyi olur, yoksa dişlerini kaybedebilirsin," diye dişlerimi sıktım. Sadece güldü ve uzaklaştı. Şerefsiz. Daniel'ın görüşmesi biter bitmez Layla'ya yetişip onu öğle yemeğine götürmeyi planlıyordum. Onun öğle yemeği teklifini reddettiğini duydum.

CHAPTERFIFTEEN

OceanofPDF.com

T Daniel ile yaptığım görüşme çok hoştu. Ondan çok hoşlandım. Konuşması kolay, komik ve zekiydi. Biraz da korkutucuydu. Uzun boyu güçlü ve yakışıklıydı. Onun Kömür karası saçları ve mükemmel güzellikteki yüzünde *benimle uğraşma* diyen koyu renk gözleri, bir şekilde tasvir ettiği tehlike havasına katkıda bulunuyordu. Pahalı, özel bir takım elbise giymişti, gösterişli görünüyordu ama bana bir Kobra. Adil olduğunu ama ona karşı gelerseniz acımasız ve zalim olabileceğini hissettim.

Onunla karşı karşıya gelmeye hiç niyetim yoktu ama bu çekici tehlike havasını görmezden gelmek zordu.

"Maxim bana senin de Sorunlu Gençler Vakfı'yla ilgilendiğini söyledi." Onaylamak için başımı salladım. Sandalyede arkasına yaslandı, Görünüşte rahattı ama beni kandırmıyordu. Her sözümü değerlendiriyor, her hareketimi izliyordu. "Söyle bana, bu konuda ilgini çeken ne?"

"İşler çok kötüye gitmeden bir çocuğun hayatında fark yaratmayı umuyorum," dedim ona dürüstçe. "Bir gün kendi vakfımı kurmak istiyorum. Bir çeşit

Tıpkı senin ve Maxim'in Yaralı Üniforması vakfına sahip olduğunuz gibi." "Neden şimdi değil?"

Karanlık gözleriyle tanıştım. Evet, kesinlikle bir kobra. "Başlangıç için sermayeye ihtiyacım var. Hem de çok. Ve bu işte daha fazla deneyime ihtiyacım var."

"Yani bu tür işlerde yeterince deneyiminiz olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

Gülümsedim. "Ben öyle demedim, değil mi?" Bu işi gerçekten istiyordum. Uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğim kadar çok. Bu işi almam çok önemliydi. Neredeyse özgürlüğe giden bir bilet gibi

hissediordum.

O da bana gülümsedi ve omuzlarım hafifçe gevşedi. O da bana gülümseyene kadar gerildiğimi fark etmemiştim. Bu adam biraz ürkütücü görünmesine rağmen muhteşemdi, özellikle de gülümsediğinde.

"Doğru, bunu söylememiştin. Sorunlu gençlik yıllarınız oldu mu?" Sorusu karşısında kaskatı kesildim. Dürüst olmak gerekirse, kaza gecesine kadar

kurallara uymak veya uyuşturucu denemekle ilgili herhangi bir sorun yaşamamıştır. "İlginin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum. Genellikle bunu yaşamış ya da yaşamış birini tanıyan insanlar bu konuda tutkulu oluyorlar."

"Yaralı Üniforması projesine bu yüzden mi tutkuyla bağlısınız?" Çok küstah ve cesur davrandığımı biliyordum. Ama o gece başıma gelenleri anlatmadan sorunlu gençlere olan ilgimi nasıl açıklayacaktım? Bu adamın yalan söylediğim anda anlayacağını hissediyordum.

"Evet, öyle. Maxim ve ben birlikte görev yaptık."

Bu konuda konuşmak istemediğini hissettim. Soruya cevap vermesi beni şaşırttı. Bu dava da en az Sorunlu Gençler davası kadar önemliydi. Ülkelerine hizmet eden kadın ve erkeklere ve onların ailelerine sağladığı yardım ise paha biçilemezdi.

"Gençlik yılları pek kolay değildi," diye mırıldandım. Gerçeğe en çok bu kadar yaklaşmaya cesaret edebilmişim. "Bugün daha da zor olduğunu tahmin ediyorum."

Başını salladı ve gerçekten anladığını hissettim. "Son soru ve eğer çok kişisel olduğunu düşünüyorsanız cevap vermemekte özgürsünüz."

Kıkırdadım. "Sonunda şansımı mahvettin. Hayır, teşekkürler."

"Vakfınızı kurmak için sermayeye ihtiyacınız olduğunu söylemiştiniz. Cambridge ailesini ve servetlerini yakından tanıyorum. Sermaye sizin için neden bir sorun?"

Haklıydı, cevap vermeyi reddetmek istedim. El değmemiş çayıma baktım. Fincanı sağa sola çeviriyordum ama sohbet o kadar sorunsuz akıyordu ki içmeyi unuttum.

"Büyükbabam ve büyükbabamda her ne varsa benim değil," diye cevap verdim sonunda. "Onlardan kalan hiçbir şeyi böyle bir şeye başlamak için kullanmamayı tercih ederim."

"Yeterince makul." Cevabımdan memnun olmuş görünüyordu. "Peki ne zaman başlayabilirsin?" Gözlerim onun bakışlarına takıldı, gözlerimiz kilitlendi.

"Öylece mi?" Kulaklarıma inanamadım. Bu kadar kolay olamazdı. Hiçbir şey bu kadar kolay değildi.

"Evet, aynen öyle," diye cevap verdi, dudakları yarım bir

gölümsemeye dönuştü. "Tabii ilgilenmiyorsan başka."

"Belli ki ilgilendiğimi biliyorsun," diye gülümsedim. Neredeyse kulaklarıma inanamayacaktım. "Ne zaman istersen başlayabilirim. Yarın mı? Gelecek hafta?"

"Gelecek haftaya ne dersin?" diye önerdi ve ben de çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Belli ki Brandon'ın etrafında çok bulunmuştum.

Kendimden geçmemiş gibi davranmamın imkânı yoktu. "Evet. Teşekkür ederim!" Sonra büyükbabamı hatırladım ve heyecanım anında yatıştı.

"Sorun nedir?" Daniel çok anlayışlıydı.

"Ah, büyükbabam." Büyükbabamın beni burada işe girmek için yetersiz bulduğu izlenimini vermeden nasıl açıklayacağımı bilemedim. Tesadüfen,

beni hayatımın her alanında yetersiz buluyordu. "Umm... bu vakıfta işe girmemi istemedi. Kendisi yönetim kurulunda ve karşı çıkabilir." Bunun kulağa ne kadar kötü geldiğinin farkında olarak dudağımı çiğnedim.

"Muhtemelen karşı çıkacaktır."

Danie'nin keskin bakışları üzerimdeydi ve bu beni rahatsız hissettirdi. Saklamaya çalışsam da. Teklifini geri çekecekti. Bende bir sorun olduğunu anlayacaktı. Eğer büyükbabam beni yetersiz buluyorsa, bende bir sorun olmalıydı.

"Şimdilik ona bundan bahsetmesek nasıl olur? Ve başlarken sadece ilk adını kullanırız." Ona inanamayarak baktım. Onu doğru mu duymuştum?

"Henry Cambridge'den sır olarak saklamak mı?" Onu doğru anladığımdan emin olmak için sordum.

"Evet." Cevap açık ve netti. Yanlış anlaşılma ihtimali yoktu.

"Çok teşekkür ederim." Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezdi. "Teklifini düşünmek istemediğine emin misin? Maxim'le konuşmak ister misin?"

Güldü. "Maxim'in oyunu çoktan aldın." Telefonunu eline aldı ve hızlıca bir mesaj yazdı.

"Bunun için çok heyecanlıyım. Teşekkür ederim! " Saatime baktım.

"Eminim başka bir toplantınız vardır ve zamanınızı almak istemem."

Kıkırdadı. "Beni kovuyor musun?"

"Hayır, hiç de değil," diye gülümseyerek cevap verdim. "Sadece bana eşlik etmek zorunda hissetmeni istemiyorum."

"Sana eşlik etmeyecek," Maxim'in sesiyle sıçradım ve başım sesin geldiği yöne doğru döndü. "Ben edeceğim."

"Burada olduğunu fark etmemiştim," dedim ona. Onu tekrar gördüğümde midem zıpladı, içim alev alev yandı. Üç parçalı koyu renk bir takım elbise giymişti. Daniel yakışıklıydı ama anlaşılan bugünlerde gözüm sadece bu adamı görüyordu. Kalbimi hızlandıran, bedenimi eriten ve zihnimi allak bullak eden tek kişi oydu.

"Bir toplantımız vardı ve bunu öğle yemeğiyle kutlayabileceğimizi düşündük." Onun sözleriyle tüm hücrelerime sıcaklık yayıldı.

Kahretsin, ondan çok hoşlanmışım.

Kontrol altında tutmam gerekiyordu. O ve Daniel benim patronlarım olacaktı. "Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdim. Bir kutlama yapmanın zararı olmazdı.

Öğle yemeği. Kutlama yapmayalı uzun zaman olmuştu.

"Ah, benim yaralı kalbim," diye yakındı Daniel. "Benimle yemek yemek istemedin ve işte ortağımla yemek yiyorsun."

Şaka yaptığının tek göstergesi o kara gözlerindeki parıltıydı. "Hep konuştuk, ben olsam hiç yemezdim. Benim çayım tamamen dokunulmamış." Maxim'e baktım ve sonra tekrar Daniel'a döndüm. "Bize katılabilirsin," diye önerdim, ama katılıp katılmamam gerektiğinden emin değildim. "Teşekkür ederim, ama bu seferlik Maxim'in senin arkadaşlığının tadını çıkarmasına izin vereceğim.

Özel olarak. İlgilenmem gereken bazı şeyler var."

O ikisi birkaç kelime daha ettiler. Ne söylediklerine dikkat etmiyordum, onun yerine telefonumu çıkardım ve Livy'ye bir mesaj attım.

**Anladım.* Kendimden geçmişim. Eğer o ikisi burada olmasaydı, heyecandan yerimden zıplayabilirdim. Belki de her şey yoluna girecekti. Şimdi, eğer bu maskeli balo başarılı olursa, zehirli büyükanne ve büyükbabamla bağlarımı koparma yolunda ilerliyor olacaktım. Taze ve mutlu bir başlangıç.

Daniel vedalaştı ve uzaklaştı. Tanrım, kesinlikle yakışıklıydı. Maxim kadar uzun boyluydu ve her ikisinin de peşinde eşit sayıda kadın vardı. Aslında daha iyi bir terim ağzının suyunun akmasıydı.

Daniel ile aynı koltuğa, benim karşıma oturmak yerine, hemen yanıma oturdu.

"Anlayacağını biliyordum."

Midemde kelekler uçtu. Böyle giderse hiç yemek yiyemeyecektim.

"Teşekkür ederim, Maxim." Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezdi. "Ciddiyim. Eğer sen olmasaydın, bu işi yapmaya karar vermeden önce muhtemelen bir on yıl daha beklerdim."

"Hayır, yapmazdın." Kolunu sandalyeme dayadı, pantolonunun paçası çıplak bacağıma sürtündü. Kısa, beyaz bir kalem etek ve açık mavi bir gömlek giymiştim. Şimdi, seçtiğim kıyafetten pişman olup olmadığımı tartışıyordum.

Bacağının benimkine sürtünmesi tenimi yaktığından beri gardırop.

"Nasılsın?"

"Güzel. Livy yavaş yavaş kendini toparlıyor."

"Hayır," diye beni durdurdu. "Nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Gözlerimiz buluştu ve dudağımı ısırdım. Bu adam basit şefkat sözcükleriyle beni paramparça etmişti. Bu üzücü müydü? Kalbim umursamadı. Bunun yerine, o sözlere sarıldı
Susuzluktan ölmek üzere olan bir kadın gibi kelimeler ve her nazik kelime bir damla su gibiydi. Gerçekten acınası bir durumdu.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim sonunda. "Livy bana neler olduğunu anlattı. Bu bir

çok." Babamızın yaptıklarını düşününce Livy'den mi yoksa benden mi nefret ettiğini merak ederek yüzüne baktım. "Sen nasılsın? Liberty'nin ve benim babamın ailenize bu kadar acı verdiğini bilmek kolay olmasa gerek."

"Bu bir peri masalı değil, orası kesin," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Hepimizin ebeveynleri oldukça vahim hatalar yaptı."

Onu incelerken, Maxim'in düşünce tarzını merak etmek zorunda kaldım. Onun Hayata karşı duruşu bizimkinden daha rahat görünüyordu. Ama onun da savaştığı şeytanlar vardı. Görevi sırasında olanların suçluluğu onun çarmıhıydı. Benimki ise kaza gecesi idi.

"Bunun için Livy'den nefret etmiyor musun?" Tereddütle sordum. *Ya da benden?* Ama ikincisini soramayacak kadar korkaktım.

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi bir gram bile gecikmeden ya da duraksamadan. "Bunlar bizim hatalarımız değildi."

Yaptığım hata bana ait. Pişmanlıkla düşündüm ve değerli bir şey kaybettiğimi hissettim.

Garson siparişimizi almak için geldi ve kurtulduğumu hissettim. Bu konuşmayla işim bitmişti. Başımı eğdim ve menüye bakıyormuş gibi yaptım.

"Sen git Maxim," diye mırıldandım. "Bu bana bir şeyler seçmek için zaman kazandıracak."

Ne yiyeceğimi biliyordum ama bu bana kendimi toparlamam için zaman kazandıracaktı. Dalgın dalgın, tavuk cacciatore siparişini dinledim.

O siparişini verdikten sonra ben de basit bir salata sipariş ettim. Midem düğümlenmişti ve iştahım kesilmişti. Bu gidişle ciddi bir kilo kaybı

vakasına yakalanacaktım. Ama en azından hayatımda bazı şeyler doğru yönde ilerliyordu. Bu işi almak da onlardan biriydi.

Garson gider gitmez konuyu değiştirdim. "Brandon seni özlüyor," dedim ona.

"Ben de onu özlüyorum." Ciddiydi. Ses tonundan ve yüzündeki kasvetli ifadeden bunu anlayabiliyordum. "Livy senin evinde kalmayı planlıyor mu?"

"Evet, şimdilik." Kız kardeşimle bunun onun için daha iyi ve kolay olacağına karar verdik. Brandon konusunda ona yardım edebilirdim ve ikimiz de yalnız kalmazdık.

"Eğer senin için de uygunsa, onu senin evinde ziyaret etmek isterim."

"Evet, elbette." Değer verdiği ve Brandon'ın da ona değer verdiğinden şüphe duymadığı birini ziyaret etmek için izin istemesine gerek yoktu. "Ne zaman istersen. Livy'ye ya da bana mesaj at yeter."

Gözlerinin beni incelediğini, analiz ettiğini hissedebiliyordum. Çok fazla şey gördüğünü düşünmek rahatsız ediciydi.

"Daniel ile birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?" Tüm konuşmayı onun etrafında sürdürmeye kararlı bir şekilde sordum.

"Uzun zamandır. Yatılı okul günlerinden beri."

"Vay canına, bu çok uzun bir süre."

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ondan hoşlanıyorum," diye itiraf ettim. "Oldukça korkutucu biri. Belki biraz korkutucu."

Kıkırdadı. "İnsanları iyi okuyorsun. Ama o iyi bir adam. Ve her zaman arkamı kollar."

"Kardeşin senin arkamı kollamıyor mu?"

"Alexander her zaman arkamı kollar. Ama o benden büyük ve Daniel ile ben daha ortaokula yeni başladığımızda bir şirketi yönetmekle meşguldü. Okulda kendi sorunlarımızı kendimiz hallettik. Daha sonra orduya katıldığımızda ve ardından iş hayatına atıldığımızda da aynı şey oldu."

Okul günlerimi düşündüm. Daniel'in anlattığı şeyleri üniversitede almıştım ama ilk on iki sınıfta hiç yoktu. Eğitim masraflarımı büyükannem ve büyükbabamın karşılaması neredeyse daha kötüydü. Bir ayağım içeride, diğer ayağım dışarıda, özel okulların kalabalığına uyum sağlayamıyordum. sosyal çevreler.

Brian'a kadar. Bana ait olduğumu hissettirdi. Başka hiçbir yere değilse bile, ona ait olduğumu.

"Kardeşin Livy'yi alacak mı?"

Maxim omuz silkti. "Kardeşimin ne pişirdiğini kim bilebilir! Tek bildiğim şu anda onun etrafında dolaşmak istemeyeceğın. Herkese böğürüyor ve havlıyor."

Kıkırdadım. "Eh, bu onu haklı çıkarır. Livy'ye yayınevinden bahsetmeliydi."

"O inatçıdır. Bir katırdan daha kötü."

"Çocuk sahibi olmaya karar verirlerse Tanrı onun ve Livy'nin yardımcısı olsun."

Buna ikimiz de güldük. Kız kardeşim inatçıydı, bunu inkar etmek mümkün değildi. Bu ortak bir özelliğimizdi. Yine de onu değiştiremezdim. Bu ikisinin bir yolunu bulacağına inancım tamdı. Sadece birlikte geçmişlerinin üstesinden gelmeleri gerekiyordu.

Tavsiye vermekte o kadar iyiydim ki kendimle dalga geçtim.

Yemeğimiz geldi ve şirketi hakkında konuşmaya, başladığımda ilk olarak çabalarımı nereye odaklamam gerektiğine ve sonra Brandon'a geri dönmeye odaklandık.

"Brandon'dan bahsetmişken," saate baktım, "gidip onu almam gerekiyor. Evde biraz oyun zamanı olsun diye onu biraz daha erken almak istedim."

Garsonu işaret etti ve hesabı ödedi. "Seni arabaya kadar geçireyim." Ayağa kalktı ve benim için bir sandalye çekti.

"Sorun değil. Aslında otobüse bindim." Yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

"Neden?"

"Şoförüm Charles'ı ya da bir taksi çağırmak istemedim," diye omuz silktim. Büyürken pek çok kez otobüse binmişim. Ayrıca, büyükbabam onlarla bağımı kopardığım ya da bu işe girdiğimi öğrendiği anda şoförlük hizmetlerini elimden alacaktı. Hangisi önce gelirse.

"O zaman benim arabamı alırsın."

Rahatsız bir şekilde güldüm. "Senin arabayı kullanmak istemiyorum." "Şoförüm sizi götürecek demek istemiştin."

Restoranın içinden geçip çıkışa doğru yürüdük. Ona yandan bir bakış attım.

"Buna gerçekten gerek yok, Maxim."

"Belki, ama nasıl olsa alacaksın," diye mantıklı bir gerekçe sundu.

"Ayrıca, sen eve ne kadar erken gidersen Brandon da o kadar erken eşyalarıyla oynayabilir."

Beni orada yakaladı. Binanın arka tarafına yöneldik. "Beni öldüreceğin arka sokağa mı götürüyorsun?" Gözlerim etrafta gezinirken şaka yaptım.

Elini belime koydu, dokunuşu rahatlatıcı ve aynı zamanda heyecan vericiydi.

"Komik," diye kıkırdadı. "Şoförüm burada." Lüks araca yaklaştık ve boş durduğunu fark ettik. "Muhtemelen yiyecek bir şeyler alıyordu."

Ona burada olduğumuzu mesajla bildireceğim."

Bunu yaptıktan sonra telefonunu tekrar cebine soktu. İkimiz de onun aracının yanında durduk. Gözlerimiz buluştu ve bakışları yavaşça ağzıma indi. O mavi derinliklerde hissettiklerimi yansıtan bir açlık ve arzu vardı. Bir yanım içimde uyandırdığı bu duyguları bastırmak istiyordu ama diğer yanım beni becermesi için ona yalvarmak istiyordu.

Aramızda evcilleşmemiş bir arzu çekimi vardı, damarlarımda akan alev tam gelişmiş bir cehenneme dönüşüyordu. Gözleri ağzımda oyalanıyordu. Geri çekilmeliydim ama hareket etmeyi imkânsız buluyordum. Kahretsin, kime yalan söylüyordum? Hareket etmek istemiyordum. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve içgüdüsel olarak çenem kalktı. Beni öpmesini istedim.

Parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi, dokunuşu hafifti. Nefesimi tutmuş bekliyordum.

"Siktir et," diye inledi ve ağzını benimkine yapıştırdı. Hiç vakit kaybetmedi, fethetmeye hazırdı. Dili dudaklarımın arasına girdi, benimkiyle tango yapıyordu. Ellerim boynuna gitti, onu daha yakına çekti, öpüşmemiz hızlı ve umutsuzdu. Tadı muhteşemdi, mükemmeldi ve sonsuza dek ona aç kalacaktım.

Boğazından küçük bir inilti yankılandı ve kendi arzumu körükledi. Ellerim boynuna doğru sürüklendi, parmaklarımı siyah saçlarında dolaştırdım. İçim ona duyduğum ihtiyaçla sıkıştı. Elleri sırtımda gezindi, ta ki kışım kabaca kavrayıp beni ona doğru sertçe bastırana kadar. İçimden bir inilti kaçtı ve ellerim onu kendime doğru çekti.

"Layla..." Sesi kulağıma zor geliyordu.

"Bay Caldwell," diye bir ses zihnime girdi ve irkildim, az önce yanmışım gibi bir adım geri attım. Çünkü yanmıştım. Cehennemle oynadım ve alevlerin tadına baktım. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, beni bütünüyle yutmakla tehdit eden tüketme ihtiyacı. Ezici arzu bedenimi titretti.

Başımı hafifçe salladım, ona olan ihtiyacımı ve göğsüme çarptığını hissettiğim kalbinin atışını temizlemeyi umuyordum.

"Layla," diye başladı Maxim ama hemen sözünü kestim. "Arabayı teklif ettiğin için teşekkürler Maxim."

Şoför kapıyı çoktan açmıştı ve ben aceleyle koltuğa kaydım, titreyen bacaklarım ancak birkaç adım atabildi.

Eniştemin kız kardeşim ve yeğenimle birlikte arabayla uzaklaşmasını İZLEDİM. Yolculuk ani oldu ama zamanlaması mükemmeldi. Alexander'ın kız kardeşimi onunla gitmeye nasıl ikna ettiğinden emin değildim, ama bunu yaptığına sevindim. Onlar kendi boklarını çözmeleri gerekiyordu. Brandon onu seviyordu, o da Brandon'ı. Ve lanet olsun, Brandon ikisini de seviyordu. Bir ebeveynini kaybetmişti, bir başkasını kaybetmesine gerek yoktu. Livy için endişelendim. Son birkaç hafta onun için çok zordu. Güçlü olmaya çalıştı ama kocasına aşık olduğunu biliyordum.

Bir haftadır Yaralı Üniformalılar Vakfı'nda çalışıyordum. Daniel'ı çok görmüştüm ama o öpücükten beri Maxim'i görmemiştim. Maxim'i göremedim.

rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım karar veremedim. Bu konuda mutlu olmadığımı biliyordum. Vakıftaki ilk günümde bana bir mesaj göndererek ekibe hoş geldin dedi. Yaşadıklarımızla nasıl başa çıkacağımdan emin olamadığım için cevabımı kısa ve profesyonel tuttum.

Evet, geçmişimde bir sürü erkek vardı ama bu farklıydı. Her şey yeni gibiydi. Brian'la çıkmak dışında bir erkekle hiç gerçek bir ilişkim olmamıştı, bu yüzden tamamen yabancıydım. Ve Maxim'in ne istediğinden şüphe edip duruyordum. Belki de benimle bir şey yaşamak istemiyordu.

Bu kendinden şüphe ve güvensizlikten nefret ediyordum. Genellikle, güvenliğimi ve sert tavrımı taklit etmekte iyiydim, ama şimdi sefil bir şekilde başarısız oluyordum.

Araba gideli çok olmuştu, dışarıda oyalandım, düşüncelerimin içinde kayboldum. Son zamanlarda tüm düşüncelerim Maxim ve şantajcı tarafından tüketilmiş gibiydi. Bu geceki maskeli balo için umutlarım vardı ama sinirlerim de gerilmişti. Maxim'le o patlayıcı öpüşmeden sonra başka bir erkeği öpebileceğimi hiç sanmıyordum. Hepsi kıyaslandığında eksik kalırdı.

Saçma sapan düşünmeyi bırak. Şantajcı için ve kendimi hapisten uzak tutmak için paraya ihtiyacım var.

Hiçbir şey bundan daha önemli değildi. Ağır bir iç çekişle eve geri döndüm.

Livy ve Brandon'ın Alexander'la gitmesinden endişe etsem de burada olmadıkları için mutluydum. Kardeşime ne yaptığım hakkında yalan söylemek istemedim. ne yaptığımı biliyordum. İçimden bir ses Alexander Caldwell'in Livy'yi öyle ya da böyle geri almayı planladığını söylüyordu. Yorgunluğunu ve ruh halini fark etmediğimi sanıyordu. Sekiz ay içinde bir sürpriz beklediğine dair herkesle bahse girerdim. Herkesin şansına, beş parasızdım ve bahse

girecek bir şeyim yoktu. Belki bu maskeli balodan bir sonuç çıkmazsa, kumarı deneyebilirdim.

Kumar oynamak ve şansımı denemek için kredi aldım, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Bu yer hakkında bilgi edinmek için kendi başıma biraz araştırma yaptım. Bu partilerde neler olup bittiğine dair her şey oldukça gizliydi ve çok özeldi. Nasıl olup da davet edildiğimi merak ettim. Bu yerle ilgili fısıltılar, burada her türlü cinsel fantezinin yaşandığı yönündeydi. Her katılımcının zevkine uygun olduğu sürece hiçbir şey sınır dışı değildi. Sanırım mantıklıydı. Herkesin farklı arzuları, fantezileri ve zevkleri vardı. Yine de açık artırma ve ödemeleri merak ediyordum.

Önemli değildi. Ne de olsa bu benim yararımıydı. Maxim'in bu konuda ne düşüneceğini hayal bile edemiyordum. Onun ne düşüneceğini neden önemsediyimi kendime sormak bile istemiyordum. Muhtemelen beni uyuşturan, daha fazlasını arzulamama neden olan o öpücük yüzünden. Eğer onun tek bir öpücüğü bana bunu yapabildiyse, mahvolmuştum. Bu düşünceleri bu gece için bir kenara ittim.

Bunun için doğru ruh halinde olmalıydım. İhtiyacım olan şey buydu. Kendimi büyükanne ve büyükbabamdan ve onlara olan maddi bağımlılığımın kurtarmak için biletim olabilirdi.

Ekmeğini kazanmalısın, Layla! Büyükbabam bunu bana doğduğumdan beri öğretti.

Vücuduma bir umut heyecanı yayıldı. Yöntem ahlaki açıdan biraz sorgulanabilir olsa da, hakkımı alacak ve onlardan sonsuza dek kurtulacaktım.

Liberty benden çok daha iyiydi. Zengin ya da fakir olmak umurunda değildi. Fakir olmaktan ölesiye korkuyordum. Annem konuşmaya başladığımdan beri gece gündüz bana bunu aşlamıştı. O kadar uzun süre inandım ki

en önemli şeydi, ama artık değil. Aynı zamanda, hayatta kalmak için paranın gerekli olduğunu anladım, özellikle de şantajcımı mutlu etmem gerektiğinden. Fidyeyi ödememek bir seçenek değildi. Eğer kanıt ortaya çıkarsa, hapse girerdim.

Lanet olsun, gerçekten hapse girmek istemiyorum. Beni asarlar mı?

O anın yaklaştığına inanmak zorundaydım. Büyükanne ve büyükbabamla bağlarımı kopardım. Daniel ve Maxim'le olan işim ve bu *açık artırma* arasında, kendimi satmam anlamına geldiği için *açık artırma* kelimesinden tiksinsen bile benim için iyi olabilirdi. İşe yarayacaksa bunu aşmam gerekiyordu. Bu, onların parmakları altındaki hayatımın sonunu işaretlemek için bir şanstı.

Hayır, son değil. Yeni bir başlangıç.

Tüm bu düşünceleri aklımdan çıkarıp karanlık bir köşeye iterek duştan çıktım. Bir havluyu vücuduma sardım ve saçlarımı başka bir havluya sardım. Kuruduktan sonra sarı buklelerimi kuruladım.

İnsanlar saç rengim konusunda bana hep iltifat ederlerdi. Öyleydi. Babamınkiyle aynı tonda ve dokuydu. Liberty annesine ne kadar benziyorsa, ben de babamızın dişi bir görüntüsüydüm. Son zamanlarda bundan her zamankinden daha fazla nefret eder olmuştum. Kirli aile sırları her zaman ortaya çıkar ve bu süreçte pek çok insanın canını yakardı. Kız kardeşime ve enişteme bir bakın.

Benim sırrım neden farklı olsun ki, diye düşündüm ürpererek.

Tanrım, bu son sırrımın asla ortaya çıkmamasını umuyordum. Kaza gecesinin tamamının zihnimde net olmasını diledim. Çok şey hatırlıyordum.

ama o gece hiç uyuşturucu aldığımı hatırlamıyorum. Araba kullandığımı da. O geceki araba kazasının görüntülerini düşünmek bile kanımı donduruyordu.

Kız kardeşim öğrenirse benden kesinlikle öğrenir. Beni terk eder, benimle tüm bağlarını koparırdı. Bundan emindim. Beni ailesinin bir parçası olarak istemezdi. Kimse istemezdi. Eğer büyükannem ve büyükbabam beni bu yüzden bu kadar hor gördüyse ve beni doğduğumdan beri tanıyorlarsa, başka kimse de beni sevmezdi.

Ve şimdi bu rüya işim var. Ve Maxim! Tanrım, o ne düşünürdü?

Kasvetli düşünceleri bir kenara ittim ve üzerinde zarif beyaz çiçekler olan küçük gümüş iğneleri saçıma geçirdim. Kontrolden çıkmaya başlamadan önce annemin en sevdiği iğnelerdi bunlar.

Bugün bana ne oldu böyle? Tüm bu saçmalıkları anımsamayı bırakmalıyım.

Yorgunluğumun izlerini gizlemek için makyajımı yapmaya başladım. Fondöteni yüzüme sürdüm. Cildimin buna ihtiyacı yoktu ama benim vardı. Bu benim zırhımdı. Onlara savaş renklerim diyordum. Onsuz kendimi çok savunmasız ve açıkta hissediyordum. Evet, Venedik dantelli bir maske takardım ama makyaj bana tanınmayacağım konusunda ekstra rahatlık verirdi. Düzenli olarak çok fazla makyaj yapmadığım için bu işe yarayacaktır. *Umarım işe yarar!*

Tanrım, lütfen kimse beni tanımasın.

Gözlerime siyah göz kalemi çekerek işe koyuldum. Onları dumanlı hale getirdim ve ardından maskara fırçasını kirpiklerime sürerek onları uzattım ve mavi gözlerimi daha da çarpıcı hale getirdim.

Bundan tatmin olduktan sonra geniş gömme dolabıma doğru yürüdüm. Siyah, dantelli bir tanga çıkardım ve giydim. Sırada kostüm vardı. Asılı duruyordu.

yastıklı saten askı. Siyah bir Venedik elbisesi ve ona uygun bir korseydi. Ancak, iç etekleri olmayan elbisenin sadece tek katını tercih ettim. Onlar beni sadece boğardı. Elbisenin içine girdim ve yumuşak

Sonra elik kemikli korseyi ekiştirdim. Biraz beceriksiz parmaklarım la korseyi arkadan baēladım, baē üstüne baēladım.

Bunu her gün giymeyi hayal bile edemiyorum, diye düşün düm kendi kendime. Tanrı aşkına, bunu giymek bile bir egzersizdi.

Sırada ayakkabılar vardı. Elbise ayakkabıları gizleyeceği için basit siyah ayakkabılar. En azından onlarla yürüyebileceğ imden emindim. Yürüyebilecek olsam da, bu lanet korsenin içinde nefes alabileceğ imden pek emin değildim. Çok sıkıydı, göğüslerimi yukarı itiyordu. Pek hoşuma gitmiyordu ama bunun sadece bir gece için olduğunu düşünerek kendimi teselli ediyordum.

Aynanın önünde durup yansıma ma hayranlıkla baktım. *Hiç de fena değildi!*

Dekoltem aç ıktı ama mücevher kullanmamayı tercih ettim, zaten çok fazla mücevherim de yoktu. Hiçbir şeyin elbisemden uzaklaşmasını istemedim. Sarı saçlarım koyu Venedik elbisemle tam bir tezat oluşturuyordu.

Kostümün son parçasını, siyah özel yapım dantel maskeyi aldım. Tanrım, bu bana çok yasak, pek çok açıdan çok yanlış geliyordu. Ama aynı zamanda heyecanın damarlarımda dolaştığını hissetmezsem kendime yalan söylemiş olurdum. Liberty'ye ne yaptığımı söylersem azarlayıcı bir ton takınacaktı; bundan emindim. Bana bunu yapmamam gerektiğini söyleyeceğini bilsem bile, bunu yapabilmesini diledim. gelip bana destek olurdu. Bunu onaylamazdı ama bana destek olurdu. Livy her zaman böyleydi. Tek sorun, bunu neden yaptığımı ona asla açıklayamamamdı.

Aynaya son bir kez baktım ve hazırdım. Siyah maske görünüşümü mükemmel bir şekilde tamamladı. Maske yüzümün ortasını kaplıyor, alt yarısını ve alnımı açıkta bırakıyordu.

Evimden çıkıp dışarıdaki merdivenlerden indiğimde şoförüm çoktan beni bekliyordu.

"Bayan Cambridge," diye selamladı beni.

"Beni tanıdın mı?" Hayal kırıklığı içinde sordum.

Kıkırdadı. "Yapmazdım ama seni beklediğ im için-"

Evet. Düzgün düşünemeyecek kadar gergindim. "Doğru," diye cevap verdim ona gergin bir şekilde.

"Kimse seni tanımayacak," diye bir nebze bile şüphe duymadan beni temin etti. "Belki de beni binadan bir blok ötede bırakmalısın."

"Bu güvenli olmaz," diye homurdandı. "Seni evin önüne bırakabilirim. Binaya. Birinin beni tanıyacağından endişeleniyorsanız, arabada kalabilirim."

"Evet," diye kabul ettim. "Bu muhtemelen daha iyi. Çok teşekkür ederim Charles."

İçimde başka bir heyecan dalgası dolaştı, bu gece umut ve olasılıklar vaat ediyordu. Bir yabancıyla bir gece geçirecektim. herkes gördüklerini beğendi. En iyi tarafı da istediğim zaman hayır diyebilirdim. Ama demezdim çünkü paraya ihtiyacım vardı.

Vücudumu bu şekilde sattığım için kendimden utanmalıyım ama bunun heyecan verici bir yanı olduğunu da inkâr edemezdim. Bende kesinlikle yanlış olan bir şeyler vardı.

Anında, Maxim'in ağzının benimkinde nasıl hissettirdiğini, vücudumun onun için nasıl eridiğini hatırladım ve aniden bunu yapıp yapamayacağımdan şüphe ettim. Sadece onu düşünmek bile mantıklı düşünme yetimi kaybetmeme neden oluyordu. Her şeyi görmezden gelmek ve sadece ona olan ihtiyacıma odaklanmak çok kolay olurdu. O adamı daha önce hiç olmadığı kadar arzuluyordum.

Birinin kafama vurması lazım.

Maxim'in aynı şeyi hissetmediği belliydi. Bu konuyu açmamıştı. O günden beri hiçbir şey söylememişti. Etrafta bile değildi. Sadece kendime güveniyordum. Beyaz atlı prensi bekleyemezdim. Öyle bir şey yoktu.

Bu işe yarayacak. Barda bir yabancıyı tavlama gibi. Kendimi ikna etmeye çalıştım, kendime moral verdim. Ancak, tavlama işini başka biri yapacak ve onlarla bir gece geçirmem için bana para ödeyecekti.

Yaptığım e-posta yazışmalarını düşündüm. Açık arttırma bir milyondan başlıyordu ve anlaşma yapıldıktan sonra olan her şey rızaya dayalı olmalıydı. Tüm karşılaşmanın tek amacının zevk almak ve vermek olduğu belirtiliyordu. Her iki partner için de zevk.

Evet, doğru. Zihnim mantıklı şeyler fısıldayıp duruyordu. Çaresizdim. Bir şekilde parayı bulmalıyım.

YİRMİ DAKİKA SONRA balo salonuna girdim ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bunun nedeni salonun ihtişamı mı yoksa skandal yaratacak bir şey yapıyor olmam mıydı, bilinmez.

Kulübün adı Vahiy'di. Açıkçası, bu binada ne tür vahiylerin gizleneceği konusunda biraz gergindim. Ama aynı zamanda

çok heyecan vericiydi. Başımda bir şantaj ödemesi vardı ve ben bu gece için heyecanlıydım. Kesinlikle bende bir sorun vardı.

Gözlerim geniş ve zarif mekânda gezindi. Tam olarak beklediğim gibi değildi. Biraz karanlık ve zarifti; günahkâr ama aynı zamanda seksi ve zevклиydi. Bunun nasıl mümkün olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ortam karanlık ve ışıltılıydı, hoparlörlerden yumuşak bir vals müziği geliyordu. Bir gün Liberty'ye gösterebilmek için birkaç fotoğraf çekmekten başka bir şey istemiyordum, ama orada

ön kapıdan hiçbir cihazın geçmesine izin verilmiyordu. Bunun yerine, her şeyi hafızama kazıyarak içime çektim.

Erkekler ve kadınlar dans ediyor, dokunuyor, gülüyorlardı. Hava, olacıklara dair dile getirilmeyen bir beklentiyle cızırdıyordu.

Bu şehirde böyle bir şey olacağı kimin aklına gelirdi? Hem de herkesin burnunun dibinde!

Londra'nın kalbindeydik. Kraliçe'nin sarayı sadece bir blok ötedeydi. Bunu her kim organize ediyorsa iyi bağlantıları vardı ve Midas kadar zengindi.

"Harika, belki sahibini bulup bana teklif vermesini isteyebilirim," diye mırıldandım nefesimin altında.

Venedikli Harlequin kostümü giymiş bir adam bana bu akşam için bir etkinlik programı uzattı ve beni bir sahtekâr gibi süzdü. Ona *bir davetiyem* olduğunu söylemek istedim ama bu çok saçmaydı çünkü *davetiyem* olmadan ön kapıdan geçemezdim. Girişteki adamın davetiyedeki çipi taramasını izledim. Benden habersiz, her davetiyenin içine yerleştirilmiş bir kod vardı.

"İnsanların kopya yapmasını önlemek için" dedi adam. *Sanırım bu bir Kimsenin bilmediği popüler bir etkinlik*, diye düşündüm kendi kendime ama bu sözleri kendime saklamak daha iyiydi. Çok fazla kişinin bilmediği bu partiye neden insanların gizlice girmeye çalışacağını düşündüğünden emin değildim.

"Sahne otuz dakika içinde açılacak," diye sakince konuşarak dikkatimi tekrar ona çekti. Kalbim göğüs kafesime doğru sertçe çarpıyordu.

"Sunulmak isteyen herkes perdelerin arkasında olmalı," diyerek en sol köşedeki büyük perdelerin yönünü işaret etti, "beş gösteri başlamadan dakikalar önce."

Sertçe yutkundum. *Bunu gerçekten yapacak mıyım?*

"Tamam," diye mırıldandım ve bunu milyonlarca kez yapmışım gibi devam ettim.

Kendimi toparlayabilmek için boş bir duvara yöneldim. Bu kadar gergin, bu kadar yıpranmış olmak bana göre değildi. Tamam, belki öyleydi ama genellikle bunu öfke ve hırçınlıkla gizlerdim. Üzerimdeki zengin ve uzun elbisenin gösterdiğinden daha fazlasını örtmesine rağmen, kendimi her zamankinden daha açıkta hissediyordum.

Buraya geldiğimden beri garip şeylere ilgi duyduğum anlamına mı geliyordu?

Kendinizi bırakmak ve yargılamadan fantezilerinizin tadını çıkarmak heyecan verici olmalı. Gerçekten, kimse bilmeyecek. Arkasındaki adamlar maskeler ve maskelerin ardındaki kadınlar. İsimsiz, maskelerini asla çıkarmayan. Yarın sokakta o kişinin yanından geçseniz bile Biliyorum.

Son orgazmımdan bu yana epey zaman geçmişti. Lachlan bana zevk vermeyi başaran tek erkekti. Her ne kadar başkalarının tarif ettiği kadar yoğun olmasa da. Muhtemelen bunun için yaratılmadığımı düşündüm.

Ama şimdi. Sadece burada olmak bile farklı hissettiriyordu. Belki de yeni bir şey yapmanın heyecanıydı. Ya da sadece kafadan hastaydım.

Tenim özlemle karıncalandı. Maxim'in o öpücükle içimde bir şeyleri harekete geçirip geçirmediğini merak ediyordum. Onunla tanışmadan önce, çok uzun zaman olmuştu.

Başka bir erkekle herhangi bir bağ hissettiğimden beri, onların dokunuşuna açtım. Maxim'den beri bu neredeyse umutsuz bir ihtiyaçtı. Ya da belki de başından beri oradaydı ve ben onu derinlere gömmüştüm. Belki de bugün tenimi ateşe verecek, dokunuşuyla bedenimi özlediğim ve ihtiyaç duyduğum şekilde aydınlatacak birini bulacaktım.

Bunu düşündüğüm anda Maxim'in yüzü aklıma geldi. Bir şekilde düşüncelerime sızmış ve orada kalmaya devam etmişti.

Lachlan beni terk ettiğinden beri bunu hissetmemiştim. Kendime karşı dürüst olursam, Lachlan'ın beni ihtiyacım olan şekilde ateşleyip ateşlemediğinden emin değildim ama hiç kimse onunla hissettiklerime yaklaşmadı. Bu yüzden, o

sıralama anketimde daha yüksekti. Ve yattığım herkesten daha zengindi, bu da onu bu ankette gerçekten yüksek yapıyordu. Eğer beni seçmiş olsaydı, bu bir daha asla büyükannem ve büyükbabamdan bir şey istemeyeceğimi garantileyecekti. Ama o Eve Bailey'e aşık oldu, evlendi ve arkasına bile bakmadan beni terk etti.

Yine de, dürüstçe mutluluğu bulmalarını umuyordum. İkisi de bunu hak ediyordu ama yine de içimde bir yerlerde kıskançlığın beni yiyip bitirdiğini hissediyordum. Bu duygudan nefret ediyordum. Sanki tüm hayatım bu duygular tarafından tüketilmişti, asla yeterince iyi olamadığım duygusu.

Hayatım boyunca hayatın her zaman istediğini ya da ihtiyacınız olanı vermediğini duydum. Onu almak, onun için savaşmak zorundasınız. Savaşmadan elde ettiğim tek şey Liberty ve Lena'nın sevgisi ve kabulüydü. Hiç kimseye kendimi o ikisine yakın hissettiğim kadar yakın hissetmemiştim.

Kalbimde hafif bir sızı hissettim. *Kahretsin, hala acıyor.*

Lena'yı kaybetmek zordu. Bir şekilde Liberty'yi de kaybedeceğimden korkuyordum. Ama bunun olmasına izin veremezdim. O benim tek ailemdi. Büyükanнем ve büyükbabamın bana tek faydası beni aşığılamak ve küçük düşürmekten aldıkları eğlenceydi. Hayatımın geri kalanını bu şekilde yaşayamazdım. Zaten yeterince berbat durumdaydım.

Bir garson elinde şampanya tepsisiyle yanımdan geçerken bir kadeh aldım ve bir dikişte boğazımdan aşığı döktüm.

Çok geç, hala orada durduğunu fark ettim. Beceriksizce gülümsedim.

"Üzgünüm, sinirlerim bozuk." Anlayışla başını salladı, sonra boş kadehimi alıp tepsisine koydu ve bana bir kadeh daha şampanya uzattı. "Teşekkürler."

Tanrım, yanımda birinin olması iyi olurdu. Şampanyadan bir yudum daha aldım.

"Bir vals ister misin?" Derin ve boğuk bir ses arkamdan bir soru sordu.

Gürleyen ses tüylerimi diken diken etti. Sesin geldiğı yöne döndüm. Bu seste bir aşinalık vardı ama sinirlerimin ve ortamın birleşimi, biraz da alkolün etkisi beni şaşırttı.

Arkamı döndüğüm anda gözlerim uzun boylu bir adamı gördü. Yüzünün üst kısmını gizleyen maskesine rağmen yakışıklıydı. Smokininin içini mükemmel doldurmuştu, sanki *GQ kapağından* fırlamış gibiydi. İri yapılıydı, kumaş kocaman gövdesini doğru yerlerden sarıyordu. Alt dudağıımı ısırdım, bakışları altında vücudumun titremesi beni biraz telaşlandırdı. Maskenin ardındaki mavi gözlerini zar zor seçebiliyordum. Fırtınalı bir mavi.

Vücudum yoğun bir çekimle cızırdadı ve damarlarımdan elektrik akımı geçerek beni arzuyla doldurdu. *Bu duygu*, diye düşündüm hayretle. Bunu sadece Maxim'in yanında hissetmişim. Neden Maxim bu günlerde sürekli düşüncelerimi işgal ediyordu?

Kendini topla, Layla! Kendime sessizce emrettim. *Maxim değil.*

Böyle bir etkinliğe gelemeyecek kadar iyiydi. Onu düşünmeyi bırakmalıydım. Bu bir oyun değildi, bir adam hakkında hayal kurmanın ya da herhangi bir hayal kurmanın zamanı değildi. Bu benim için ölüm kalım meselesiydi. Eğer şantajcım kanıtların kopyalarını polise sızdırmaya karar verirse, hayatım sona erecekti.

Odağımı tekrar önümdeki çekici adama çevirdim. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum ama vücudum daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde anında ısındı.

Maxim hariç. Bu düşünceyle neredeyse yüksek sesle inliyordum. Durmak zorundaydım. Elimin altında muhteşem bir adam vardı.

Koyu kahverengi saçları öne düştü; yüzünün bir kısmı biraz sıra dışı Hayalet maskesinin arkasında gizliydi. Yumuşak bir deriden yapılmıştı ve yüzünün bir kısmını açık bırakarak yumuşak dudaklarını ortaya çıkarıyordu... Kalp atışlarım on kat hızlandı, neredeyse göğsümün içinde çarparak canımı acıtıyordu. O dudaklardaki yarı gülümseme günahkâr ve neredeyse acımasızdı. Sanki zevk ve acı vaat ediyordu. Neredeyse dudaklarımdan bir inilti çıkacaktı. Ve bu yabancıya şu anda ne kadar tahrik olduğumu anlatacak bir şeydi.

Belki de bu adamın Maxim'e olan hafif benzerliği nedeniyle bu çekimi hissettiğimi inkar edemezdim. Hayır, hayır. Bu ona aşık olduğum anlamına gelirdi ama olmadım.

Ortamdan ve durumun yeniliğinden olsa gerek, yoğun tepkimi haklı buldum.

Kendimi derin bir nefes almaya ve sonra yavaşça nefes vermeye zorladım. Göğüslerim karıncalandı, göğüs uçlarım elbisenin sıkı korsesi altında sertleşti. Sesi en karanlık okşayış gibiydi, bana daha önce hiç deneyimlemediğim şeyler yapıyordu.

"Evet, çok isterim," dediğimi duydum ve dudaklarının köşelerinin bir gülümsemeye kıvrılmasını izledim. Tanrım, o dudaklar. Her kadının kışkırttığı dudaklar olmalı. Onu tatmak için duyduğum yoğun istek karşısında kendimi tutmak zorunda kaldım.

Benim neyim var böyle?

Bu adam yatak odasında dizginleri eline alacak ve tam olarak ne yaptığını, bedenimin neye ihtiyacı olduğunu bilecekti. Bu düşüncelerin nereden geldiğini bilmiyordum ama onunla ilgili her şey güç, kontrol ve nihai zevk vaadini haykırıyordu.

Bana yaklaştı, eli yavaşça kolumda gezindi. Akımın kıvılcımları eşliğinde omurgamda bir ürperti dans etti. Şaşırtıcı bir farkındalıkla, kalçalarımın arasında biriken ve külotumu ıslatan arzuyla şok oldum. Elimdeki şampanya kadehini nazikçe aldı ve yakındaki bir masanın üzerine koydu. Kadehi benden almasına izin vermeden önce en azından bir yudum daha almam gerektiğini düşündüm.

Elini tuttum ve beni dans pistine götürdü. Bir avucunu belime koyarak valsimize başladık. Ama çok daha fazlasıydı. Orada

Etrafımızda dans eden insanlar vardı ama hepsi benim için arka plan gürültüsüne dönüşmüştü. Tüm duyularım beni kollarında tutan bu adama odaklanmıştı.

Beni çekiştirip kendine yaklaştırdı, vücutlarımız birbirine değdi. Tanrım, onun vücudu; bana bir şeyler yaptı. Her yeri sertleşmişti, yani her yeri. Ereksiyonunun bana baskı yaptığını hissettim ve vücudum eridi, dokunuşunu daha fazla arzuladım. Yumuşak bir şekilde dans etti, hareketleri kendinden emin ve çekiciydi. Aramızda bakışmalar oldu ama ikimiz de birbirimizden başka hiç kimseye ya da hiçbir şeye dikkat etmedik.

"Bu gece benimsin," diye homurdandı. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Sesi tanıdık geliyordu. *Belki de rüyalarımıdadır*, diye kendi kendime alay ettim. Parmakları boynumu ve omzumu okşuyor, ustaca dokunuşuyla tenimin cızırdamasına neden oluyordu. Bana her yerimden dokunmasını istiyordum.

Dans pistinde süzülürken gözleri benden hiç ayrılmadı. Maskenin arkasından bile bakışlarının damarlarımda dolaşan ateşle eşleşerek yandığını görebiliyordum.

CHAPTER SIXTEEN

OceanofPDF.com

I

Layla'yı balo salonuna girer girmez tanıdı.

O yumuşak altın rengi bukleler, sarının eşsiz bir tonuydu.

Tanıştığımız andan itibaren ona dokunmak istedim.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyor, sikimi emerken onu çekiştiriyordum. Beni deli ediyordu. Dans ederken, parmaklarımı onun saçlarının arasına soktum.

Sarışın ve kokusunu içine çekmek için daha da yaklaştı.

Tıpkı bir hafta önce Daniel'in restoranının arkasında şoförümü beklerken onu öptüğümde olduğu gibi kokuyordu. İlahi kokuyordu, hindistan cevizi ve sahil karışımı.

Tıpkı o gün olduğu gibi, bana daha da yaklaşarak beni şaşırttı, bedeni göğsüme baskı yapıyordu. Teni parmaklarımın altında yumuşak ve ipeksiydi. Ağzımı indirdim, dudaklarımı çıplak tenine yerleştirdim ve küçük bir inilti onu terk etti. Kahretsin, bu beni boşaltmak için yeterliydi. Hiç kimse beni Layla Cambridge gibi etkilememişti. Onu yatağıma bağlamak ve unutulana kadar becermek istedim.

Ama daha da önemlisi, onu açgözlü ailesinden korumak istiyordum. Geçen hafta boyunca onunla arama mesafe koymuştum. İstedğim için değil. Onun yanında olmadığım her gün, dudaklarının tadına baktıktan ve bana nasıl karşılık verdiğini gördükten sonra işkence gibiydi. Ama polisle birlikte çalışarak Henry Cambridge'i ömür boyu hapse attıracak kanıtlar sundum. Her kuruşunu geri almak ve sonunda asker ailelerine en başından beri almaları gerekeni vermek niyetindeydik.

Layla'nın dikkatli bakışlarının üzerimde olduğunun farkında olarak, her zamanki neşeli yorumlarımı yapmaktan kaçındım. Beni tanımamıştı ve bundan memnundum; her ne kadar bu tür bir tepki vermesi beni rahatsız etse de

Bir yabancı olarak düşündüğü biri. Belki bu onu benim yanımda rahatlatırdı. Wounded Uniform'daki ilk gününde ona bir mesaj gönderdim ve cevabı kısa ve profesyoneldi. Öpüştüğümüze pişman olup olmadığını merak ettim. Bazen bu kadını okumak zor oluyordu.

Onu burada beklemiyordum ama olayların bu şekilde gelişmesi beni çok mutlu etti. Evet, buranın bir parçasıydım ama ziyaretçi listesiyle uğraşmıyordum. Tüm servetim üzerine bahse girerim ki Daniel onu o listeye koymuştur.

Onu neredeyse kaçıırıyordum çünkü dışarı çıkıyordum. Burada ilgimi çeken hiçbir şey ve hiç kimse yoktu... Ta ki onu görene kadar. Tanrı'ya şükür gördüm. Bu gece başka birinin ona sahip olacağı düşüncesiyle ürperdim.

Kendini tutuş şekli, gerginliği bana daha önce hiç böyle bir partiye katılmadığını söyledi. Akşam onun için kalacaktım. Gözlerimi ona diktiğim anda beni yakalamıştı ve maskeli balonun sağladığı gizli durum onun bana tepki vermesini sağladı. Onu rahatlatmıştı ve Yüz yüze olduğumuz zamanların aksine tepki veriyordu. Birbirimize her yaklaştığımızda, bu çekimle savaştı.

Son birkaç haftadır bir sürü saçmalık oldu. Babamın Liberty'nin annesine olan takıntısından başlayarak, Layla ve Liberty'nin kardeş olduklarını öğrenmeye kadar. Sırlar çözüldü ve ben Layla'dan uzakta. Ailesinin kim olduğu umurumda değildi ama onun ve kız kardeşinin halletmesi gereken çok şey olduğunu biliyordum. Ama lanet olsun, Layla'yla tanıştığım andan itibaren güne duşta onu düşünerek otuz bir çekerek başladım ve günümü onu düşünerek otuz bir çekerek bitirdim. Aşık olmuş ergen bir çocuk gibi.

Dudaklarından küçük bir iç çekiş çıktı ve dudaklarımı dudaklarına götürüp onu tatma isteğime karşı koyamadım. Dudaklarımız buluştuğu anda ürperdi ve dudaklarımızın arasından bir iç çekiş daha düştü. Tadı harikaydı, tatlı ve ekşi şeker gibiydi.

Tıpkı onun kişiliği gibi, diye düşündüm kendi kendime. Başlangıçta somurtkandı, aramızdaki bu çekime direniyordu ve sonra yavaş yavaş, her şeyin merkezinde, tatlılığı ortaya çıkmaya başladı.

"Sahnenin açılmasına on dakika." Anons hoparlörlerden yumuşak bir İngiliz aksanıyla geldi. Layla kollarımda kaskatı kesildi ve dans etmeyi bıraktı.

"Ummm, gitmem gerek."

Hemen geriye doğru iki adım attı, gözleri maskesinin arkasında bile mavi renkteydi. Hafifçe başını salladı ve koşarak uzaklaştı. Gözlerim öylece kaldı.

en sağ köşedeki perdelerin arkasında kaybolana kadar onun formuna yapıştı. *Ne oluyor be?*

"Hey dostum, gideceğini sanıyordum."

Daniel'a baktım. "Bakıyorum fazladan bir davetiye göndermişsin." Yine de umursamadım. Hayır. Hiç. Hiç.

Daniel ve ben bu kulübü ve bu *anlaşmayı* başlattık. Burası zor ve özel bir yerdi.

Benzer zevklerimiz vardı ama o bazen    l   ilişkilere giriyordu. Ben paylaşmayı sevmezdim. Ama bu kulübün en güzel yanı da buydu. Hepimizin farklı fantezileri, arzuları vardı. Her iki katılımcı ya da Daniel'in durumunda tüm katılımcılar için zevkli olduğu sürece, yargılama yoktu.

İngiliz ordusunda birlikte görev yaptık, beş yıl üniversiteyi bitirdikten hemen sonra Orta Doğu. Bazı pislikler gördük, hayatta kaldık ama bazı pislikler üzerimize yapıştı ve yatak odamızda bizi biraz mahvetti. Belki de savaşta olanları kontrol edemediğimiz için burayı arzuluyorduk.

Müzik durdu ve ışıklar karardı. Daniel ve ben biraz uzaktaki, her zaman oturduğumuz masaya yöneldik. Bu bizim masamızdı.

"Başlamaya hazırlanıyoruz, bayanlar ve baylar." Anons yapıldı ve herkes başlamak için sabırsızlanarak masalarına yöneldi.

Bir şişe soğuk viski bizi bekliyordu, ben de kendime bir içki doldurdum. Sahne aydınlandı ve ilk kız sahneye   ıktı.

"Fena değıl," diye mırıldandı Daniel yanımda. Ama ilgilenmediğini biliyordum. Masum bir şekilde güzeldi. Erkekler ondan hoşlanırdı. "Onun için teklifler başlayacak... şimdi."

"Bir milyon," diye bağırdı bir adam.

Kız gülümsedi, gözleri kendisine teklif veren beyefendinin sesini takip ediyordu. Dudaklarını yaladı ve kostüm elbisesini biraz daha yukarı çekerek kalçalarını daha fazla ortaya çıkardı. Tamam, belki de o kadar masum değıldi.

"Bir milyon yüz bin." Başka bir adam teklif verdi.

"Bir milyon iki yüz bin," diye haykırdı ilk teklif sahibi.

Bir, iki kez ve hepsi bu. Kız kendisi için iyi bir miktar para kazandı. Kulüp yüzde onunu tuttu, geri kalan her şey sahneye çıkmaya karar veren kadınlara gitti.

"Sıradaki kız yeni bir   ye," diye söze başladı konuşmacı ve Herkesin gözleri hevesle sahneye yöneldi. Herkes birini görmeyi severdi

Yeni. Merakla ben de başımı kaldırdım ve gülümsemem dondu.

Layla'nın orada ne işi var?

"Açık artırma-"

"Bir milyon," diye bağırdı Daniel, konuşmacı daha söze başlamadan.

Konuşmacı, "Bu gece çok istekli bir dinleyici kitlesi var," diyerek gülümsedi.

"Bir buçuk milyon," diye bir başkası teklife katıldı.

Siktir, hayır. O benim.

"İki milyon," diye ekledim.

"Üç milyon," diye karşılık verdi Daniel. Birdenbire Daniel'dan gerçekten hoşlanmamaya başladım.

"Paylaşabiliriz," diye mırıldandı, gözleri alaycıydı. Evet, bunu bir ya da iki kez denemiştik. Ama dediğim gibi, ben pek paylaşılan bir tip değildim. Layla'yı da kimseyle paylaşmam söz konusu bile olamazdı.

"Hayır," diye homurdandım.

Layla Cambridge beni öldürecek. Beni her zaman heyecanlandırmayı başarırdı. Oraya fırlamak ve onu o sahneden uzaklaştırmak istedim. Aklından ne geçiyordu ki? Onu omzumun üzerinden atma ihtiyacı yoğunlaştı, onu yatak odasına götürmek ve kontrol etmek istedim. Ona sahip olmak.

"Kardeşinin düğününden beri onun senin için doğru kişi olduğunu biliyordum," diye karşılık verdi kuru bir sesle, sanki yeni bir kıta keşfetmiş gibiydi. Onu gördüğüm andan beri kafayı ona taktığımı biliyordu. Dikkatini tekrar sahneye verdi, gözleri Layla'nın vücudunda geziniyor, her kıvrımını takdir ediyordu. "Dört milyon."

"Beş milyon," diye soğukkanlılıkla konuştum. Mecbur kalsaydım, sahip olduğum her kuruşu harcardım ama onu alamayacaktı.

"Altı milyon," diye devam etti. Her zaman böyle bir ahmak mıydı?

"On milyon." Etrafım şok olmuş soluk sesleriyle doluydu ama tek önemsedığım Layla Cambridge'in yatağıma bağlanmış olmasıydı. Daniel'ın değil, başkasının değil. O benimdi.

Daniel kıkırdadı. *Siktiğimin götü!*

"Git kadınının getir, Maxim."

"Sen bir pisliksin." Ayağa kalkmadan önce viskimi içtim.

"Biliyorum, ama bil diye söylüyorum, o benim sana hediye olacaktı. Neden ona davetiye temin ettiğimi düşünüyorsun?" Soru sormak için kaşımı kaldırdım.

Pislik.

Layla'nın hâlâ maskesiyle durduğu sahnenin arkasına doğru yürüdüm. Nefes alış veriş hafifçe kesilmişti.

"İyi misin?" Onu sorguladım.

"Evet. Bu," diye duraksadı ve bir kelime aradı, "biraz heyecan vericiydi."

Kıkırdadım. Söylemesini beklediğim şey bu değildi. "Ne yani? Erkeklerin senin için on milyon ödemesini istemiyor musun?"

Alt dudağını çiğniyor, beni arzuyla çıldırtıyordu.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım," diye kısık bir sesle konuştu ama sonra utanç verici bir şeyi itiraf ediyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi ve çenesini yukarı kaldırdı. "Eğer hoşuma gitmiyorsa, bu boku yapmayacağım."

İşte oradaydı. Küçük tükürük ateşimin gittiğinden endişelenmeye başlamıştım. Kıkırdadım. "Hoşuna gidecek."

Dudakları hafifçe aralandı, yanakları kızardı ve üzerine atlamamak için tüm öz kontrolümü kullanmak zorunda kaldım.

"Efendim, lütfen bunu imzalar mısınız?" diye bana bir kâğıt uzattı. Ben kendi kopyamı imzalarken, diğer kopyayı Layla'ya uzattı, "ve eğer lütfen bunu imzalayın. Bu şekilde ikiniz de mahremiyetinizi korumuş olursunuz. Bu binadan ayrıldıktan sonra birbirinize kendinizi gösterip göstermemek size kalmış, ancak buradayken maskelerin takılı kalacağını unutmayın. Özel zamanlarınızda bile."

"Anlaşıldı," diye onayladım onu.

"Maskeleri takmak mükemmel olur," diye onayladı.

"Harika. Paranın hesabınıza aktarılması sözleşme imzalandıktan sonra yapılacaktır. İşte anahtarlarınız." Bana bir set uzattı.

"İkinizi de tebrik ederim. Bu şimdiye kadar aldığımız en yüksek teklif oldu." Her kuruşuna değerd.

"Oh." Layla'nın karşılık verecek bir şey bulamaması ender rastlanan bir durumdu. Şu anda, itiraf etmeliyim ki. Bundan hoşlandım.

Layla'nın elini kendi elime aldım ve odaya doğru yöneldik. Bir sonraki teklif sahneye çıkarken koridorlarda sessizce yürüdük. Layla'nın eli benim büyük elimde küçüktü ama çok da haklıydı.

"Bu gece mi yapıyoruz?"

Layla'nın güvensiz ve gergin olan bu yönü benim için bir yenilikti. Onun her zaman çabuk sinirlenir, ısırdı. Hangi yönünü daha çok seveceğimi zaman gösterecekti.

Artık odamızın kapısının hemen yanındaydık. Elini bıraktım ve duvara yaslandım. Ellerimi ceplerime sokarak onu izledim. Ellerimi ceplerimde tutmak zorundaydım; aksi takdirde onu kendime çekip ırzına geçme riskiyle karşı karşıya kalırdım.

"Bu gece ne yapmak istiyorsun?"

Elleriyle kıpırdanıyordu. Yutkunmasını izledim ve onun döllerimi yuttuğunu hayal ederek sikim pantolonumun içinde seğirdi.

"Açık artırmadan sonrasını o kadar düşünmedim." Bana fevri bir insan gibi gelmedi, ağzı hariç.

"Neden o sahneye çıktın?"

"Şey, biraz merak ediyordum da-" kelimeleri aradı, "bu benim işim mi diye. Ve bunu yaparken biraz para kazanmak."

Komik, bir ay önce olsa paraya ihtiyacı olmadığını söyledim. Çünkü Cambridge ailesinin durumu çok iyiydi. Ama şimdi, hayat sigortası poliçelerini tahsil etmek için cinayet planladıklarını ve vakıftan çaldıklarını biliyordum. Ancak Layla'nın bunlarla hiçbir ilgisi yoktu, o halde neden paraya ihtiyacı olsun ki?

Yine de onun merakı beni mutlu ediyordu. Eğer merak ediyorsa, onu memnun etmekten ve ufkunu genişletmekten büyük mutluluk duyuyordum. Bu gece sonunda ona kendimi gösterecektim - ona neler yapabileceğimi öğrendikten sonra. Onu kendime doğru çektim, ağzım onunkini arıyordu. Öpücüğe teslim oldu, ağzıma doğru inledi ve bu çok erotikti.

"Yani denemek mi istiyorsun yoksa korkuyor musun?" Ağzım onunkinden birkaç santim ötedeyken sordum.

Çenesi meydan okurcasına yukarı kalktı. "Denemek istiyorum. Sadece bunu böyle halka açık bir yerde yapmak konusunda emin değilim."

"Bu odalarda kimse göremez," diye onu temin ettim. "Yani daha önce burada yaptınız?"

"Aslında, hayır. Burada değil." Ona yalan söylemek istemedim. Daha önce Vahiy'den bir kadın almıştım, ama açık artırmadan hiç almamıştım. Ve aradan en az birkaç yıl geçmişti. "Benim evime gitmeyi mi tercih edersin?"

Etrafımıza sinsice baktı. Sırıtişımı bastırmak zorunda kaldım. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi davranıyordu.

"Bunu yapmaya izniniz var mı?" diye sordu kısık bir sesle.

"Az önce burada on milyon pound harcadım," dedim ona. "Evet, yüzde doksanını sen alıyorsun ama o kadar paraya ne istersek yapabiliriz. Benim evime gitmeye var mısın?"

Tereddüt etti, artılarını ve eksilerini tarttığını görebiliyordum. Bu konuda gergindi, buraya ilk kez geldiği için onu suçlayamazdım.

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, kulüp herkesi inceliyor. Tam ismim ve adresim onlarda var."

Hangi yoldan gidersek gidelim, onun kendini güvende hissetmesini istedim.

Sonunda başını salladı, yanakları heyecandan kızarmıştı. Gerçekten muhteşemdi. Onu her gördüğümde nefesimi keserdi. Ama bugün olağanüstü güzeldi. Aslında, daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim. İkimiz de maskelerimizi hâlâ takıyorduk. Buradan ayrılırken maskelerimizi çıkarsak mı diye düşündüm. Ben olduğumu anlarsa çıldırabilirdi.

"Sadece telefonumu alıp şoförüne ona ihtiyacım olmayacağını söylemem gerekiyor," diye mırıldandı. "Maskelerimizi çıkarmayacağız, değil mi?"

Sanki aklımı okumuş gibiydi. "Evet."

Herkesin telefonlarını kontrol etmesi gereken istasyona doğru ilerlerken elini tuttum. Hızlıca bir mesaj yazdı ve beni bekleyen limuzine doğru yola çıktık. Başparmağım onun yumuşak tenini okşuyor, vücudu benimkine sürtünüyordu. Aramızdaki bu çekimin kıvılcımlara yol açtığını hissedebiliyordum.

Şoförüm çıktı ve Layla ile benim için kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim, Randy. Çatı katıma," dedim şoförüne, Layla'nın yanına kayarken.

"Evet, efendim." Randy arabanın kapısını arkamızdan kapattı. Layla'nın eli maskesine gitti, sanki hâlâ orada olduğundan emin olmak ister gibiydi. Tanınmaktan endişe ediyordu.

Rahatladım, onun da bunu hissedip rahatlayacağını umuyordum. Ne kadar gergin olduğu belli oluyordu. Dizim yanlışıyla bacağına değdi ve anında vücudu kaskatı kesildi.

"Sorun yok," diye onu yatıştırmaya çalıştım. "Bu gece seninle ilgili. Durdurmak istediğin bir şey olursa söylemen yeterli." Dudaklarından yumuşak bir nefes çıktı. "Söz veriyorum, istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağız."

"Ummm, tamam." Alt dudağı yine dişlerinin arasındaydı.

O zavallı dudağa uzandım, parmağımı yumuşak etin üzerinde hafifçe gezdirdim. Dudakları sanki beni içeri davet ediyormuş gibi hafifçe aralandı.

"Gergin olma," diye mırıldandım. Kahretsin, onu istiyordum. Hayatım boyunca bu kadar çok istediğim bir şey olmamıştı.

Yutkundu ve ben onun narin boynunun hareketini izledim. Yavaşça ona doğru eğildim ve dudaklarımı boğazının yumuşak tenine değdirdim. "Ne zaman durmamı istersen söyle, duracağım," diye söz verdim.

"Tamam." Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdım ve kızarmış tenini fark ettim.

"Siktir," diye hırladım tenine karşı, üzerine atlama isteğimi dizginleyerek. "Çok güzelsin." Nefes alış verişi hafifçe yükselmiş, dudakları heyecanla aralanmıştı. Ağzım onunkine çarptı, onu arabaya kadar geçirdiğimden beri mahrum kaldığım tadını almak için can atıyordum. Dilimi dudaklarının arasına soktum ve ağzıma doğru inleyerek açıldığında daha fazla memnun olamazdım.

Tanıştığımız andan itibaren aramızda alevlenen sürtüşme patladı ve havai fişekler patlattı. Onu arkadaki deri koltuğa sıkıştırdım, bileklerini kavradım ve başının üzerine kaldırdım. Ona yaslandım ve o zarif elbiseyle bile kalın sert ereksiyonumu hissedebiliyordu.

Dudaklarından yüksek sesli bir inilti çıkarken bacakları kalçalarımaya sıkıca sarıldı. "Bunu istiyor musun?" Kaya gibi sertleşmiş bedenimi ona doğru iterken kısık bir sesle sordum. ona karşı horoz. "Söyle bana," diye emrettim.

Tüm içim beklentiyle ve daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir ihtiyaçla titredi. Ve daha başlamadık bile. Pek sayılmaz.

"Evet." Sesi soluk soluğaydı, gözleri siyah dantelli maskenin ardında pusluydu. "Lütfen."

Kalçalarını kaldırdı, vücudu dokunulmak için yalvarıyordu. Ellerim elbisesinin altından geçerek onu beline kadar itti ve amını örten minik danteli tam olarak görmemi sağladı. İnce bacaklarını aşağı doğru çekip burnuma yaklaştırdım.

Kokusunu içime çekerken daha da sertleşebileceğimi düşünmemiştim ama belli ki yanılmışım. Sadece kokusundan ve tam teşhirdeki amından neredeyse yükümü patlattım.

"Bacaklarını boynuma dola. Seni dilimle becereceğim."

Boynu kızardı, rengi yanaklarından aşağı süzüldü, nefes alış verişi zorlaştı. Ama hemen bacaklarını ayırdı ve onu yutmam için beni davet etti. Ve aman Tanrım. O kadar ıslaktı ki, neredeyse ağzımın sulandığını hissettim.

Onun tadını.

Yüzümü onun parıldayan amına daldırdım ve bu kadının ilk tadında, becerildiğimi biliyordum. Bir zevk sarsıntısı beni vururken gözlerimi sıkıca kapattım. Dilimdeki Layla Cambridge, sizi aynı anda hem uçurup hem de öldürebilecek en iyi eroin markasıydı. Kriptonitimi bulmuştum.

Ellerimi kıcının altından geçirerek onu yüzüme yaklaştırdım, yaladım, açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi onu yemeden önce tadına baktım.

İnlemeleri beynimdeki bulanıklığı delip geçti ve gözlerimi kaldırıp güzel Layla'mı gördüm. Bu gece için benim küçük oyuncağım olabilirdi ama ömür boyu benim olacaktı. Yanakları kızardı, dudakları aralandı ve bana baktı.

lanet olası bir tanrıça gibi. Dilimi klitorisine değdirdiğimde bakışlarımız kilitlendi ve yüzüme doğru iterek haykırdı.

Sikim pantolonuma sertçe çarpıyor, onun içinde olmak için yalvarıyordu. Hayır, onun içinde olmaya *ihtiyacım vardı*. Dilimi geçidinin içine soktum, onu becermek ve dilimin üzerine boşalmasını hissetmek istiyordum. Elleri saçlarımı tuttu ve beni daha yakına çekti.

"Aman Tanrım." Çığlıkları limuzini doldurdu ve şoförün onu duymamasına imkân yoktu. Yüzüme doğru eğildi, kalçalarını dilime doğru salladı, sonra geri çekildi. Ama ben uzaklaşmasına izin vermedim. Onu takip ettim, ağzım onun tatlı, lezzetli amına yapıştı. Onu yalayıp yuttum, bu muhteşem kadının tadını çıkardım ve gitmesine asla izin vermeyeceğimi biliyordum. Daha içine bile girmemiştım ama onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum.

Vücudu orgazmının son etkileriyle titredi. Sonra ayağa kalktım, koltuğa oturdum ve pantolonumun fermuarını açtım. Cebimden prezervatifi çıkardım, sonra kalçalarını kavradım.

"Üstüme çık ve beni becer."

Kontrolü zar zor sağlıyordum. Şu anda onun içinde olmaya ihtiyacım vardı. Layla hiç tereddüt etmeden üstüme çıktı. Ellerimden prezervatifi aldı, uzunluğundan aşağı yuvarladı ve sonra sikimin üzerine düştü. tek hamle.

"Siktir, evet!" Homurdandım, kalçalarını tuttum ve kavradım. Maskenin arkasından gözlerinin içine baktım, gözlerindeki vahşi açlığın benimkilerle eşleşmesini izledim. Bir elim kalçasındayken diğer elimi kaldırdım ve onu dudaklarıma yaklaştırmak için saçlarından bir tutam yakaladım.

"Tadına bak bebeğim," diye fısıldadım yumuşak dudaklarına, içine doğru sertçe iterken. "Çok lezzetlisin."

Ağzımı onunkine yapıştırdım, sert ve uzun bir şekilde onu yuttum. Sikimi becerdi, her lanet parçamı salladı, yukarı ve aşağı yükseldi, beni derinlere götürdü. İnlemeleri ve çığlıkları gittikçe daha yüksek sesle çıkıyordu.

Ağzımı onunkinden ayırdım, iki elim de kalçalarındaydı. Şaftımın üzerine sertçe bastırdım.

"Seni bütün gece sertçe becereceğim," diye homurdandım. "Her deliğini. Onlar benim!"

Dudaklarından dökülen ses o kadar erotikti ki. Saf pislik.

"Ağzını sikmeme izin verecek misin?" İniltisi sıcak ve kirliydi. "Cevap ver bana."

Yüzündeki ifade şaşkın ve açtı. "Evet," diye nefes nefese cevap verdi, sanki şu anda bunun için yalvarıyormuş gibiydi.

"Kıçını sikmek istiyorum." Ona sertçe sokmaya devam ettim, hepsi Kontrolümün bir kısmı gitmişti. Daha da ıslandı, amı sikimin etrafında kenetlendi. Parmaklarım etini kavradı, muhteşem kıçını kazarak arka girişine yaklaştı.

Sırtını bana yasladı. Yüzündeki ifade saf mutluluktu.

"Daha önce kimse kıçını sikti mi, aşkım?" Vücudu kollarımın arasında titredi. Ellerini boynuma doladı ve daha sert bastırdı.

"Asla." Nefes nefese verdiği cevap beni çok heyecanlandırmıştı. Eğer bana izin verirse, ilk ben olmak istiyordum.

"Bana izin verecek misin?" Sınıra yaklaştığını söyleyebilirdim. "Kıçını sikmeme izin verecek misin, aşkım?"

"Evet, lütfen." Nefes nefese kalmıştı, tüm vücudu kıvranıyordu, yüzü boynumun kıvrımına düşmüştü.

"Benim pis kadını." Derin ve sert bir şekilde sikimi becerirken, nefes nefese kalışı benimkiyle eşleşti ve ikimizi de uçurumun kenarına götürdü. Başını geri çektim ve aşağıya doğru inerken çığlıklarını yuttum. Hiç olmadığı kadar zevk

omurgamdan yukarı fırlamadan önce, sıcak mutluluk ikimizi de sarıyordu.

Dakikalar ilerledi ve nefes alış verişlerimiz yavaşça eşitlendi. Bunun bir gece için nasıl yeterli olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu hayatımın geri kalanı için istiyordum. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim olsaydı, hayatımın geri kalanı için olurdu.

Aletim içinden kayarken mendillere uzanmaya gittim ve o da kucağımdan inecekmiş gibi yer değiştirdi.

"Hayır, kucağımda kalacaksın," diye emrettim. Onu mendillerle temizledim ve prezervatifimle birlikte çöp kutusuna attım. Sonra onu kucağıma aldım.

ona yaklaştıım ve ellerimi saçlarının arasından geçirdim.

"Pişmanlık mı?" Ona sordum. Kahretsin, umarım yoktur çünkü daha fazlasını istiyordum. Ama onu asla zorlamayacaktım. Milyonları siktir et, eğer benim hissettiklerimin bir kısmını bile hissetmiyorsa, parayı alıp kaçabilirdi.

Bu kadına tamamen bağlanmadan önce.

OceanofPDF.com

CHAPTERSEVENTEN

OceanofPDF.com

"N Pişman değilim." Kelimeler dudaklarımdan zar zor çıktı. Hiç pişmanlık yoktu. Bu şimdiye kadar yaşadığım en yoğun, akıllara durgunluk veren orgazmdı. Tüm hayatım boyunca! İçim titriyordu

ve daha fazlasını istedim. Tanrım, bir tur daha için ona yalvarmak istiyordum. Ama Maxim'i düşündüğümde içimi bir suçluluk duygusu kaplıyordu. Onu hiç düşünmemeliydim; o benim ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Araba Londra'nın kalbindeki lüks bir yüksek binanın önünde durdu. Bu mahalle şehrin en pahalı bölgelerinden biriydi. İkimiz de hızlıca kıyafetlerimizi düzelttik ve ben külotuma uzanırken, o hınzırca sırıttı.

"Hayır aşkım," diye mırıldandı, ellerini tekrar burnuna götürerek. Benim İçim sıkıştı ve iç uyluğumdan aşağıya doğru bir uyarılma damlası hissettim. *Ben kimim lan?* "Bunlar bende kalacak."

Her zaman külot koklayan erkeklerin tuhaf olduğunu düşünürdüm ama bu adam bunu yaptığında, inanılmaz derecede ateşliydi. Ve beni tekrar azdırdı. Bu beni korkutmalı, akıl sağlığımı sorgulamama neden olmalıydı. Bunun yerine, beni heyecanlandırdı.

"Tamam." Kahretsin, sesim şok olmuş gibi çıkıyordu. Aslında biraz şaşırmıştım ama deneyimsiz bir bakire gibi görünmek istemedim.

Külotumu cebine soktu ve tam zamanında limuzinin kapısı açıldı. Muhtemelen bizi duyduğunu ve ne yaptığımızı bildiğini tahmin ederek utançtan yanaklarımın ısındığını hissettim. Limuzinden inip yabancımın elini tutarken gözlerinden kaçındım.

Sonra fark ettim ki, bu adamın adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bütün gece ondan bir yabancı ya da teklifçim olarak bahsedemezdim.

"Sana ne demeliyim?" Asansörü beklerken ona sordum.

Asansörün sesi duyuldu ve kapı açıldı.

"Efendim." Sesi tüylerimi diken diken etti. Ona *Efendi* dememi istiyordu. Aman Tanrım, kendimi çok yasak, tuhaf ve heyecan verici hissediyordum.

Sorum üzerine dudağı büküldü ve ağzım açık kaldı. Gözlerimin şok içinde açıldığını hissettim.

"Ciddi misin?" Benimle alay mı ediyordu yoksa ciddi miydi emin değildim. Ona böyle diyebilir miydim? Ben uysal bir tip değildim ve o da kesinlikle benim efendim değildi. *Bana ne kadar iyi orgazm yaşatırsa yaşatsın.*

Kıkırdadı. "Bana ne demek istiyorsun?"

Omuzlarımı silktim.

"Bir adın var mı?" Sanki isim takmanın akıllıca olup olmadığını tartışıyormuş gibi düşünceli bir şekilde beni izledi. Muhtemelen hayır, ama karşılaşma ihtimalimiz yollar yine zayıftı. Muhtemelen ona gerçek adımları vermemek daha akıllıcaydı, ama ben buna sadık kalmayı tercih ettim. Alışılmadık bir isim değildi, bu yüzden

Yeterince güvendedim ve anonim kimliğimi hâlâ koruyordum. "Benim adım Layla. Sadece ilk isim bazında kalabiliriz."

"Luke." Gözlerimi ona çevirdim. Beni izledi, bakışlarındaki açlık benim hissettiklerimle eşleşiyordu.

İkimiz de asansöre bindik. Kendimi gergin bir enkaz gibi hissediyordum, aramızdaki atmosfer gerilim ve elektrikle cızırdıyordu. Bu Heyecan vericiydi ama kendimde değildim. Başımı çevirip ona baktım, onun da benim kadar etkilenip etkilenmediğini görmek için. Maskesi yüzünü gizlemekte iyi bir iş çıkarsa da gözleri açık bir kitap gibiydi. Arzu ve vaatlerle kararmışlardı. Garip bir şekilde, bakışları bana Maxim'i hatırlattı. Maxim de bana öyle bakıyordu ve bir parçam suçluluk duygusuyla kıvrılıyordu. Maxim Caldwell'e asla sahip olamayacaktım. O benden çok daha iyisini hak ediyordu; ben onun gibi iyi bir adamı hak etmiyordum. Bunu düşünmek acı veriyordu ama şu anda bununla başa çıkamazdım. Tüm duygularımı karanlık bir köşeye ittim ve onlarla başa çıkmanın bir yolunu bulana kadar orada bölümlere ayrılmış olarak kaldılar. O köşe kalabalıklaşmaya başlamıştı.

Sanki bu adam zihnimde karanlık bir yola girdiğimi hissetmiş gibi bana doğru hamle yaptı ve beni asansörün duvarına doğru itti. Nefesim kesilmişti ama bedenim korkmamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, bedenim onun sert bedenine doğru itildi ve birlikte kızarmamızın verdiği hissin tadını çıkardı.

Her iki elimi de başımın üzerinde siper gibi kavradı ve beni duvara yasladı. Kolonyası ciğerlerimi istila etti, vücudu bana karşı sertti. Vücudum anında karşılık verdi. Limuzinde seviştik ve ben

ikinci raunt için hazırды. Aman Tanrım. İçim titredi ve dudaklarım aralandı.

Diğer eliyle saçlarımı tutup aşağı çekti ve yüzümü onunkine yaklaştırdı. Ağzı benimkini aradı. Öpüşü sertti, tüketiyordu ve ben ağzına doğru inleyerek diline aradığı açıklığı verdim. Dili ağzımı keşfetti, hareketleri ustacaydı, sanki beni tüm hayatım boyunca tanıyormuş gibiydi. Dilim yavaş bir dansla onunkine katıldı, okşadı, tattı. Sert ereksiyonu karnıma baskı yapıyordu.

Son katta kapı açıldı ve elimi tutarak beni asansörden çıkardı ve doğrudan açık kattaki çatı katına götürdü. Ama o beni yutarken bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Parmakları beni soymak için çalışmaya başlamıştı bile. Ağzını tenimden hiç ayırmadan elbisemin arkasındaki tüm askıları çözdü. Üzerimden kaymasına izin verdi ve beni sadece topuklu ayakkabılarımla bıraktı.

Elini enseme doladı ve sanki bana sahipmiş gibi dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sanırım bu gece için öyleydi. Dudaklarımdan umutsuz bir inilti çıktı.

Tanıdık olmayan bir alev, daha fazla dokunuşu için omurgamı yaladı.

Daha önce herhangi bir erkekle öpüşmelerimin aksine, bu adamın beni öpüş şekli tüm endişelerimi eritti. *Maxim gibi*, diye fısıldadı beynim. Bu adam bana Maxim beni öpüyormuş gibi hissettirdi. Dudaklarının tadı bile Maxim gibiydi.

Dili ateşli bir öpücük için benimkine değdiği ve bana hükmettiği anda, tam da bu ana odaklandım. Başka bir şey düşünmek çok zordu. Tanrım, tadı muhteşemdi. Dudakları beni büyülerken, diğer eli kıçımı sıktı ve beni sert vücuduna doğru çekti. Dudakları boynumda geziniyor, ısıyor ve beni işaretliyordu. Parmakları kalçalarımda geziniyor, dokunuşları tenimi yakıp kavuruyordu.

"Kanepenin üzerine eğil," diye emretti.

Gözlerimi kıptım, kafam karışmıştı. Hâlâ girişte olduğumuzu sanıyordum ama bir şekilde oturma odasına ulaşmıştık.

Bahsettiği kanepayı gördüm ve içimde garip bir his oluşurken vücudum hemen itaat etti. Daha önce hiçbir erkek bana yatak odasında bu kadar sert emirler vermemişti. Lachlan denedi ama benim içgüdülerim kontrol için onunla savaşıyordu. Bu adamla tek yapmak istediğim hissetmek ve teslim olmaktı. Bu beni tamamen heyecanlandırmıştı. Belki de bu yasak, sapıkça, tuhaf bir şey olduğu içindi. Biliyorsam ne olayım. Sadece daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Kendimi çok açıkta hissediyordum, eli çıplak sırtımda hafifçe geziniyor, ardında kaynayan bir iz bırakıyordu. Hiçbir erkeği şu anda onu istediğim kadar istememiştim.

Gözlerimi kaldırdığımda pencerenin oturma odasının tüm duvarı boyunca uzandığını, Thames Nehri'ne ve Londra şehrine baktığını gördüm. Şehir ayın altında ıslık ıslıldı ve görülmeye değer bir manzaraydı.

Vücudu benimkine yaslandı ve bir anda şehrin güzel görüntüsü unutuldu.

"Seni parmaklamamı ister misin, aşkım?" Sesi hırıltılı ve emrediciydi, ağzı tam kulağımın dibindeydi. Dişleriyle kulak mememi çekiştirdiğini hissettim ve bacaklarım gerçekten titredi. Tanrıya şükür destek için kanepeye eğilmiştim.

Sertçe yutkundum. "Evet," diye cevap verdim.

"O zaman parmağımı içine sokmam için bana yalvar." Yalvarmaktan nefret ediyordum, ama emrini duyunca, arzumun daha fazla kanıtının iç uyluğumdan aşağı damladığını hissettim.

Yutkundum, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Ama bunu inkâr etmek mümkün değildi, şu anda dünyayı sarsan başka bir orgazma ulaşmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Ve bu adam bana bunu verebilirdi. Aman Tanrım, bu adamı istiyordum; bu tamamen yabancıyı.

"Lütfen beni parmakla." Kelimeler çaba harcamadan dilimden döküldü. Yanaklarım utanç ve heyecanla ısındı.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin, aşkım." Tamamen merhametine sığınarak onun için eğildiğimde içim ürperdi.

"Lütfen, Luke. Sadece parmaklarının içimde çalıştığını hissetmeye ihtiyacım var. Onlara ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Lütfen." Bulduğum pozisyondan her bir mahrem yerimi görebildiğini biliyordum. Yanaklarım ısındı ama gerçeği inkâr edemezdim. Onun için eğildiğim için içim ürperdi.

tam bir merhamet. Bana ne isterse yapabilirdi ve bundan hoşlanacağıma dair bir his vardı içimde.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı parmağını içime sokarken. "Kahretsin, çok ıslaksın. Bu benim için mi?"

Aman Tanrım, her an ölebilirdim. Kalbim gümbür gümbür atıyor ve bedenim ihtiyaçtan yanıyordu. Kendimi ona doğru ittim, göğsü çıplak sırtıma değiyordu.

"Mm-hmmm."

"Kelimeleri kullan," diye sertçe cevap verdi. "Kimin için ıslanıyorsun?"

"Sen." Kıcıımı ona doğru oynatırken kelime dudaklarımdan bir iniltiyle çıktı. Tanrım, ona ihtiyacım vardı. Bunu istiyordum.

Bir eli etrafıma dolandı, göğsümü kavradı ve bir meme ucunu sıktı. İçimden keskin bir nefes kaçtı. Eli aşağı doğru indi, dokunuşu baştan çıkarıcı ve sıcaktı.

"İyi cevap," diye övgüyle gürledi. Klitorisime hafifçe dokundu ve sonra parmağını ıslak girişime doğru kaydırды.

"Oh!" Beni yavaşça parmaklarken bir inilti benden kaçtı.

"Çok ıslak. Sikimi içine öyle bir sokacağım ki, beni hissedeceksin. yarın." Nefesim kesilmişti, sessiz çatı katını dolduran tek ses buydu. "Seni bütün gece sertçe becereceğim. Her yerini."

"Evet," diye fısıldadım. Parmaklarıyla beni becerirken parmak eklemleri klitorisime sürtünmeye devam etti ve vücudum şu anda sadece onun doyurabileceği bir ihtiyaçla sarsıldı.

Amımdaki parmağı harika hissettiriyordu. Zevkin arttığını şimdiden hissedebiliyordum. Beni parmaklamaya devam etti, bir parmak daha ekledi.

İnlemelerimin ve beynimdeki puslu arzunun arasından pantolonunun fermuarının indiğini duydum. Beklentiyle titredim. Onu içimde istiyordum. Zevk artmaya devam ediyor, sadece otuz dakika önce yaşadığım doruklara ulaşıyordu. Ve ben buna tekrar hazırdım. Buna tekrar ihtiyacım vardı.

"Sikimi mi istiyorsun?" Sesi kulağımda gümbürdüyordu, göğsü sırtıma yaslanmıştı.

"Evet."

"Yalvar."

Nefes nefese kaldım, siki kaygan girişime gelmişti, sikinin ucu amımın üzerinde sıcaktı.

"Yalvar, aşkım," diye mırıldandı, shaftının kalın başını klitorisimin üzerinde kaydırarak.

Yüksek sesle inledim, kıcıımı ona karşı oynattım, bunun için çaresizdim. "Lütfen," diye mırıldandım.

"Yeterince iyi değil, aşkım." Giriş yerimle alay etti, zar zor içime girdi. Sonra geri çekildi. Bu beni ihtiyaçtan çılgına çevirdi, tüm vücudum beklentiyle uğulduyordu. İhtiyaçtan inledim.

"Sikim için yalvar," dedi. Ağır göz kapaklarının arasından, omzumun üzerinden kendini okşamasını izledim ve içim ihtiyaçla sıkıştı. "Lütfen sik beni," diye inleyerek nefes aldım. "Sana ihtiyacım var. Lütfen!"

"İşte benim kızım," diye inledi, ucu girişime daha da bastırarak. Tanrım, çok iyi hissettirdi. Orgazm tam elimin altındaydı ama sonra arzunun puslu havasını fark ettim.

"Bekle," diye haykırdım, sesim soluğum kesilmişti. Omzumun üzerinden tekrar baktım, maskesi hâlâ takılıydı ve tamamen giyinikti. Kahretsin, ben onun önünde çıplak, sadece maskem ve topuklu ayakkabılarımla dururken onu tamamen giyinik görmek çok heyecan vericiydi. "Prezervatif."

Cebinden prezervatifi çıkardı ve paketi yırtarak açtı. Boyunun üzerine yuvarlamasını izledim. Onu bunu yaparken izlemenin çok seksi bir yanı vardı. Aletini okşarkenki görüntüsü zihnimde canlandı ve tüylerim diken diken oldu. *Onun kendini okşamasını izlemek istediğimi* fark ettim.

"Dudaklarını böyle yalamaya devam edersen, aşkım," diye homurdandı, "sonunda ağzını sikeceğim."

Başka bir erkeğin benimle böyle konuşmasına asla izin vermedim. Ama onun edepsiz sözleri beni ondan önceki herkesten daha çok tahrik etti.

Eli uzanıp klitorisimi okşadı ve anında amım ona ihtiyaç duyarak sıkıştı. Eğilip kulağıma fısıldadığında kirli yanağı çenemi tırmaladı, "Kıpırdama," diye emretti biraz sertçe.

"Tamam," diye inliyorum, korkudan olmasa da.

Hiçbir uyarıda bulunmadan sertçe içeri daldı ve ben haykırırken vücudum titredi.

İçimi dolduruşuna bakılırsa, kocaman hissettiriyordu. *Gerçekten* iyi hissettiriyordu. Gözlerimi kapattım ve bu inanılmaz duygulara teslim oldum. İçime girip çıktıkça, önce yavaşça sonra hızını artırdıkça elektrik her zerremde cızırdıyordu. Her itişinde, içimde zevkimi artıran bir noktaya çarpıyor, beni daha da yükseğe çıkarıyordu.

Daha sert ve daha hızlı, daha derine soktu, beni kabzasına kadar doldurdu. Gittikçe daha yükseğe uçarak zirveye ulaştım.

CHAPTER EIGHTEEN

OceanofPDF.com

L *Ayla beni kıracak!*
Kalçalarımı sert bir şekilde iterek içine kadar girdim ve çığlık atmasını sağladım. O kadar iyi hissediyordu ki, sikim onu dolduruyordu.

kabzasına kadar.

"Oh, lütfen," diye boğuldu. "Sakın durma."

Kıçının yanağına bir şaplak attım ve solgun teninin kızarmasını izledim. "Emirleri ben veririm."

Ama bu sözleri söylerken bile ona acımasızca çarpıyor, sertçe pompalıyordum. Parmaklarım ipeksi saçlarına dolanarak onu daha da yaklaştırdı.

ağızına aldım. Diğer elimle göğüslerini okşarken onu deli bir adam gibi acımasızca ve sertçe beceriyordum. Ya da onunla sadece bir ay kadar önce tanışmış olmama rağmen, yıllardır bu kadını arzulayan çaresiz adam.

"Çok iyi," diye homurdandım. "Ve benim." Pantolonu ve çaresiz inlemeleri, etin ete çarpması, duyduğum tek şeydi. En iyi melodiydi. "Aminı ovala, aşkım."

İnledi, eli itaatkâr bir şekilde klitorisine doğru kıvrıldı. Ben onu bir canavar gibi azdırmaya devam ederken, amcığı sikimin etrafında sıkılaştı. Bu kadın geçen ay boyunca tüm düşüncelerime nüfuz etmişti ve şimdi benim olmuştu. Çok yakındı, ben de öyleydim.

"Benimle gel, aşkım. Benimle gel."

Bu kadın tüm kontrol duygumu kaybetmeme neden oldu. Sanki azgın bir çocuktum.

Boşaldığı an, tüm zaman ve mekân algımı kaybettim. Sert ve acımasızca içine girerken içimden yüksek sesli bir kükreme koptu. Kukusu sağıldı

O sert bir şekilde doruğa ulaştığında, çığlıkları çatı katımda dolaşırken sahip olduğum her şey için bana.

Bu kadın benim. Aklımdaki en yüksek sesli düşünce buydu. Kolumu ona doladım ve o da bana yaslandı. Sözde iki yabancıydık ama az önce paylaştığımız şey inanılmazdı.

"Bu inanılmazdı," diye mırıldandı usulca, düşüncelerimi yankılayarak.

"İnanılmaz," diye onayladım. Yumuşak bukleleri sırtından aşağı dökülüyordu ve ben yüzümü saçlarına gömüp kokusunu içime çekiyordum. Tanrım, bu kokuya asla doyamayacaktım. Birkaç dakika bu şekilde hareketsiz kaldık, odadaki tek ses nefes alış verişlerimizdi. Çekildim ve prezervatifi atarak en yakın çöp kutusuna doğru yürüdüm. Sadece birkaç adım atmıştım ve onu şimdiden özlemiştim.

Bakışları beni takip etti, narin vücudu destek için koltuğuna yaslandı. Ona doğru geri döndüğümde yavaşça arkasını döndü, güzel vücudu tam karşımdaydı.

Elleri smokinimin ceketini iterek yere düşmesine neden oldu. Onun Parmakları gömleğimin düğmeleriyle uğraşırken, kanepede ona yer açmak için beni geriye doğru itti. Tanıştığımız andan itibaren benimle didişen kadın Layla Cambridge dizlerinin üzerine çöktü ve o güzel yumuşak dudaklarını yaladı.

Büyük mavi gözleri bana baktı ve görüşüm bulanıklaştı. Bu kadın benim ölümüm olacaktı, mümkün olan en iyi şekilde. Zaten taş gibiydim. Bu onun yanında kalıcı bir durum gibi görünüyordu. Dudaklarını yalarken narin, küçük elleri sikimin tabanını kavradı. İçimdeki zevk serbest bırakıldı ve bu kadın önümde diz çökmüştü.

Buna sebep olan benim.

Dilini dışarı çıkararak şaftımın başını yaladı, dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı.

Sıcak, güzel ağzına sokuldum ve bir inilti daha duyuldu. Benim mi yoksa onun mu olduğundan emin değildim. Beni emerken o kadar seksiydi ki, sanki en lezzetli lolipopmuşum gibi. Elim saçlarına dolandı, içinden geçerek onu daha da yakınımaya çekti.

"Her şeyimi al," diye emrettim.

Gözlerini kaldırdı, bakışlarımla buluştu ve beni derinlemesine içine çekerek ardına kadar açıldı.

Vücudum aydınlandı, şehvet omurgamdan aşağı daha önce hiç olmadığı kadar cızırdadı. "Evet, aynen böyle," diye mırıldandım ona.

Açgözlülükle emiyor, tüm duyularımı ateşe veriyordu. Onun yumuşak, sıcak ağzını becermenin ritmi ve mutluluğu benim felaketim olacaktı.

Gözlerimi kapattım,

boğazından aşağı sertçe pompalıyor, elleri kalçalarımnda, tırnakları kaslarıma batıyor.

Vay anasını. Beni mahvetmişti ve bunun farkında bile değildi. Eli taşaklarımı kavradı, parmaklarının arasında yuvarladı ve ateş ve zevk içime işlerken vücudum titremeye başladı. Bir cehennem gibi.

Ağzının içine daldım, küçük inlemeleri beni dizlerimin üzerine çökertmeye hazırdı.

Görüşüm bulanıklaştı ve zevk üzerime çöktü.

Gözlerimiz kilitlendi. Her bir damlayı yutuşunu ve sonra da en lezzetli şeymiş gibi dudaklarını yalayışını izledim.

YUVARLANDIM ve Layla'nın sıcak bedenine uzandım. Söz konusu o olduğunda doyumsumdum. Azgın bir köpek gibi. Ama bulduğum tek şey boş, soğuk bir noktaydı.

Hayal kırıklığı içimde kabardı. Gece kalmayacağını biliyordum ama kalmasını istiyordum. Onunla aramdaki kimya daha önce hiçbir şeye benzemiyordu. Onu gördüğüm andan itibaren, onunla iyi olacağımı biliyordum. Sadece ne kadar iyi olacağının farkında değildim. Bağımlılık yapıyordu.

Lanet olası maskem hâlâ yüzümdeydi, ben de çıkardım. Layla takmamızda ısrar etti. Mahremiyeti konusunda endişeliydi. Tabii ki kim olduğunu bildiğimi fark etmeyecekti ve beni hiç tanımadı.

İsimlerimizi değiştirdiğimizde ona göbek adımı verdim. Ona yalan söylemek istemedim ama ilk adımı söylersem noktaları birleştireceğini biliyordum.

Telefonum çaldı ve ona uzandım. Tabii ki Daniel'dı. "Ne istiyorsun?" Telefona cevap verdim.

Hattan kıkırdaması geldi. "Oh, huysuz, huysuz. Gecen nasıl geçti?"

"Seni ilgilendirmez." Layla'yla bir gece daha geçirmek için on milyon daha öderdim. Beş parasız kalırdım çünkü onu hayatımın sonuna kadar isterdim.

Aptal değildi. "Cambridge'lere karşı kanıt topladım. Onları yakalamak için ne zaman harekete geçeceğinizi bilmek istiyorum."

Bir an düşündüm. "O vakfa daha fazla fon aktarmayacağız. Biraz bekleyelim. Tüm ipuçlarını takip etmek ve planlarına dahil olan başka biri olup olmadığını doğrulamak istiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ardından bir sessizlik oldu ve ben onun zihninde başka neler döndüğünü merak ettim. Onu rahatsız eden başka bir şey vardı.

"Neden sahneye çıktı?" diye sordu benim de üzerinde düşündüğüm soruyu. Genellikle sadece paraya ihtiyacı olan kadınlar sahneye çıkardı. Ya aileleri ya da kocaları tarafından destekleri kesilen zengin, şımarık kadınlar. Hiçbir şey bizi Layla'nın büyükanne ve büyükbabasının desteğinden mahrum kaldığına inandırmadı.

"Onu davet ettiğini söylediğini sanıyordum?" Sorusuna cevap vermekten biraz daha kaçındım.

"Bu standart bir davet. Oraya gitmesini beklemiyordum." "Doğrusu ben de beklemiyordum. Beni şaşırttı."

"Maxim, adamlarımdan birine Layla'nın kayıtlarını biraz daha derinlemesine incelettirdim." Daniel'in sesi bana her ne söyleyecekse bundan hoşlanmayacağımı söylüyordu. Daniel'in adamlarının Layla hakkında bilgi sahibi olması fikri hoşuma gitmemişti. Daniel'a tereddütsüz güveniyordum ama adamlarına güvenmiyordum. "Sakladığı bir şey var."

Hepimiz bir şeyler saklamıyor muyuz? Sormak istedim. Ama Layla'nın başı dertteyse, bilmek ve ona yardım etmek istedim.

"Bunu sana söyleten ne?" Onun yerine ben sordum.

"Her yıl aynı miktar için tekrarlanan bir işlem olduğunu tespit etti. Her yıl aynı ayda yüz bin dolar."

Bu yorum karşısında kaşlarımı çattım. O kadar da çok para değildi, özellikle de bizim çevremizdeki insanlar için.

"Devam et," diye onu cesaretlendirdim. Dahası da vardı, olması gerektiğini biliyordum. "Para nakit olarak çekilir ve asla harcanmaz."

"Belki de yatağını dolduruyordur." Evet, biraz abartılıydı ama yine de paralarını evlerinde saklamaya inanan insanlar vardı.

"Bu miktardaki son iki para çekme işlemi faturaları takip etmiş. Güney Fransa'da harcanmışlar."

Layla'nın çektiği paraların her biri seri numaralıydı. Daniel'in adamları bankacılık sistemine girip paranın izini takip edebiliyorlardı. Adamlarının en iyi olmasının nedeni buydu. Yasal ve yasadışı yöntemler kullanarak detaylı bir geçmiş kontrolü yaptılar.

Annesi orada yaşıyordu. Layla annesini biliyor muydu?

"Adamınız anne ve kızı arasında herhangi bir temas izi bulabildi mi?"

Layla'ya kafayı takmam hiç zaman almadı. Dün gece oynadığımız oyunlara bayıldım ve bana verdiği tepki mükemmeldi. O mükemmeldi. Kırılğanlığını ve arzularını ayaklarımın altına serdi ve bana güvendi.

onları toplamak. Ona ne yaparsam yapayım zevk vereceğim konusunda bana güvenirdi. Bu şimdiye kadarki en iyi kriptonitti.

Evet, onunla bir geceyi on milyon pounda satın aldım. Kahretsin, yirmi milyon bile verebilirdim. Ama o da en az benim kadar biliyordu ki aramızda lanet olası, heyecan verici bir bağ vardı. Ona biraz zaman tanıyacaktım ve sonra ona tekrar yaklaşıacaktım. Ben olarak... Maxim Caldwell.

"Hayır, anne ve kızı arasında tek bir iletişim bile yok." "O zaman annesi nasıl para kazanıyor? Eğer-" Durdum.

kendim. Hayır, olamaz. Bir anne kendi kızına bunu yapar mı? Daniel,

"Bence Layla'ya şantaj yapılıyor," diyerek benim dile getirmediğim şeyi dile getirdi.

düşünceler. "Annesi tarafından."

Kahretsin, bu kötüydü. Gerçekten kötüydü. Layla'nın buz kraliçesi gibi davranmasına şaşmamalı.

Hayatı boyunca kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldı.

"Biraz daha kazalım," dedim sonunda ona. "İnsanları alaşağı etmeye başlamadan önce her şeyi bilmek istiyoruz." Daha fazla insanın bu kadına zarar vermesine izin veremezdim. "Peki ya Daniel?"

"Evet."

"Adamlarınızın Layla'nın peşine düşmesini istemiyorum," diye homurdandım. "Ama ona göz kulak olurlarsa ve biz tüm bunları sona erdirene kadar güvende olmasını sağlarlarsa memnun olurum."

"Tamamdır."

CHAPTER NINETEEN

OceanofPDF.com

T Hayatımın en çılgın gecesi idi. En uzun. Ve muhtemelen en vahşisi.

Bu adamın bana yaşattığı orgazmlar inanılmazdı. Dünya. Her seferinde öldüğümünden ve mutlu bir yere gittiğimden emindim. Bağımlılık böyle bir şey olmalıydı. Tek gecelik bir anlaşmaydı ama en çılgın kısmı daha fazlasını istememdi.

Sağıma baktığımda Luke'un mışıl mışıl uyuduğunu gördüm. Tabii ki çıplaktı. Hayatımda gördüğüm en harika vücuda sahipti. Sağlam, kaya gibi sert karın kasları ağız sulandırıyor, geniş omuzları güçlüydü. Sağ pazusunda mürekkep vardı. Daha iyi görebilmek için eğilmek istedim ama onu uyandırmak istemedim.

Ayırt edemediğim tek şey yüzüydü. O hayalet maskenin ardında, yüz hatlarının çoğunu görmek imkansızdı. Maxim'in yüzünün görüntüsünden kurtulamıyordum. Pek çok açıdan yanıltıcı ama bana Maxim'i hatırlatıyordu. Elimi uzattım ve maskenin arkasına bakıp bakmamayı düşündüm. Hemen geri çektim.

Hayır, bilmemek daha iyi. Belki vahşi bir rüyaymış gibi davranabilirim. Ya da maskenin arkasındakinin Maxim'in yüzü olduğunu hayal edin.

Saate baktım ve saatin sabah beşe yaklaştığını fark ettim. Uyandığında burada olmak istemedim. Sessizce yataktan kalktım ve sessizce dışarı çıktım. Elbisem ve ayakkabılarım hala onun oturma odasında idi.

"Vay anasını," diye fısıldadım kendi kendime dışarı çıkarken bu çatı katını incelerken. Burası muhteşimdi. Bu adam böyle bir şeyi karşılayabilmek için ne yapmıştı? Dün gece manzaranın muhteşem olduğunu düşünmüştüm ama ne kadar nefes kesici olduğunu fark etmemiştim. Geniş çatı katının manzarası

Pencereler Westminster Sarayı'na ve ön planda Westminster Köprüsü olmak üzere Thames Nehri'ne bakıyordu.

Hiç istifimi bozmadan ve olabildiğince sessiz bir şekilde elbisemi giydim ve düğmelerini ilikledim. Luke onları alıp cebine soktuğu için külot giymeden devam etmek zorunda kalacaktım.

Etrafa göz gezdirdikten sonra ayakkabılarımı elime alarak sessizce oradan çıktım. Çatı katından etkilenmemeye çalıştım ama gerçek şu ki, hayranlık doluydum. Yani, nasıl hayran olmayayım ki? Burası, İstanbul'daki en iyi gayrimenkullerden biriydi.

dünyanın en pahalı şehirlerinden biri.

Para önemli değil, Layla. Liberty'nin sesini kafamın içinde duyabiliyordum.

Sonunda onun haklı olduğunu öğrenmem uzun zamanımı aldı ama şantajcıma borcumu başka nasıl ödeyebilirdim ki? Eğer gece gündüz çalışsaydım

Sekreter, bir yıllık taksiti ödemem yıllarımı alacaktı. Bu, boynuma geçirilmiş bir ilmik gibi hissettiriyordu. Neyse ki vakıftaki iş çok daha iyi para veriyordu ama yine de her yıl iki yüz bin nakit fidye ödemem mümkün değildi.

Luke'un çatı katından onu uyandırmadan gizlice çıktıktan sonra aceleyle binadan çıktım. Girişten çıktığımda taksiden inen bir kadın vardı. Ona doğru koşarken şanslı yıldızlarıma şükrettim. Kadın bana bir Meraklı bir bakış attı ve ben ona havlamaya hazırlanırken hala Venedik elbisemi ve maskemi giydiğimi hatırladım.

"Uzun bir gece," diye mırıldandım.

"Heyecan verici bir olaya benziyor," diye cevap verdi ve bana gülümseyip göz kırptı.

Oh, hiçbir fikrin yok.

Taksi şoförüne adresimi vererek koltuğa yaslandım. Taksi şoförü adrenalin hala damarlarımda dolaşıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bu adam beni öyle yükseklere çıkardı ki, kalbimin milyonlarca parçaya ayrılacağından emindim. Her seferinde, patlayacağımı ve akıllara durgunluk veren orgazmdan çok mutlu bir şekilde öleceğimi düşündüm. Ama o beni daha yükseğe itiyordu. yepyeni bir seviye.

Evime döndüğümde taksinin parasını ödedim ve aceleyle evime girdim. Saat neredeyse sabahın altısıydı. Kalkıp işe gitmeden önce üç saatim vardı ama çok yorgun düşmüştüm. Dün gece o yabancıyla yaptıklarımın anısı beni saatlerce ayakta tutmuştu. Dün geceki görüntüler tekrar tekrar gözümün önünden geçerken, pamuklu bir erkek şortu ve atletle yatağa girdim.

Ellerinin üzerimde nasıl hissettirdiğini hatırlamak vücudumun ihtiyaçla uğuldamasına neden oldu.

Bana dokunma şekli, sanki kendi enstrümanıymışım gibi. Hiç kimse bedenimi böyle bir alevle aydınlatmayı başaramamıştı.

Hayatım boyunca hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Ve erkeklerden payıma düşeni almıştım. Gözlerimi kapatıp onu burada benimle hayal ederken tenim karıncalandı. Kahretsin, dün gece yaptıklarımızdan sonra çok yorgundum ama yine de ona ihtiyacım vardı. Parmaklarımı külotumun içine kaydırduğımda ıslandığımı ve tahrik olduğumu fark ettim.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Hiç bu kadar çok ya da bu kadar iyi hissetmemiştim. "*Pişman mısın?*" Sorusunu hatırladım. Hayır, görünüşte yoktu, ama bir şekilde kaderimi mühürlemiş, Maxim'i sonsuza dek dışarıda bırakmış gibi hissediyordum. Kalan tek pişmanlığım da buydu. *Ama zaten onunla hiç şansım olmamıştı.*

Kendimi uyumaya zorlarken, rüyalar beni unutkanlığa sürüklemekten önce aklıma gelen son düşünce, dün gecenin bir şekilde tekrarını yaşayıp yaşayamayacağımdı. *Maxim ile.*

"TANRIYA ŞÜKÜR BUGÜN CUMA," diye mırıldandım kendi kendime ofisime doğru giderken.

Üç saatlik uyku, mümkün olan en iyi şekilde ağrıyan bir vücut ve kahvesiz kalmak iyi bir kombinasyon değildi.

"Nedenmiş o?" Daniel'ın arkamdan gelen sesi sıçramama neden oldu.

"Seni korkutmak istememişim, Layla."

"Seni duymadım," diye mırıldandım, elim göğsümdeydi.

"Sakın bana iki haftadır hafta sonları için yaşadığını söyleme."

Kıkırdadım. "Hayır, hiç de değil. Sadece geç bir gece."

Kaşını kaldırdı. "Umarım eğlenceli bir gecedir."

Yanaklarımda bir sıcaklık hissettim. Hayır, sıcaklık değil... daha çok lav gibi. Belirsiz bir tepki verdim.

"Bir kahve içip bizimle konferans salonunda buluşmak ister misin?"

"Elbette," diye yanıtladım, dün geceyle ilgili daha fazla soru sormadığı için şükrederek. "*Biz kimiz?*"

"Sadece Maxim ve ben. Bir sonraki ödemeler için adayların üzerinden geçebiliriz."

Dün geceyi ve yorgunluğu zihnimden silerek başımı salladım. "Evet, bana beş dakika ver. Dosyaları inceledim ve sizin için bazı fikirlerim var çocuklar."

"Bunu gerçekten seviyorsun, ha?"

"Sen sevmiyor musun?" Bunu yapmaktan hoşlanmayan biri olabileceği düşüncesiyle dehşete düşerek sordum. "Bu dünyada büyük bir fark yaratıyor. Ve bir düşünün, o ailelerin endişelenecekleri bir şey daha azalacak. Bu en iyi adrenalin gibi."

Başını arkaya attı ve güldü. "Kesinlikle iyi bir işe alımdı. Eğer bunu adrenalinin olarak görüyorsan, seni asla vakıf."

İltifatı duyduğuma sevinerek sııttım. "Bu işimi yaptığım anlamına geliyor. Bağış toplama konusunda da birkaç fikrim var. Ama önce kahveye ihtiyacım var. Kahve olmadan huysuz olabilirim."

"Tamam, beş dakika sonra buluşuruz."

Beş dakika sonra elimde dosyam ve büyük boy bir fincan kahve ile konferans odasına girdim. Daniel ve Maxim çoktan beni bekliyorlardı.

"Üzgünüm, altıncı dakikadayım," diye mırıldandım. Askerlerin genellikle son derece dakik olduklarını biliyordum. *Ya da erken*, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Dakiklik hiçbir zaman benim erdemim olmamıştı.

"Hey, Layla," diye Maxim'in sesi beni selamladı ve vücudum aşırı ısınma moduna geçti. *Benim neyim var böyle?* Daha yeni orgazmlarla dolu bir gece geçirdim ve burada Maxim'in selamlaması beni azgın moda soktu.

Belki de vücudum erken bir değişim geçiriyordur.

Gözlerinden kaçarak boğazımı temizledim. "Merhaba." Dün gece ne yaptığımı ve yaklaşık bir hafta önce Maxim'le öpüştüğümü bilmenin verdiği rahatsızlık beni germişti.

"Daniel geceyi geç geçirdiğini söyledi," diye ekledi sandalyesine rahatça yaslanarak.

"Hmmm."

Bırak onu. Lütfen, bırak.

"Eğlenceli bir şey var mı?"

"Hayır, pek sayılmaz." Bir yabancınn bana şaplak atmasına izin vermem ve sonra beni sikmesi için ona yalvarmam dışında. Ama hey, o kadar da heyecan verici değildi. Tüm vücudum alevler içindeydi ve beni yalancı durumuna düşürüyordu.

"Bu bir sır mı?" Maxim, sandalyesi ileri geri sallanırken kaslarının altında gıcırdayarak daha da sordu.

"Evet," diye karşılık verdim, bakışlarıyla buluştum. *O gözler!* Onun gözlerinden kaçınmalıydım. Bu adam bana bir şeyler yaptı.

Aman Tanrım. Bu ikisinden biri dün kulüpte idi ve beni görmüş olabilir. Gözlerim Daniel'a kaydı. Hayır, o kara gözleri gördüğümü hatırlamıyordum. Ama Maxim'in gözleri. *Paranoyayı bırak, diye* azarladım kendimi.

Maxim şirretliğimden rahatsız olmuş gibi göründüyse de bunu belli etmedi. Aslında garip bir şekilde mutlu görünüyordu, her zamankinden daha çok ve dudaklarında küçük, bilmiş bir gülümseme vardı. *Ah, o güzel dudaklar.*

Alt dudağımı ısırdım. Kafamın doğru vidalanması gerekiyordu. Şu anda gevşekti, bundan emindim.

"Her neyse, işte sıraladığım adaylar," dedim onlara, dosyamı açıp dosyaları büyük konferans masasına yayarak. "Emin olmadığım sadece bir kişi var."

"Hangisi?" Daniel sordu, sesinde ilgi tonu vardı. Son dosyayı işaret ettim. "Bu dosyayı."

"Neden emin değilsin?" Maxim cevap verdi.

Omuzlarımı silktim. "Onu tanıyor gibiyim, bu yüzden objektif olup olmadığımı tartışıyorum."

CHAPTERTWENTY

OceanofPDF.com

F Tek yapmak istediğim Daniel'a odadan çıkmasını söylemek ve Layla'yı konferans masasının üzerine yatırıp dün geceki seansa devam etmekte. Bütün gece seviştik ve doymak yerine

onu daha da çok istedim. Çaresizce. O benim kendi kokain markamdı.

Kızarması, soluk teninin kızıla boyanması, bana kışının da aynı tona dönüştüğünü düşündürdü. Dün gece benim zevklerimin sadece hafif bir versiyonuydu. Evet, ben hasta bir piçtim.

"Neden emin değilsiniz?" Bu adamın onu tedavi eden doktor olduğunu biliyordum. Bu tam olarak bir tuzak değildi. Adam hizmet sırasında öldü; ancak bize yalan söyleyip söylemeyeceğini görmek istedim.

Cevap vermek için gözlerini kaldırmadı, ancak rahatsızlığı ne Daniel'ın ne de benim gözümünden kaçmadı.

"Lisedeyken bir kaza geçirdim," diye mırıldandı, gözleri benden başka her şeydeydi. "O benim doktorumdu."

"Ne tür bir kaza?" Daniel sordu. "Araba kazası."

Belgeyi inceliyormuş gibi yaparak, "Kötü bir tane olmalı," diye ekledim. "Burada onun bir cerrah olduğu yazıyor. Şok travması. Ne olmuş?"

Dudakları gerildi, omuzları sertleşti. Yanına gidip onu kollarımın arasına almak, korumak için içimdeki dürtüyle savaşmak zorunda kaldım. Ona rahatlık sunmak istedim. Bunun yerine, kendimi hareketsiz oturup beklemeye zorladım.

Dudağını çiğniyor, ikimize de siktirip gitmemizi ve kendi işimize bakmamızı söyleme dürtüsüyle açıkça savaşıyordu.

"O kadarını hatırlamıyorum," diye cevap verdi sonunda. "Bir saniye önce erkek arkadaşım ve ben arabadaydık, arabayı annem kullanıyordu ve bir saniye sonra onun cesedinin yanında uyandım." Kahretsin, sesini eşit tuttu ama çenesinin zar zor algılanabilen titremesi bana her şeyi anlattı. Bu olayı hâlâ atlatamamıştı. Devam etmeden önce boğazını temizledi. "Her neyse, annem ve Brian kurtulamadı, ben kurtuldum. Doktor Mack beni iyileştirdi."

"Onun orduda olduğunu biliyor muydun?" Daniel'in sorusu üzerine Layla gözlerini onunkilerle buluşturdu.

"Hayır, o zaman değil. Birkaç yıl sonra onu araştırdım ve görevlendirildiğini ve ardından öldürüldüğünü öğrendim."

Ona neden onu aradığını sormak istedim ama bu konuda konuşmaktan rahatsız olduğu belliydi, ben de konuyu kapattım. Ayrıca, onun onu ortaya çıkardı ve tarafsızlık konusundaki belirsizliği daha fazla anlam kazandı.

"Onu da dahil et," dedim ona. Daniel da başıyla onayladı. İşle ilgili kararlarda nadiren anlaşmazlığa düşerdik.

"Harika," diye mırıldandı ve küçük bir gülümseme sundu.

Başka bir dosya sundu. "Burada bağış toplamak için bazı fikirler var. Yıl sona eriyor, dolayısıyla vergi indirimi arayan şirketler olacaktır. Eğer şimdi başlarsak, bunları hayata geçirebiliriz. Ne düşündüğünüzü bana bildirin.

Bugün Cuma olduğuna göre, hafta sonundan önce onaylayabilmeniz için bu ödemeleri yapacağım. Olur mu?"

"Mükemmel," diye hem Daniel hem de ben hemfikir olduk.

Başını sallayarak arkasını döndü ve ikimizi de konferans odasında bıraktı. "Siz ikiniz, ha?" Daniel alay etti. "Tahminimce bunun bir sen."

Avucumun içiyle yüzümü ovaladım, sakalımın izleri oradaydı. Bu sabah tıraş olacak kadar zamanım olmadı.

"Hayır, henüz bilmiyor," diye itiraf ettim. "Ve bu işe karışma."

"Rica ederim, dostum." Yüzündeki o sırıtışı silmek ama aynı zamanda ona teşekkür etmek istedim. Layla'yla geçirdiğim dün gece her şeydi. Onun gitmesine asla izin vermeyecektim. Görünüşe göre kardeşime düşündüğümünden daha çok benziyordum.

"Onu Vahiy'e davet etmene ne sebep oldu?" Onu sorguladım.

Daniel omzunu silkti. "Bunun ilginç olacağını düşünmüştüm. Kardeşinizin düğününde ikinizin arasında kıvılcımlar uçtu. Eğlenceliydi. Ayrıca, eğer teklif vermeseydiniz... onu ben alacaktım."

Benimle dalga geçtiğini biliyordum. Ama yine de ona sert bir yumruk atmaktan başka bir şey istemiyordum. Burnunu kırmak. Belki de kadınların o çok sevdiği yüzünü yaralamak.

"O yasak bölge, Daniel."

Kıkırdayarak ayağa kalktı ve elinde bir dosyayla pencereye gitti, gözleri Layla'nın bağış toplama önerilerini tarıyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Merak etme, o kadın tamamen senin. Bana göz kırpacığını sanmıyorum," diyerek egomu yatıştırdı. Hiçbir zaman çok kıskanç olmamıştım. Ama Layla'ya başka bir erkeğin dokunduğunu düşünmek bile beni öfkeli bir kıskançlık krizine sokmaya yetiyordu.

"İyi bir öneriniz var mı?" Konuyu değiştirdim. "Aslında çok var," diye karşılık verdi. "İşini gerçekten biliyor."

Omuzlarımdaki gerilimi serbest bırakarak arkama yaslandım. Tüm vücudum gergindi ve sadece Layla'nın sunabileceğinden şüphelendiğim bir rahatlamaya ihtiyaç duyuyordu.

Benim olduğumu bilmemesi dışında. İlişkimize bir gizlilik katmanı daha eklemek gerçekten aptalcaydı.

Buna böyle diyebilir miyim?

Yavaş yavaş bir araya gelmeye başlamıştık. Bir hafta önce onu öpmeme izin verdi ama sonra benden soğudu. Lanet olsun, onun tutkusunu, teslimiyetini istiyordum. Soğuk bir omuz değil.

Dün gece maskemi çıkarmalı ve tanıştığımız andan itibaren onu istediğimi söylemeliydim. Bunun yerine, güvenli oynadım, ama bu kısa vadeli bir çözümdü. *Aptalca bir hareketti Maxim*. Liberty söz konusu olduğunda Alexander kadar aptalca davranıyordum.

Layla, beynim yerine aletimle düşünmemi sağlamayı başaran tek kadındı. Ama eğer hayatımın geri kalanında ona sahip olacaksam, bundan daha iyisini yapmalıyım. Onun sadece vücudunu değil, kalbini de istiyordum. Ve işte benim kendi ifşaatım.

"Bence Layla'yı sorunlu gençler için bir vakıf kurmaya iten şey geçirdiği kaza." Daniel'ın fikrini araştırdım. Söz konusu kadını olduğunda tarafsızlığıma güvenemezdim.

"Evet, sanırım haklısın," diye onayladı.

"Daha ikinci haftası olduğunu biliyorum," diye başladım. Kendi vakfını kurmak istediğini duyduğumdan beri bu düşünce aklımdan çıkmıyordu. "Vakfını kurması için ona sermaye teklif etme fikrini düşünüyordum. Belli ki ne yaptığını biliyor ve benim de vergiye ihtiyacım var. kesintiler."

Güldü. "İlgilenip ilgilenmediğimi mi yoksa fikrimi mi soruyorsun?" Omuzlarımı silktilim. "Sanırım ikisi de. Ne olursa olsun bunu yapacağım. Sadece bunu ona tek başıma teklif edersem reddedeceğini düşünüyorum."

"Ahhh. Yani beni kullanıyorsun?" Şerefsiz.

"Evet. Şantaj yapmayı bile düşünüyorum," diye şaka yaptım. "Layla'nın teklifi kabul etmesini sağlamak için her şeyi yaparım."

"Sermaye teklifinden mi yoksa 'kadınım ol' teklifinden mi bahsediyoruz? Çünkü sana söylemeliyim ki, senin kadının olmakla ilgilenmiyorum." Daniel tam bir baş belası olabiliyordu. "Tam olarak benim tipim değilsin."

Ona orta parmağımı salladım. "Kıçın o kadar da çekici değil," diye karşılık verdim sırtarak.

Bu konu hakkında düşünüyor gibiydi. "Bilmiyorum. Kadınlar bana kıçımı sevdiklerini söylüyorlar. Ben de onların kıçlarını seviyorum." *Sapık*, diye düşündüm kendini beğenmiş bir şekilde. Kadınların Daniel için her şeyi göze aldıklarını çok iyi biliyordum. Ne kadar büyük bir pislikse, o kadar çok peşinden koşuyorlardı. "Ama işimize dönelim, ben varım. Bu iyi bir amaç."

"Mükemmel." Bu Layla için çok şey ifade ediyordu ve bu ona bir kapanış getirebilirdi. "Büyükbabasının ne zaman alınacağını biliyor muyuz?" diye sordu. "Pazartesi." O şerefsizin tüm evleri soymasının bedelini ödemesini görmek için sabırsızlanıyordum.

Sırf o yüksek bir hayat yaşayabilsin diye hayatlarını, uzuvlarını ve akıl sağlıklarını feda eden aileler. Cambridge'ler gibi insanlar parazitlerin en kötü türüydü. Dünyanın çoğundan daha iyi olduklarını düşünüyorlardı. sülüklerden daha kötüydü. Tanrıya şükür Layla onlar gibi değildi.

"Onu kendi yöntemimle halletmeme izin vermeliydin," diye homurdandı.

"Belki, ama biz o paraları geri istiyoruz." Onun soyduğu ailelere yardım etmemiz daha önemliydi. "Bunu bu şekilde yapmak, tüm mal varlığına el konulmasına ve fonlara dönüştürülmesine olanak tanır."

"Çok paramız var," diye yorum yaptı. "O herifin acı çektiğini görmek için o kadar para verirdim." Çok cazipti ama bunu doğru şekilde yapacaktık. "Sence Layla'nın bununla bir sorunu olur mu?"

"Ne demek istiyorsun?" Layla büyükanne ve büyükbabasından hoşlanmadığını itiraf etti. Onları ziyaret etmekten nefret ediyordu. Büyükbabasını adalete teslim ettiği için üzüleceğini düşünmemiştim.

"Sanırım Cambridge'in tüm mal ve mülkleri eninde sonunda ona miras kalacaktı," diye açıkladı. "Onunla işimiz bittiğinde, miras kalacak hiçbir şey kalmayacak."

O konuda haklıydı. Yine de içimden bir ses onu büyükanne ve büyükbabasına bağlayan hiçbir şeyi umursamadığını söylüyordu. "Onunla ilgilenildiğinden emin olacağım."

"Bundan hiç şüphem yok."

OceanofPDF.com

CHAPTERTWENTY-ONE

OceanofPDF.com

I Dün iş gününün geri kalanında Daniel ve Maxim'den uzak durmayı başardım. Liberty ve Brandon olmadan evin bu kadar sessiz olmasından nefret ediyordum. Ve o kadar uzun süre gitmemişlerdi bile.

Uzun. Hayatımın çoğunu yalnız geçirmiştim ve şimdi aniden bir arkadaş istiyordum. *Belki de yatılı bir arkadaş, diye kendimle dalga geçiyordum.* Gerçek şu ki, yalnız yemek yemekten nefret ediyordum, yalnız film izlemekten nefret ediyordum ve okumayı sevmeme rağmen, bazen ne kadar yalnız olduğumu vurguluyordu.

Liberty, Brandon ve Alexander'la birlikte şehre geri dönmüştü. Bu ikisinin aralarındaki sorunları çözdüklerini bilmek göğsümün ısınmasına neden oldu. Bir video görüşmesi yapıyorduk ve sesinden mutlu olduğunu ve yüz ifadesinin parladığını anlayabiliyordum.

"Paylaşacak bazı haberlerim var." Sesi mutluluğu yansıtıyordu ve bana Livy'nin onunla ilk tanıştığım zamanlarını hatırlatıyordu. Annesi ölmeden ve o lanet Callen ona zarar vermeden önceki halini. "Gel ve bizimle öğle yemeği ye.

Yarın. Sana şahsen söylemek istiyorum."

"Tamam." Kameraya gülümsedim. Beni FaceTime'dan aradığı için çok mutluydum. Bu sayede Brandon'ın ve onun mutluluğunu ilk elden görebiliyordum. Brandon gitmeden önce tam beş saniye dayandı.

"Nasılsınız? İş nasıl gidiyor?"

"Bayıldım," dedim ona dürüstçe. "Her şeyini seviyorum." Ben de ciddiymdim. Sevdiğim işi yaparken mutlu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Peki ya büyükannen ve büyükbaban?"

"Onlardan hiç haber almadım," dedim ona. Açıkçası büyükbabam yönetim kurulunda olduğu için şaşırılmışım ama şikâyet etmeyecektim. Bir

daire bulmak için mümkün olduğunca çok zamana ihtiyacım vardı. "Etrafta bir daire arıyordum.

Bir daire. Oda arkadaşlarımı kaybettiğime göre," diye takıldım, "daha küçük bir daire tutabilirim."

Kıkırdadı. "Bizimle kalabilirsin ve biz yine de oda arkadaşı oluruz."

Alexander ve Liberty ile yaşamak istemedim. Onlar için çok mutluydum ama her gün sahip oldukları şeyleri görünce kıskanırdım. Çocukça mı? Evet, öyleydi. Ama gerçek buydu. Ayrıca, bu ikisinin ailelerinin ve yalnız geçirdikleri zamanın tadını çıkarmaları gerektiğini hissediyordum. O kadar uzun süredir evli değillerdi.

"Teşekkür ederim Livy. Gerçekten minnettarım," diye cevap verdim. "Ama başka bir şey bulursam daha iyi olur. Eğer beni dışarı atarlarsa, bir şeyler ararken seni de yanıma alabilirim. Şimdilik böyle iyiyim."

Anlayışla başını salladı. Komikti, Lena Liberty ve benim birbirimizi beslediğimizi söylerdi. Birlikte her zaman sorun yarattığımızı söylerdi ama son zamanlarda birbirimizin dayanağı ve desteği olduğumuzu hissediyordum. Her şey başarısız olduğunda.

"Artık o ikisiyle uğraşmak zorunda kalmayacağın için çok mutluyum," diye mırıldandı. "Senin gibi bir torunu hak etmiyorlar."

Kıkırdadım. "Teknik olarak sen de onların torunusun."

Alay etti. "Onlarla asla konuşmayacağım. Bildiğim kadarıyla onlar benim için ölümler. Sana nasıl davrandıkları için onları asla affetmeyeceğim."

Bana nasıl davrandıklarını Livy'ye hiç anlatmamıştım. Eğer bilseydi evlerini ateşe verirdi. Ama zihinsel olarak kötü muamele gördüklerini biliyordu. Sanırım benim onayma ihtiyacı yoktu. Çok fazla mücadele ettim.

Onları ziyaretlerimden önce ve sonra, bu ziyaretlerin bana ne yaptığı muhtemelen belliydi.

"Gelecek daha parlak görünüyor, değil mi?" Gözleri ıslık ıslık parlıyordu. "Yeni işin, artık büyükanne ve büyükbaba yok ve yeni bir dairen olacak yakında."

"Ve yine bir kocan var," diye ekledim. "Biraz çılgın, psikopatça sahiplenici ama sevimli bir şekilde," diye ekledim kıkırdarak. "Şimdi bana ne kadar mutlu olduğunu söyle," diye sordum gülümseyerek.

"Çok," diye gülümsedi. "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım." Gözleri kameranın üzerine kaydı ve gülümsemesi o kadar parlaklaştı ki kör olacağımı sandım. *O gülümsemeye bakmaya devam* edersem kör *olabilirim*, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde. "Layla'yla konuşuyorum," diye açıkladı kocası olduğunu tahmin ettiğim kişiye. Aksi takdirde, başka biri için böyle gülümserse, Alexander yakında tarih olurdu. "Sana psikopatça sahiplenici dedi," diye ekledi gülerek.

"Bu doğru," diye onayladı. "Gömleği gururla giyeceğim."

Söyledikleri karşısında başımı salladım ama itiraf etmeliyim ki bunu duymak güzeldi. Her zaman kız kardeşimin ve Brandon'ın iyi olduğundan emin olurdu.

Yüzünün bir kısmı ekrana geldi, karısını öpüyordu ve ardından küçük bir inilti duyuldu. "Ah, siz ikiniz," diye mırıldandım gülümseyerek. "Ben kameradan çıkana kadar bekleyin. Porno izleyecek havada değilim."

Livy kıkırdadı. "Bekle, neredeyse bitti," diye mırıldandı.

"Tanrım, umarım bunu bana değil ona söylüyorsundur," diye boğuldum. "Aksi takdirde hayatım boyunca yara bere içinde kalacağım."

Dudaklarından bir kıkırtı döküldü. Onun böyle güldüğünü duymayalı uzun zaman olmuştu.

"Hayır, kocama söylüyordum." *Kocasını* söyleme şekli onu ne kadar çok sevdiğini anlamamı sağladı. Bu kadar basit bir kelimeydi ama içinde çok fazla sevgi, hayranlık ve hürmet vardı.

"Yarın görüşmeye ne dersin?" Gülümseyerek önerdim. "Ama-"

"Arayı kapatmak için bolca vaktimiz var," diye onu temin ettim. "Ayrıca, bu senin ikinci balayın gibi. Kendimi röntgenci gibi hissediyorum ve bu pek hoşuma gitmiyor."

"Layla, sen delisin," diye tekrar kıkırdadı ve Alexander ona her ne yapıyorsa ve benim sözlerimin bir kombinasyonu olduğunu hissettim. Tanrım, umarım biz FaceTiming yaparken onunla yatmıyordu.

"Biz kardeşiz," diye gerekçelendirdim. "Yani delilik kanımızda var. Şimdi kapatıyorum. Aksi takdirde hayatımın geri kalanında görmeden duramayacağım bir şey göreceğimi hissediyorum."

Kıkırdadım ve aramayı sonlandırma düğmesine bastım. İyi bir görüşmeydi ve kız kardeşim için de işlerin yolunda gitmesi beni mutlu etti.

Milyonuncu kez yatağında döndüm. Başucumdaki saate bakınca son üç saattir dönüp durduğumu fark ettim. Saat neredeyse sabahın biriydi. Çok yorgundum ama uyku beni bulmuyordu.

Boyun eğerek yataktan kalktım. Uyumaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Hiçbir zaman benim gibi hissetmediğim evimde dolaşırken Maxim'in şu anda ne yaptığını merak ettim.

Luke ne yapıyor? Ben de düşündüm. *Şey, tabii ki. Uyuyordum.* Çoğu akli başında insan bu saatte uyur. Maxim kesinlikle akli başındaydı. Luke'un akli başında mıydı?

Çünkü benimle bir gece geçirmek için on milyon ödedi. Hala şaşkınlık içindeyim.

Ben. Böyle bir şey yapmak anlamsız ve aptalca geldi. *Şikayet ettiğimden değil. O paraya ihtiyacım vardı. Parasının karşılığını aldığını mı düşünüyordu?*

Tanrım, Layla... dur. Ne düşündüğü ya da düşünmediği önemli değildi.

Sinirlerim bozulmuştu. Ek parayı aynı yere bırakmama iki gün daha vardı. En azından parayı kendi başıma bulabilmiş ve büyükannem ve büyükbabamdan istemek zorunda kalmamıştım. Paranın kendi banka hesabımda olması iyi hissettirdi. Son birkaç gün boyunca sürekli kontrol ettim.

Gerçek olduğundan emin olmak, bir şekilde kaybolacağından korkmak. Evet, onu kazanma yöntemim kesinlikle en ortodoks yöntem değildi ama onu kazandım. Öyle değil mi?

Cidden birinin bana sert bir tokat atmasına ihtiyacım vardı. Kendimi satarak para kazanmak. Annemin mezarında dönüp dönmediğinden tam olarak emin değildim ama

Birisi kesinlikle öyleydi. Muhtemelen Lena ve Larry, Livy ve benim üzerimde her zaman sorumlu rolü üstlendiler. Tanrım, onları özledim. Livy gibi onlarla her gün konuşmuyordum ama yine de telefonu açıp en iyi arkadaşım ile konuşma seçeneğini özlüyordum.

İç çekerek, dikkatimi dağıtmak için telefonumu aramaya başladım. Lena ve Larry'yi düşünürsem sinir krizi geçirme riskim vardı. Sonunda bulduğumda telefonu elime aldım ve Maxim'den cevapsız bir mesaj olduğunu gördüm.

Hevesli bir okul kızı gibi hızla açtım.

Maxim: Uyanık mısın?

Aptalca sııttım.

Ben: Evet.

"Kahretsin," diye mırıldandım nefesimin altında. Bunu ne zaman gönderdiğini kontrol etmeliydim. Saatler önce göndermiş olabilirdi. Sadece bir saat önce. Rahatlayarak nefes verdim. Tamam, fena değil. Gece yarısı civarı göndermiş. Gece yarısı ve birde sabah da aynı derecede kötüydü... ya da iyiydi. Evet, bir seks çağrısı için iyi.

Yüksek sesle inledim, bu ses evdeki tek gürültü oldu.

Maxim: Neden hala ayaktasın?

Ben: Çünkü bana mesaj atıyorsun.

Ben: Şaka yapıyorum. Uyuyamadım. Sen mi uyuyamadın?

Nefesimi tuttum ve cevabını bekledim.

Maxim: Ben de uyuyamadım.

Cevap vermeyi düşünemedim bir mesaj daha geldi.

Maxim: Seni yatağımda istiyorum.

Ağzım açık kaldı, damarlarımdan heyecan akarken kalbim göğsümde hızla çarparak kalp krizine neden olma tehdidinde bulundu. Bu kesinlikle bir patlama ile gitmek için bir yol olurdu. O beni istiyordu. Ben de onu istiyordum.

Ve çok tahrik olmuştum. Kulaklarım kalp atışlarımın gürültüsünden çınlarken, arzu kalçalarımın arasında birikti.

Heyecandan öldü ve tanınmayacak hale geldi. Bunu mezar taşıma yazarlar mı?

Verdiği yanıt beklediğim gibi değildi. Parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor, nasıl yanıt vereceğimi bilemiyordum. *Söyle ona, diye* fısıldadı zihnim. *Sadece onu istediğini söyle. Dürüst ol.*

Parmaklarım yavaşça klavyenin üzerinde dans etmeye başladı.

Ben: Sanırım buna aldırılmazdım.

Maxim: Öyle mi?

Birkaç gece önce vücudumu olabilecek en iyi şekilde sarsan bir yabancıyla yattım. Maxim'le yatmayı düşünmemeliydim bile. Ancak... *Maxim'den istediğim tek şeyin seks olmadığını* fark ettim.

Ben: Evet. Patronum olduğunuzu ve yeni işimi gerçekten sevdiğimi düşünürsek, belki de ağırdan almalıyız. İyi bir geçmişim yok ve sonunda birbirimizden nefret etmemizi istemiyorum. Brandon'ın, Liberty'nin ve bizim iyiliğimiz için.

Ağırdan almanın ne demek olduğunu bile bilmiyordum. Hakkında konuşabileceğim önemli bir ilişkim bile yoktu. Ama onunla önemli, özel bir şey istiyordum.

Maxim: Bu planla çalışabilirim. Peki ya Layla?

Ben: Evet?

Maxim: Senden asla nefret edemem.

Yine de hayat hikayemi bilmiyordu. Geçmişimi, sebep olduğum ölümleri bilmeden bu sözleri söyleyemezdi. Kendimi ona anlatmak isterken buldum. Her şey olduğundan beri ilk kez, o geceden hatırladığım her ayrıntıyı birine anlatmak istiyordum. İçimi asit gibi yakan bu suçluluğu anlayabilecek miydi?

İyi geceler, Maxim.

Tüm itirafımı yazılı hale getirme riskini göze almadan önce telefonumu kaldırdım. Yatağa geri döndüm, uzandım ve uyku gelmeden önce saatlerce saate baktım.

Cep telefonumun zil sesi beni uyandırdı. Ona doğru koştum, bu sırada lambamı ve saatimi yere düşürdüm.

"Alo?"

"Neredesin, Layla?"

"Ugh, Liberty. Uyumaya devam et."

"Öğleden sonra saat bir oldu. Bugün birlikte öğle yemeği yememiz gerekiyordu." Kahretsin, tamamen unutmuşum. "Hâlâ yapmak istiyorsun, değil mi? Sana söyleyecek heyecan verici haberlerim var."

Lanet uykusuz geceler. Kalkmak zorlaştı. Kız kardeşimle öğle yemeği randevum için çalar saati kurmak aklıma bile gelmedi. Fidyeyi halletmek için sabırsızlanıyordum, böylece bir süre daha rahat nefes alabilecektim. on iki ay. Ve şimdi, açık artırma sayesinde nakde sahip olduğumu bildiğim için, o süre boyunca para konusunda stres yapmayacağım.

Kelimenin tam anlamıyla yataktan yuvarlandım ve kırımın üzerine düştüm. "Ah." Dudaklarımdan acı dolu bir yelp kaçtı.

"İyi misin?"

"Evet, evet. Yataktan düştüm." Bedenim daha fazla uykuya ihtiyaç duyduğundan yakınıyordu. Kız kardeşimin telefonda gelen kıkırdamasını duymazdan geldim. Bugün ekstra sert bir fincan kahveye ihtiyacım olacaktı. Ve muhtemelen sinirlerim için de bir şeyler. "Duşa giriyorum ve hemen geliyorum. Kahve hazır olsun lütfen. Bolca."

"Tamamdır, kardeşim." Livy gülümsedi. "Kahveni nasıl sevdiğini çok iyi biliyorum. Acele et. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Livy. Yakında görüşürüz."

Hat kesildi ve ben de duş almak, giyinmek ve güne hazırlanmak için acele ettim. Ellerimin titrediğini fark ettim. Yarın yapmam gereken şey yüzünden gergin olduğumu biliyordum. Şantaj ödemesinin teslim edileceği gün, büyükanne ve büyükbabamı ziyaret etmekle eşdeğerdi. İkisi de hayatımın üzerinde dolaşan kara bulutlardı. En azından bir kara bulutu ortadan kaldırmayı umuyordum.

Taksi kız kardeşimin evinin önünde durduğunda Livy ve Brandon çoktan orada beni bekliyorlardı. Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. Livy'nin beni herhangi bir konuda stresli görmesini istemiyordum. Bu onu endişelendirirdi ve paylaşacağı heyecan verici haberler vardı.

"Hey siz ikiniz," diye selamladım onları. "Beni mi bekliyorsunuz?"

Brandon koşarak yanıma geldi ve bana kocaman sarıldı. İçimdeki gerginliği fark ettim.

Omuzlarım biraz gevşedi. Küçük adamı gerçekten sevmiştim. Kız kardeşimi ve Lena'yı bulmadan önce, sevme yeteneğimin olmadığını düşünüyordum. Ama onlarla, onca yıl

yalnızlık hissi dağılmaya başladı. Lena'yı kaybetmek zordu. Sonrasında Liberty'nin dağıldığını görmek daha da zordu. Tüm pislik tavırlarına rağmen Alexander'ın Liberty ve Brandon için en iyi şey olduğu ortaya çıktı. Bu adam karısını şiddetle, yoğun bir şekilde ve delicesine kıskanıyordu ama onu seviyordu. Ve benim için önemli olan tek şey buydu. Artık tüm yanlış anlamalarını çözdüklerine göre, nihayet mutlu bir ilişkinin nasıl olduğunu öğrenmek için ön sıradan bir koltuğum vardı. evlilik gibi görünüyordu.

Brandon göğsüme doğru, "Seni özledim," diye mırıldandı. Sarı saçlarını karıştırdım. "Ben de seni özledim."

Livy'nin gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdığımda Alexander, Maxim ve Daniel'in de burada olduğunu fark ettim.

"Sadece üçümüz olacağız sanıyordum?" Livy'ye kaşlarımı kaldırdım. "Selam çocuklar," diye selamladım onları. Maxim'i görmeye zihinsel olarak hazır değildim. Dün geceki, daha doğrusu bu sabahki mesajlaşmamızı hatırlayınca yanaklarımın ısındığını hissettim. Gecenin köründe ve aynı odada değilken her şey çok basitti. Şimdi, kelimelerim ağırlaştı ve bir rahatsız edici bir itiraf aramızda kaldı. Yarınki şantaj teslimatıyla ilgili gerginliğimin üstüne.

"Hep birlikte öğle yemeği yiyebileceğimizi düşündüm," diye açıkladı Livy. "Yine çılgın bir gece geçirmiş gibi görüldüğün için kahven de bende. Sorun olur mu?"

Başımı salladım. Hepsi izlerken hayır diyecek değildim. Ayrıca burası onun eviydi, benim değil. Omuzlarımı yuvarladım, omuzlarımdaki ve boynumdaki gerginliği hafifletmeye çalıştım.

Maxim'in gözleri tenimi yakıyordu. Onu özenle görmezden gelmeme rağmen, her bakışının ve hareketinin farkındaydım. Bakışlarının vücudumda gezindiğini ve damarlarımda sürtünmeye neden olduğunu hissedebiliyordum. Her ne kadar görmemeye çalışsam da yakışıklı görünüyordu. Bu çok zordu. Kıyafetlerini dolduruş şekli ağzımı sulandırıyor. Taba rengi pantolon ve kravatsız mavi düğmeli gömlek giymişti. Onun Bakışları bana kilitlendi, iki eli pantolonunun ceplerinde, rahatça duvara yaslanırken tüm duruşu gevşedi.

"Daniel'ı tanıyorsun, değil mi?"

"Patronum olduğunu düşünürsek," diyerek gözlerimi devirdim ve gülümsedim. "Evet, onu tanıyorum."

"Ben de beni tanıdığını inkâr edersin sanmıştım," diye şaka yaptı Daniel. "Ve kalbimi yaraladın."

Kaslarımdaki gerginlik devam ederken gülümseyerek başımı salladım. Maxim'in yanında vücudum karıncalanıyor, bu da stresimi artırıyordu. Damarlarımdaki elektrik onun etrafında kalıcı bir his haline geldi. Bu adam vücudumun hayal edilebilecek en vahşi şekilde tepki vermesini sağlıyordu. Her zaman.

Luke gibi.

Maskeli balodan beri Luke ve Maxim zihnimde birbirine karışmış gibiydi. Vücudumun Luke'a verdiği tepki benzersizdi, ama Maxim'in yanında da aynı türden bir çekim hissediyordum.

"Buradaki son kişi ben miyim?" Ses tonum soluk soluğayken sordum. Şu anda bunların hiçbirini düşünemezdim.

Alexander kollarını Livy'nin beline doladı ve Livy de ona yaslandı. Maxim'in babası da buradaydı, her zamanki soğukkanlı haliyle.

"Evet," diye gülümseyerek cevap verdi Livy. "Dün gece ne yaptın?"

"Seninle konuşmak dışında mı? Hiçbir şey," diye mırıldandım ve Brandon'ın eli elimde evin içine doğru ilerledim.

"Zavallı bir serserinin arabasının anahtarlarını göle atmıyordun değil mi?" Alexander onunla bir kulüpte karşılaştığımız geceyi hatırlayarak düşündü. "Ve arabasının üstünde dans ediyordum."

"Hayır," diye alaycı bir ses tonuyla karşılık verdim ve devam ettim, "Hatırladığım kadarıyla arabanızın üstünde dans eden de karınızdı. Ben oraya hiç çıkamadım." Gerçek şu ki, bunu telafi edemeyecek kadar sarhoştum. "Bu arada rica ederim," diye ekledim kayınbiraderime hitaben.

Maxim ve Daniel güldüler. "Bunu dinlemeliyiz." Şimdi hepimiz geniş fuayede toplanmıştık.

Livy utanarak, "Ah, önemli bir şey değildi," diye mırıldandı.

"Gece kulübünde Liberty ile karşılaştım. Üçü de oldukça sarhoştum," diye anlatmaya başladı Alexander. "Eve arabayla gitmelerine izin vermedim ve onları da yanımda götürdüm. Yolda bir mola verdik ve geri döndüğümdeki manzarayı hayal edin."

"Evet, Liberty arabanın üstünde dans ediyordu," diye takıldım.

"Çünkü o zavallı şoförün anahtarlarını göle atmakla meşguldün," diye kendini savundu Livy. "Ve sen de tırmanamayacak kadar sarhoştun."

"Değildi," diye cevap verdim hakarete uğramış gibi davranarak ama başaramadım. Yüzümdeki gülümseme her şeyi mahvediyordu. Evet, beni tehdit eden kara bulutlar vardı ama biraz açık gökyüzünü de takdir edebilirdim.

"Livy haklı olabilir," diye Alexander kız kardeşimi savunmaya geçti.

"Arabamın kaputuna yayılmıştın."

"Hayır!" Kıkırdadım. "O kısmı hatırlamıyorum."

Maxim'in fırtınalı mavi gözleri bedenimi okşar gibiydi. Gözlerimi ondan ayırmak çok zordu. Mıknatıs gibi sürekli ona kayıyorlardı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve dün geceki konuşmamızı düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Bir yanımda hâlâ hayal kırıklığına uğramaktan korkarak bu adımı atmakta zorlanıyordu. Ya da incinmekten. Maxim kolaylıkla Beni peri masallarına ve mutlu sona inandırır, ama sonra istemeden kalbimi parçalar ve beni yağmurun altında bırakır.

Erkekler konusunda kötü bir sicile sahip olmamın nedeni buydu. konuşmak için ilişkiler. Kendimi duygusal bir bağ olmadan incinmeyeceğime ikna etmişim. Ama o her şeyi onunla istememi sağladı. Sadece fiziksel bir bağ değil, duygusal bir bağ da istiyordum. Ama asıl soru, o da bunu istiyor muydu?

"Merhaba, Layla. Bugün nasılsın?" Maxim'in gözlerinde muzip bir parıltı vardı ve anında kızardım. Ne düşündüğünü merak etmeme gerek yoktu.

"İyi," diye cevap verdim, kalbim gümbür gümbür atarken sakın görünüyordum. Göğsümde fark edilip edilmediğini görmek için aşağıya bakmak istedim. "Sen mi?"

"Biraz yorgunum," diye cevap verdi, yüzünde hâlâ eğlenen bir ifade vardı. "Geç saate kadar mesajlaştım." Gözlerim ona kaydı, bir şey söylememesi için sessizce yalvardım. Bedenim çırpınışlar ve beklentiyle uğulduyordu.

"Hangi saçmalıklardan şikâyet ediyorsun?" Daniel araya girdi ve anımızı böldüğü için minnettardım. Ta ki sonraki sözlerini duyana kadar. "Bu sabah üçe kadar Vahiy'de olmam gerekiyordu."

Omurgam kaskatı kesildi, gözlerim patronuma dikildi. "Vahiy mi?" Sesim titredi ve zorlukla yutkundum.

"Daniel Revelation kulübünün sahibi," diye yanıtladı Maxim, ses tonu yatıştırıcıydı ama tek başardığı bedenimi alevler içinde bırakmak oldu. Artık yandığımı biliyordum. Daniel'ın Revelation'ın sahibi olduğunu bilmemem nasıl mümkün olabilirdi?

Onu o kadar da iyi tanımlıyorum, diye kendimi haklı çıkardım. İçimde paniğin yükseldiğini hissettim ve umutsuzca kendimi tutmaya çalıştım.

"Hiç duydun mu?" Daniel sordu.

"Umm, emin değilim," diye mırıldandım. Kulaklarımın ucunun yandığına yemin edebilirdim.

Ne oluyor lan? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bunun bir tesadüf olmasına imkan yoktu. İhtimaller neydi?

Maskeli ve isimsiz balo, kıçımın kenarı.

Ben kulübü tanıyıp tanımamayı tartışırken Daniel devam etti. "Bir gün gelip kontrol etmelisin. Ve Maxim aslında mütevazı davranıyor. O ve ben bu kulübün ortaklarıyız. Umarım bir gün sen de bize katılmayı düşünürsün."

Yanaklarımın yandığının farkında olarak bakışlarımı ondan başka yöne çevirdim. Tüm vücudum yanıyordu. Her an küle dönüşebilirdim. *Dünya, lütfen aç ve beni bütün olarak yut.*

Artık bunun bir tesadüf olmasının mümkün olmadığına ikna olmuşum. Beni görmüşler miydi? Davetiye almamın sebebi Maxim miydi? Aman Tanrım. Kimin üye olduğunu bilmemek ve mahremiyetlerini korumak buraya kadarmış. *Ve Luke! Kimdi o?*

"Belki," diye mırıldandım, kelimeleri güçlkle çıkararak. Livy'ye döndüm. "Şu kahveye ne dersin?"

Şu anda yiyebileceğim herhangi bir şeyden bir ısırık alıp da boğulacaktım. Keşke yatakta kalsaydım. Bu iyi bir haber değildi. Yarın yaklaşan 'şantajcıya ödeme günü' ve Vahiy'de kendimi açık artırmaya çıkarma olasılığı arasında her an ikiye bölünebilirdim.

İhtiyacım olan son şey, Maxim'in evde ne yaptığını öğrenmesiydi. Kulübüne. Ya beni gördüyse? Kabullenmeyi reddettiğim bir düşünce zihnimde dans edip duruyordu.

Kahretsin, şimdi vücudum tamamen farklı bir nedenden dolayı ısındı.

Livy elimden tuttu ve beni evin içinden geçirerek yemek odalarına doğru sürükledi. "Yemek hazır."

"Kulübümüzü denemelisin, Layla," diye devam etti Daniel umursamaz bir ses tonuyla, arkamızda yürürken. Şu anda beni çok rahatsız ediyordu. "Ne bulabileceğini asla bilemezsin." Bu sözler üzerine tökezledim ve Maxim'in elleri anında bana sarıldı.

Sertçe yutkundum. Eğer beni görürse, mahvolurdum. Kendime sürekli Herkes maske takıyordu, ancak şu anda bu hiç de teselli edici değildi. Birinin beni tanımasına imkan yoktu. Öyle değil mi? *Tanrım, lütfen kimse beni tanımasın.*

"Artık bırakabilirsin," diye ısırdım, biraz fazla keskin bir sesle.

Maxim beni tanısaydı bir şey söylerdi. *Tabii... Aman Tanrım, bunu düşünemiyorum.*

Livy ve ben adamlardan birkaç adım uzaklaştıktan sonra Livy alçak sesle devam etti. "Maxim'e karşı nazik ol."

"Nazik davranıyorum," diye kendimi savundum. "Bazen sadece tepki vermeme neden oluyor." Şimdi beni rahatsız eden iki olasılık vardı. Maxim para için kendimi bir yabancıya satarken suçüstü yakalamış olabilirdim. Ya da Luke ve Maxim'in benzerliği hakkındaki rahatsız edici hissim, itiraf etmekten korktuğum ve heyecanlandığım daha fazla bir şey ifade ediyordu.

Tanrım, Luke ve benim yaptığımız her şey. Çok doğru, çok iyi ve heyecan verici hissettiriyordu. O binaya geri dönüp onu aramaktan kendimi alıkoymak zorundaydım. Luke'un aslında Maxim olduğunu öğrenmek kötü mü olurdu? Ama Maxim Luke olsaydı, o gece bir ara bana söylemesi gerekmez miydi?

Üçüncü ve dördüncü orgazm arasında olduğu gibi mi? Bu onun için sadece bir oyun muydu? Sadece kullanıp atacağı biri miydim? Onun için o kadar az şey mi ifade ediyordum? *Sanırım hasta olacağım.*

Yoksa sonunda aklımı mı kaçırdım?

Kabul etmek zorundaydım. Ama Revelation gibi bir kulübe sahip olmak da öyle! Maxim'in böyle bir kulübü ziyaret etmek için fazla iyi bir adam olduğunu düşünmemiş miydim? Ve burada onun sahibi olduğunu öğrendim!

"İyi anlamda mı?" Kız kardeşimin kaşları soru sorarcasına kalktı. Neden bahsettiğini düşündüm ve sonra konuşmamızı hatırladım.

"Sence bu iyi bir şey gibi mi görünüyor?" Belli belirsiz bir soruyla cevap verdim.

"Şey, bilemiyorum. Onunla herkesten daha çok tartışıyor gibisin. Belki de bu ondan hoşlandığın anlamına geliyordur."

Gözlerimi devirdim, kalbim **"Evet, Evet, ondan hoşlanıyorum!"** diye bağırsa da bu duygunun karşılıklı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen vücudumdan hoşlanıyordu ama *ya benden* hoşlanmak? "Bu nasıl aptalca bir mantık?" Onun yerine ben cevap verdim.

Yumuşakça gülümsedi ve arkasına baktı. Gözlerinin Alexander'a gittiğini anlamak için bakışlarını takip etmeme gerek yoktu.

"Alexander ve benim için doğru sayılırdı." Sonra adımlarını yavaşlattı. "Öyle değil miydi kocacığım?"

Alexander Caldwell delici bakışları ve yüksek gövdesiyle çok korkutucu olabilirdi. Ama Liberty'nin yanında eriyip gidiyordu. Belki de onlar gibi bir şeye sahip olmayı arzuluyordum. Ya da onun bir parçasına. Nadir olduğunu biliyordum ama sevmek ve istenmek güzel olurdu.

"O nedir, aşkım?"

"Siz ikiniz beni kusturacaksınız." Gözlerimi bir kez daha devirdim, sırf

bir noktaya parmak basmak için. Bazen duvarlarımı korumak daha kolay ya da belki de daha güvenliydi.

ve sert tavrımı koruyacağım.

Liberty kıkırdadı. "Sana sonra anlatırım."

Masanın etrafına oturduğumuzda dikkatimi Brandon'a çevirdim.

"Yolculuğun nasıldı Brandon?"

Muhtemelen bu odada konuşabileceğim en güvenli kişiydi. Başka görünmez mayınlarla karşılaşmamak için muhtemelen sadece onunla konuşmaya devam etmeliydim.

"Harikaydı," diye yanıtladı coşkuyla. "Kalede hayaletler ve yaşlı şövalyeler vardı."

"Gerçekten mi? Kulağa korkutucu geliyor."

"Merak etme. Sana ulaşmalarına izin vermeyeceğim." Kıkırdadım. "Sağ ol, dostum."

"Dışarıda oynayabilir miyim?" diye sordu, açıkça olumlu bir cevap verecek birini arıyordu.

"Elbette," diye cevap verdim sonunda, başka kimse cevap vermeyince.

"Sorun olur mu Livy?"

"Tabii ki. Git eğlen."

Ve tazılar onu kovalıyormuş gibi kaçtı. Keşke onunla gidebilseydim ama kahveme ihtiyacım vardı.

CHAPTERTWENTY-TWO

OceanofPDF.com

L Vahiy'e sahip olduğumu duyan Ayla'nın yüz ifadesi panik ve utanç doluydu. Onu orada gördüğümüz için çok endişelenmiş olmalı. Daniel'ın boynunu sıkabilirdim.

rahatsız edici. Dün geceki mesajlaşmalarımızdan sonra ona açılmaya karar verdim ama hazır olma konusunda ondan ipuçları aldım. Ağırdan almak istiyordu ve ben de buna uyum sağlayacaktım.

Diğer bazı insanların aksine, insanların yatak odalarında ya da başka herhangi bir yerde kapalı kapılar ardında yaptıklarında utanılacak bir şey olmadığını düşünürdüm. Yeter ki

Herkes bundan keyif aldı ve istekli katılımcılardı. Ancak neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda yaygın bir yanlış anlama vardı.

Layla'nın kızarmış yanaklarını izledim ve birkaç nefes almak zorunda kaldım.

Şu anda ereksiyon olmadığımdan emin olmak için. Ona açtım. Birlikte geçirdiğimiz o gece beni hiç tatmin etmemişti. Aksine, onu daha çok arzulamama neden oldu.

Herkes masanın etrafında oturmuş, mutlu bir şekilde sohbet ediyordu. Alexander ve Livy'nin sonunda birbirleriyle anlaştıklarını görmek beni çok heyecanlandırmıştı. Layla geldiği andan itibaren gergin görünüyordu ama Daniel ve benim kulübün sahibi olduğumuzu duyunca daha da gerginleşti.

"Peki sen ne düşünüyorsun, Layla?" Liberty'nin sorusunu duydum ve Layla irkildi, gözleri kız kardeşine kaydı. İtiraf etmeliyim ki ben de soruyu duymamıştım. Layla'nın altımda olduğunu, bana bindiğini, mutfak tezgahımın üzerine eğildiğini, duşta olduğunu düşünmekten kendimi kaybetmişim...

Harika, sessizce inledim. *Şimdi kesinlikle sertleştim*. Ve ikiyüzlü oldum çünkü kendime onunla ağırdan alma konusunda moral konuşması yaptım ve ona saldırmaya hazırdım.

"Ne hakkında Livy?" Layla'nın yanakları kıpkırmızı kesildi ve dudakları aralandı.

Güpegündüz fantezi kuran tek kişi ben değilmişim gibi görünüyordu. Layla için yavaşlığın ne kadar yavaş olduğunu merak ediyordum. Bu şekilde aylarca dayanabileceğimi sanmıyordum. Buzlu kahvesinden bir yudum aldı, gözlerinde merak vardı.

"Alışveriş." Layla kız kardeşine tuhaf bir bakış attı ve ben de bunun ne anlama geldiğini merak ettim.

"Ne için alışveriş?" diye sordu ona.

"Üçüzler için," diye gülümsedi.

Layla neredeyse içkisini tükürecekti. "Ne?" Gözleri hepimizin arasında dolaştı. "Üçüz mü doğuracaksın? Hamile olduğunu biliyordum ama-"

"Tada," diye gülümsedi Livy, Alexander'la bakışarak. Kardeşim dün beni aradı ve haberi verdi. Bugüne kadar bekleyememiş. Havalara uçmuştu. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. "Bir dakika," Liberty'nin kaşları çatıldı. "Hamile olduğumu nereden biliyordun?"

"Benim evimde kalıyordun, hatırladın mı?" Layla gözlerini devirdi. "Hamile olmadıkça kimse senin kadar çok uyumaz. Ama üçüzler. Emin misin?"

"Dinlemiyor muydun? Az önce size doktorun sonuçları doğruladığını ve üçüz bebek sahibi olacağımızı söyledim. Bu büyük bir haberd ve bunu hepimizle paylaşmak istedik."

Layla'nın yüzündeki ifade komikti. Şaşkınlıkla kız kardeşine bakıyor, haberi sindirmeye çalışıyordu.

"Üç bebek gibi mi?" diye mırıldanarak sordu.

"Evet, üç bebek gibi," diye yanıtladı Liberty, biraz tedirgin. "Neler oluyor, Layla?"

Layla'nın kendini toparlamaya çalışır gibi gözlerini birkaç kez kırpıştırmasını izledim. Kabul etmeliydim ki, kız kardeşinin haberine verdiği tepki tuhaftı.

"Hiçbir şey." Sessizlik devam etti, gözleri sadece ikisinin takip edebileceği bir konuşmaya kilitlenmişti. Layla omuzlarını silkeli. "Hiçbir şey! Birdenbire ortaya çıktı."

Hepimiz onların arasında geçen sahneyi izledik ve eğer biz burada olmasaydık çok daha fazla konuşulacağını biliyordum.

"Peki ne diyorsun?" Liberty ona tekrar sordu.

"Ne hakkında? Bebekler mi?" Bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. Layla her zamanki buz prensesi tavrının aksine bugün tam bir karmaşaydı. "Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Layla, ciddi mi?" Livy öfkeyle karşılık verdi. Livy'nin huysuz bir hamile olacağı belliydi. Her zamanki ince sabrı bu noktada yok denecek kadar azdı. "Alışveriş hakkında. Tanrım, Layla, alışverişe gitmek istiyor musun, istemiyor musun?"

İskender elini Livy'nin kalçasına koyarak onu yatıştırdı. "Sakin ol, karıcığım."

Livy derin bir nefes aldı ve sanki sabır için dua ediyormuş gibi nefesini verdi. Ağabeyime bir gülümseme verdi ve o anda Liberty'nin biraz rahatladığını hissettim. Yengemle ağabeyimin ortak bir yönü varsa o da öfkeleriydi. O bebekler dikkat etse iyi olur.

"Neler oluyor, Layla?" diye sordu sonunda. "Tuhaf davranıyorsun."

Layla hepimize bakarak alay etti. "Hayır, davranmıyorum."

"Büyükannen ve büyükbabam mı?"

Daniel ve ben kısa bir süre bakıştıktan sonra Layla'ya odaklandım ve tepkisini beklemeye başladım.

"Hayır. Bir şey olduğu yok."

Livy kız kardeşine saçmalamayı kesmesini söylercesine başını eğdi. "Onları görmeye gitmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Sanırım bir süre gitmeyeceğim."

Bütün bunlar da neyin nesi?

"Bu çok iyi." Liberty kız kardeşini incelemeye devam etti ve kız kardeşi rahatsız bir şekilde koltuğunda kaydı. "Değil mi?"

"Hmmm."

Livy ile konuşup Layla ve büyükannesi ve büyükbabasıyla olan anlaşmayı sormalıyım. Bir şeyler olduğu çok açıktı. Evet, onlara katlanamadığını biliyordum ama burada çok daha fazlası olduğunu hissediyordum.

"Yarınki alışverişe gelince, bunu yapamam," diye devam etti Layla. "Belki ertesi gün."

"Ne yapıyorsun?"

Layla derin bir nefes aldı. "Sadece yapmam gereken bazı şeyler var." "Ne gibi?"

"Bir şeyler. Bırak artık," diye sesini biraz yükseltti Layla. Alexander anında ona hırladı. Ben de kardeşime hırladım. Tepki veriyordum ve her şey iyice düşünmeme fırsat kalmadan oldu.

"Tamam, herkes sakin olsun," diye araya girdi babam. Bugün selamlama dışında ilk sözleri bunlardı. Buna alışmıştım ve Şimdi hayat hikayesini bildiğim için takdir ediyorum.

"Layla, büyükanne ve büyükbabanın bizimkinden başka bir vakfa üye olup olmadıklarını biliyor musun?" Daniel konuyu değiştirdi.

Layla'nın mavi gözleri Daniel'ın bakışlarıyla buluşmak için kalktı ve içimi bir kıskançlık acısı kapladı. Dürüst olmak gerekirse, bu bir sızıdan çok daha fazlasıydı. Beni orman yangını gibi tüketti, damarlarımı yaktı.

"Yaralı Üniformalılarla olan ilişkilerini biliyorum," diye mırıldandı. "Sanırım başka birkaç tanesinde de rolleri var. Ama hangileri olduğundan emin değilim. Çoğunlukla onların işleriyle pek ilgilenmiyorum."

Daniel kıkırdadı. "Birkaç büyük vakıfta elleri var. Onları hiç duymadın mı?"

Layla gözlerini devirdi. "Sanırım birkaç tane var. Bilmiyorum. Dediğim gibi, ben onların işine karışmam. Vakfınızda olduklarını bilmem dışında. Eminim bir gün onların şikâyetlerini duyacağım ve tehdit ediyor çünkü vakfınızdaki işi kabul ettim."

Söylediği kelimelerin farkına varınca yüzü soldu. Aniden ayağa kalktı ve çantası yere düştü, içindekiler etrafa saçıldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı hepimiz temizlemeye yardım etmek için aşağı inerken. Layla telaşla hepsini çantasına geri tıktırmaya çalıştı.

"Nedir bu?" Liberty kâğıt parçasına baktı, başı kâğıtla kız kardeşi arasında gidip geliyordu.

Göz ucuyla baktım ama Layla hemen kaptı. "Bir şey yok." "Bana **hiçbir şey** gibi görünmüyor."

"Liberty, bırak gitsin. Bu bir şey değil."

"Biri sana şantaj mı yapıyor?" Ardından gelen sessizlik sağır ediciydi. Liberty'nin sözleri karşısında Layla'nın yüzünün kızardığını gördüm. Sonra gülümsemeye zorladı ama bu gülümseme hoş olmaktan çok acı verici görünüyordu.

"Hayır. Bu sadece bir oyun." "Bir oyun mu?"

"Evet, bir eşek şakası."

"O zaman neden geçen seferkiyle aynı yere para bırakın diyor?" Liberty sordu. Sinirlenmeye başlamıştı, bunu yüzünden okuyabiliyordum. Layla da öyle, çünkü o da savunma moduna geçmişti.

Alexander, Daniel ve ben bakıştık.

"Lanet olsun Liberty," diye tısladı Layla. "Bırak onu. Önemli bir şey değil." "O zaman notu bana ver," diye elini uzatarak talep etti.

"Hayır. Ve şimdi hatırladım," diye koşardı Layla. Bundan hiç şüphem yoktu. "Yapmam gereken bir şey var. Gitmem gerek."

Ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden odayı geçip kapıdan çıktı, ama Liberty hemen arkasındaydı. Arkama yaslanmak için kendimi zorladım.

Peşinden koşmak ve ona her şeyi halledeceğimi söylemekten başka yapmak istediğim bir şey yoktu.

"Bekle, Layla," diye arkasından bağırdı ama Layla devam etti. Liberty ona yetişti ve elini tuttu. Görüş alanından çıkmışlardı ama sesleri hâlâ duyuluyordu.

"Bana neler olduğunu anlat," diye sordu Liberty. "Belki yardım edebilirim." "Önemli bir şey değil. Lütfen, bırak gitsin."

"Sana kim şantaj yapıyor?"

"Liberty, lütfen," diye yalvardı Layla kardeşine, sesini kırılganlık renklendiriyordu. Göğsümde bir şey acıyla sıkıştı. Her zaman bir fişek gibi karşı koyardı ama şu anda sesi teslim olmuş gibiydi. "Lütfen bırak gitsin. Mutlu haberinin tadını çıkar. Ertesi gün alışverişe gideriz. yarın."

"Hayır, yardım etmek istiyorum! Kız kardeşler ve arkadaşlar bunun içindir."

"Her şey kontrolüm altında. Lütfen endişelenme," dedi Layla'nın sesi yumuşaktı. "Ve stres yapma. Sanırım bir yerde bunun hamilelik için kötü olduğunu duymuştum."

"O zaman sana yardım etmeme izin ver, ben de strese girmeyeyim.

Paraya ihtiyacın var mı?" "Hayır, yok. Sadece endişelenme. Gerçekten önemli bir şey değil."

"Bu yüzden mi-" Liberty sözünü kesti, keşke ikisinin de yüzünü görebilseydim. "Bu yüzden mi büyükannen ve büyükbabanla bağlarını hiç koparmadın? Aman Tanrım, öyle. Öyle değil mi? Bu ne zamandır devam ediyor, Layla? Onlar biliyor musun?"

Cambridge ailesiyle yakın bir etkileşimim olmadı ama onlardan nefret ettiğimi zaten biliyordum. Daniel genellikle Henry ile etkileşime girerdi. Vakfımıza sinsice girdiğinden beri Cambridge. Her zaman işleri kitabına göre yapmaktan, yasalara uymaktan yanaydım ama şimdi Daniel'in onu kendi yöntemiyle halletmesini diliyordum. Ve bunun benim ailemle onların ailesi arasındaki geçmişle hiçbir ilgisi yoktu. Her şey Layla'ya yaptıklarıyla ilgiliydi. Cambridge adını yerle bir eder ve torunlarına zarar verdikleri için sahip oldukları her şeyi alırdım.

"Oraya geri dönün ve misafirlerinizle ilgilenin. Bu bir şey değil. Seni sonra ararım."

"Bekle, Layla. Wa-" Her ikisinin de ayak sesleri onları evden uzaklaştırırken Liberty'nin sesi soldu.

"Neler oluyor?" Alexander talep etti. Bir şeyler biliyor olabileceğim gerçeğini fark etmek tam ağabeyime göre idi. Genelde Daniel'ın ve benim isimle ilgilenmezdi. Kâr açısından kıcımlarımızı tekmelediğimizi biliyordu; Caldwell işletmelerinde benim de hisselerim vardı. Bana ihtiyaç duyulduğunda ben de orada çalışıyordum. Caldwell Enterprise'a ve ailenin yayıncılık şirketine gitmemin nedeni buydu.

Ama Daniel'in ve benim işimiz bizim, onunki de onun işiydi. Tavsiyeye ihtiyacımız olmadıkça, ki çok nadiren olurdu, birbirimizin yolundan uzak dururduk; iş alanlarımız çok farklıydı.

Daniel'in mafya geçmişinden haberdar olduğunu biliyordum ama umurunda bile değildi. Tek şartı, kendimizi bu işe bulaştırmamamızdı. Caldwell ailesinin geçmişinde yeterince leke vardı.

"Merak etme," diye cevap verdim. "Daniel ve ben hallediyoruz."

Alexander bana ağabey bakışı attı ama başka bir şey söylemedi.

"Neyle uğraşıyorsun?" Liberty kapı aralığından sordu.

"Livy. Layla'nın dediği gibi," diyerek baldızımı sakinleştirmeye çalıştım. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Layla'ya ben bakarım.

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun Maxim." Tavsiyemi dinlemeyeceğini bilmeliydim. "O benim kız kardeşim. Büyükannesi ve büyükbabasını her ziyaret ettiğinde neler yaşadığına dair hiçbir fikrin yok. Eğer bir şey biliyorsan, benim de bilmem gerekir."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Livy, ben hallediyorum. Layla'ya bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum." Bu sözü tutmaya niyetliydim.

"İkinizin bir ilişkisi falan mı var?" Bana şüpheyi baktı. Yüzümü düzgün tutmak zordu çünkü Layla'yla olan bu şeyi açıklamak tam bir kabus olacaktı.

Bunu açıklayabileceğimi hayal edebiliyorum. *Hey, Livy. Kız kardeşinle bir geceyi 10 milyon dolara satın aldım. Ve bütün gece seviştik. Şimdi ona bağımlıyım ve bir gece daha satın almak istiyorum, böylece hayatımızın geri kalanında bu cinsel fanteziye devam edebiliriz. Bu arada, tüm bunları paraya ihtiyacı olduğu için yaptığından eminim. onun şantajcısı. Sanırım o da ölmüş annesi.*

Evet, bunu açıklamaya hiç niyetim yoktu. Liberty beni öldürürdü. Ya da daha iyisi, kardeşim öldürürdü. Daniel'ın yanımda sırtıttığını hissettim ve bir haftadan kısa bir süre içinde milyonuncu kez onu yumruklamak istedim.

"Maxim, seni uyarıyorum... Ona zarar vermesen ya da onunla oynamasan iyi edersin.

Aksi takdirde canavar bir görümcen olacak." Liberty bazen aşırı korumacı bir kadın olabiliyordu. Ama onu bu kadar çok sevmemin nedeni de buydu.

Daniel'ın aptalca bir şey söylememesi için dua ederek ona gülümsedim.

Bizim yaptığımız gibi.

Vahiy'deki Layla teklif için hazır.

"Merak etme Livy. O bende."

"Tanrım, şimdi gerçekten endişelendim," diye mırıldandı ve gözlerini kocasına çevirdi. "Bu konuda bir şey biliyor musun Alexander?"

"Bilmiyorum ama kardeşim seni üzecek bir şey yaparsa onu balkondan baş aşağı asacağımı biliyor."

Sanki bu şimdiye kadar birinin ona söylediği en romantik şeymiş gibi ona gülümsedi. "Ve Layla da," diye ekledi.

"Senin için her şeyi yaparım karıcığım."

"Denemeni görmek isterim kardeşim," diye alay ettim onunla. "Ne de olsa senden daha gencim ve sen en son ben ortaokuldayken o numarayı yaptığından beri biraz dövüş deneyimim oldu."

Başını arkaya attı ve güldü. "Oh, hala yapabilirim."

Daniel aptalca sırıtarak, "İkinizi de balkondan aşağı iteceğim," diye mırıldandı.

"Pekâlâ çocuklar," diye araya girdi babam. "Sizin büyüdüğünüzü sanıyordum. Ama anlaşılan hâlâ ortaokulla lise arasında bir yerde sıkışıp kalmışsınız." Babamın gülümsediğini görmek çok nadir bir şeydi, ama oldu

Son zamanlarda daha sık karşılaşıyordum ve bunun Liberty'den kaynaklandığından şüpheleniyordum. "Sanırım Maxim, Cambridge ailesi hakkında onların itibarını zedeleyebilecek bazı bilgilere sahipsin?"

Babam Cambridge'lerden hoşlanmazdı. Hayatının aşkını kaybetmesinden, Caldwell adını mahvetmelerinden onları sorumlu tutuyordu. Oğullarının Livy'nin annesine yaptığı zalimliği görmezden geldikleri için. Kısacası, her şey için onları suçluyordu.

Başımı Daniel'a çevirdim ve başımı salladım. Hemen açıklamaya başladı. Bu soruşturmayı başlatan şeye sadık kalacaktı. Layla'yla ilgili her şey sadece onunla benim aramda kalacaktı.

"Maxim ve ben, sevdiklerini orduda görev yaparken kaybeden aileleri destekleyen bir vakıf yürütüyoruz. Birkaç gün önce dikkatimizi çekti.

Aylar önce, yatırılan fonların çok az bir kısmının ailelere verildiğini öğrendik. Araştırmalarımız sonucunda Cambridge ailesi ile fonlarımızın kötü yönetilmesi arasındaki bağlantıyı bulduk. Henry Cambridge Vakfın finans müdürü. Vakıftan hırsızlık yapıyordu."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Livy. "Ne göt herif ama!"

Gülümsemekten kendimi alamadım. Gelip Alexander'ın kucağına oturdu, kolları onu sardı. Alexander ve Livy'nin birbirlerine giden yolu bulmaları çok uzun bir yol gibi görünüyordu ama şimdi bu ikisi her zamankinden daha güçlüydü. İkisi de sonunda birbirlerine ihtiyaçları olduğunu öğrenmişti. Tanrı kardeşimin ona ihtiyacı olduğunu biliyordu. Onsuz geçirdiği o birkaç hafta cehennem gibiydi. Kimse onun etrafında olmak istemiyordu.

"Evet, o bir pislik," diye kabul ettim. Birden fazla sebepten ötürü. "Ancak, şimdi hepsini geri almak ve o aileler için doğru olanı yapmak zorundayız. Vakıftan çalınan yirmi milyonluk bir fazlalıktan bahsediyoruz."

"Peki ya torunları Layla?" Babam sordu.

"Bunu bilmesine imkân yok. Okulda okuduğu bölüm kâr amacı gütmeyen bir işti." Livy hemen kız kardeşini savunmaya geçti. "Neredeyse onlarla konuşuyor ve onlar da ona karşı korkunç derecede acımasızlar."

Bu tanım karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Zalim mi?" diye sordum. "Ona zarar verdiler mi?"

Eğer varsa, hayatlarını cehenneme çeviririm.

"Fiziksel olarak değil ama duygusal olarak," diye yanıtladı. "Bu konuda hiç konuşmuyor. Ama ne zaman onları ziyaret etmek zorunda kalsa, tam bir felaket oluyor. Sonrasında da günlerce yaşayan bir zombi gibi oluyor. Dışarıdan sert görüldüğünü biliyorum ama öyle değil. Tam tersine. Üçümüz arasında en kırılgan olan oydu ama bunu şirret tavırlarıyla gizlerdi. Yeterince büyüdüğünde ne olduğunu ya da neden onlarla uğraştığını açıklamayı hep reddetti. Ama eğer birileri tarafından şantaja uğradıysa, sonunda anlayabiliyorum."

"Notta ne yazıyordu?" Umarım çoğunu okuyabilmiştir. Şöyle bir baktığımda sadece kısa bir mesaj olduğunu gördüm.

"Yüz bin daha talep etti. Ve ileride iki yüz bin olacağını belirtti."

Başka bir açıklaması yoktu. Layla'ya öz annesi tarafından şantaj yapılıyordu. O da ödeyecekti.

"Livy'nin annesi ile Henry Cambridge'in oğlu arasında evlilik ayarlandığında, mali durumları çöküyordu. Bu yüzden

Lily ile evlenmeleri onlar için çok faydalı oldu. Ama bunu çok iyi sakladılar. Bunu asla kanıtlayamam ama Henry Cambridge'in bir kumar sorunu olduğuna inanıyorum."

Babamın açıklaması sürpriz oldu. Henry Cambridge bana kumar oynayacak biri gibi gelmemiştir ama paraya neden ihtiyacı olduğu anlaşılabilir. Bizden ne kadar çaldığına ve çaldığı paranın miktarına bakılırsa

Layla ve annesi için yaptırdığı hayat sigortası poliçeleri. "Daniel, bu yeni olay hakkında bir şeyler bulabilir misin?"

Yasal yollara başvurmaktan çok daha fazla bilgi elde edebileceği bazı karanlık bağlantıları vardı. "Zimmetine para geçirmesiyle ilgili kanıt toplamaya odaklanmıştık ama bunun arkasındaki nedenlere odaklanmamıştık. Ona karşı daha güçlü bir dava oluşturmak için buna ihtiyacımız olabilir."

Başını salladı ve telefonunda birisine mesaj yazmaya başlamıştı bile.

"Pazartesi günü polis tarafından alınması hâlâ planlanıyor mu?" Daniel sorgulandı.

Başımı salladım.

"Sadece o piçin cezasını çektiğini görecektik kadar uzun yaşamak istiyorum," diye mırıldandı babam. Evet, intikam için yaşıyordu. Henry Cambridge parmaklıklar ardına konduktan sonra ne için yaşayacaktı?

"Bunu gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim."

Henry'nin bunu gerçekten kendine yaptığını ona söylemenin bir yararı yoktu. Boşverdim.

"Livy, başka bir şey daha var," diye başladım. "Ama Layla'ya hiçbir şey söyleyemezsin. Bunu sana söylememin tek nedeni, ortaya çıktığında sana ihtiyacı olacak olması."

Liberty gözle görülür şekilde gerildi.

"Layla'nın annesi yaşıyor." Bomba patladığında yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yansıdı.

"Hayır, bir araba kazasında öldü."

Başımı salladım. "Hayır, ölmedi. Güney Fransa'da hayatta ve iyi durumda. Sanırım ona şantaj yapan kişi o."

"Ona şantaj yapıldığını biliyordun, değil mi?" Bana ters ters baktı ama ben aldırmadım. "Kimsenin haberi olmadan nasıl hayatta kaldı? Ve neden Layla'ya şantaj yaptı? Zavallı Layla, kendi annesi bile ona kazık attı."

Omuzlarımı silktim. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama açgözlü bir kaltak olduğu kesin."

"Onu öldürebilir miyiz? Teknik olarak o zaten ölü. Bundan kurtulabiliriz, değil mi?" Gözleri kocasına kilitlendi. "Ve onun

büyükanne ve büyükbabalar da mı?"

Alexander onun elini okşadı. "Hapse giriyor olamayız. Bebeklerimiz olacak. Ve onlar da senin büyükanne ve büyükbaban."

Gözlerini devirdi. "Sadece küçük bir ayrıntı ve teorik olarak onlarla hiç tanışmadım, bu yüzden sayılmazlar." Sırıttı ve destek için bana baktı.

"Değil mi Maxim?"

"Sen nasıl istersen, kardeşim." En iyi arkadaşıma ve babama döndüm. "Ne düşünüyorsun, Daniel? Baba?" Daniel başını sallarken babam sadece başını salladı.

"Katılıyorum," diye karşılık verdi Daniel. "Bunun olmasını sağlayabilirim."

O da ciddiye. İskender onu azarlarken Livy bu fikre gülümsedi. "Bu kadar kana susamış olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Artık çok geç. Bana mahkûm oldun." Hiç de tedirgin görünmüyordu. "Ve kız kardeşimle. Birbirimize bağlıyız."

Kahretsin, ben de bunu istiyordum. Dikkatimi tekrar Daniel ve babama çevirdim ama Alexander'ın karısının boynuna sokulup usulca mırıldandığını görmeden önce değil. "Her zaman, karıcığım. Her zaman."

"Halletmem gereken işler var," dedim ikisine de. "Daniel, bir şey duyarsan bana haber verir misin?"

"Biliyorsun dostum."

Livy yüksek sesle alay etti. "Öğle yemeğine kimse kalmıyor mu?"

"Öyleyim." Daniel Rusya'da bir inşaat şirketi açtı ve Kardeşimden bazı tavsiyeler aldım. Bu, Livy'nin babamla muhtemelen tek başına olduğu anlamına geliyordu. Bu ikisinin iyi bir ilişkisi vardı, bu yüzden bir sorun olmamalıydı. Büyükbabam da yakında onlara katılacaktı. Bu öğleden sonra İskoçya'dan gelecekti.

CHAPTER TWENTY-THREE

OceanofPDF.com

T Ögle yemeğimin böyle geçmesini beklemiyordum. Kız kardeşimle bir sonraki konuşmamda, okuduğu not hakkında beni sorguya çekeceğini biliyordum. Ama ne olduğunu ifşa etmeden bunu nasıl açıklarsınız?

onca yıl önce ne oldu? Alkollüyken araba kullanıp annemi ve Brian'ı öldürmüştüm. Bugüne kadar o gece uyuşturucu aldığımı hatırlamıyordum. Araba kullandığımı da hatırlamıyorum. Evet, araba kullanmayı biliyordum ama hiç sürmedim. Asla! O gecenin detayları hala bulanıktı ama içki ya da uyuşturucu kullanmadığımı biliyordum. Brian'la değil. Spor yapardı ve her zaman sağlıklı ve eğlenceli randevular geçirmemizi sağlardı. Beni gerçekten önemseyen ilk insandı. Bunu tehlikeye atamazdım.

Ama kanıtlar yalan söylemez.

Toksikoloji raporu açıkça alkollü olduğumu gösterdi. Tanrım, kendi annemi ve erkek arkadaşımı öldürdüm.

Liberty ile öğle yemeğinden sonra parayı almak için bankadan randevu almıştım. Beceriksizliğim yüzünden bu randevuyu kaçırdığım için erken gitmeye karar verdim. Şantajcım için parayı almam gerekiyordu.

Bankaya giderken, şu anda kontrol edebileceğim şeylere odaklandım. Görünüşe göre bu çok az bir şeydi. Paraya sahip olmayı, bir daire bulmayı, işimde başarılı olmayı, Maxim'le olan bu şeyi çözmeyi kontrol edebilirdim... eğer Vahiy ile şantajın ortaya çıkması arasında beni hâlâ yatağında istiyorsa.

Daniel ve Maxim'in o yerin sahibi olduğu gerçeğini hâlâ aklım almıyordu. Daniel'in oraya sahip olduğunu görebiliyordum, ama Maxim... hmmm, ama

Tanıştığımız andan itibaren onda hissettiğim bir karanlık vardı. Ve yol

Luke o gece beni kontrol etti, bana zevk verdi, ama sadece ben yalvardıktan sonra.

Bu anılar tenimi ısıttı. Ya Maxim ve Luke bir ve aynıysa? O harika, iğrenç orgazmları zihnimden sildim ya da bankadan tahrik olmuş ve azgın bir şekilde geçme riskini göze aldım.

Erken geldiğim için nakit para hazır değildi. Artık bu tuhaf, sadece nakit para taleplerime alışmışlardı. İlk seferinde ve ikincisinde bana nasıl şüpheyile baktıklarını hatırladım, ama sonra sanki bunu bekliyorlardı.

"Bayan Cambridge," diye selamladı veznedar beni.

"Merhaba. Planlanan randevumdan biraz erken geldiğimi biliyorum. Para çekme işlemimi şimdi yaptırma şansım var mı?"

Sadece diplomatik gülümsemesini takındı. "Elbette. Sizi bekleme salonuna götüreyim, rahatınıza bakın. Uzun sürmez."

Onu küçük تنها alana kadar takip ettim ve oturdum

"İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Sadece bir an önce eve dönmek istiyordum.

Masasına geri döndü.

Bu şekilde yaşamaya devam edemem. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Lanet şantajcıma ödeme yapabilmek için bir yıl daha hayatta kalmayı umarak günden güne sürüklendim.

Şimdiye kadar kendimi haklı çıkarıyordum. Vakıftaki işimi almak iyi hissettiriyordu ama eninde sonunda Vahiy'den gelen para bitecekti. Şu anda şantajcının tamamen merhametine kalmıştım. Yarın fidye için bir milyon dolar isteyebilirdi ve ben güçsüz kalırdım.

Açıkkçası, Revelation'a geri dönemezdim. Artık Maxim ve Daniel'in oranın sahibi olduğunu biliyordum. Ayrıca, geçen geceden sonra, Maxim olmadığı sürece başka bir erkekle birlikte olamayacağımı biliyordum, ne kadar ödemek isterse istesin. Bugünkü öğle yemeğindeki fiyaskodan sonra Maxim'in beni hâlâ istediğini varsayıyorum.

Gerçek, işleyen bir ilişkiye sahip olmanın ne kadar iyi hissettireceğini hayal bile edemezdim. Ve bir gün kendi aileme sahip olma olasılığını. Şu anda Livy neredeyse sahip olduğum tek aile ve arkadaşı. Şimdi acınası bir durumdan bahsediyoruz.

"Bayan Cambridge, hazırsınız." Bir ses beni irkiltti ve yerimde sığramama neden oldu.

Gözlerimi kaldırdığımda ezelden beri tanıdığım banka müdürü Bay George'un bana içinde ihtiyacım olan paranın bulunduğu banka çantasını uzattığını gördüm.

Şantajcı! Buna nasıl son vereceğimi bulmalıyım. Hayatımın geri kalanını bu şekilde yaşayamazdım.

"Çok teşekkür ederim, Bay George."

"Ne zaman istersen, canım. Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Başımı salladım ve ona gülümsedim. "Beni daha önce ağırladığınız için teşekkür ederim."

Neredeyse ona gelecek yıl iki yüz bin nakit talebiyle görüşeceğimi söyleyecektim ama bunu kendime sakladım. Banka çantasını çantama tıktırarak bankadan çıktım. Ondan ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyiydi. Üzerimde o kadar nakit para olmasından nefret ediyordum.

Yağmur çiselemeye başladı ama taksi çağırmak yerine yürümeye devam ettim. Hava hala yeterince sıcaktı ve soğuk, sonbahar yağmuru gibi hissettirmiyordu. Evime doğru yürümeye başladığımda, aklımda farklı düşünceler dönüp dururken, hava ruh halime uyuyordu.

Ya polise gitseydim? Düşündüm. Onlara raporu verir, o gece neler olduğunu anlatır ve son on yıldır fidye ödediğimi itiraf ederdim. Bırakalım talaşlar nereye düşerse düşsün.

Hayatımın geri kalanında bunu yapamazdım. Belki de hayatımda hiçbir şey yapmamamın ve önemli bir şeye başlamak için beklememin nedeni buydu. Büyükanнем ve büyükbabam benden nefret ederdi. Yine de kendimi cezalandırdım ve her ay onları ziyaret ettim. Liberty haklıydı, onlarla bağlarımı daha önce koparmamamın tek nedeni şantajcıydı. Şimdi muhtemelen benimle bağlarını koparacaklar ve belki de beni kovduracaklardı. Belki de Daniel ve Maxim'e annemin ve Brian'ın ölümüne benim sebep olduğumu söyleyeceklerdi.

Maxim ve Daniel bana vakıflarında bir pozisyon teklif edene kadar kayda değer bir kariyerim yoktu. Bunu hak etmiş miydim?

Bir aydan uzun süren tek bir ilişkim bile olmadı.

Arkadaşım yok. Ama harika bir kız kardeşim var. Ve bir yeğenim.

Ona olanları anlatırsam Liberty bana sırtını döner miydi? Bu benim en büyük korkumdu. Kız kardeşimi kaybetmek. Bu beni hapse girmekten daha çok korkutuyordu.

Kocasıyla kendi ailesini kuruyordu. Oysa ben biriyle çıkmaktan bile acızdım. Luke'la geçirdiğim gece aklıma geldi. O tam olarak bir randevu sayılmazdı. Ama inanılmaz bir geceydi. Göz açıcı bir geceydi. Kulüp gerçekten de adının hakkını veriyordu çünkü o adamla yaşadığım her şey bir keşifti. Düşündükçe Luke'un Maxim olduğunu daha çok düşünmeye başladım. Her şeyi tüketen öpücüğü, bana hissettirdikleri ve benim

Vücudum tepki verdi... Maxim'e verdiğim tepkinin neredeyse aynısıydı. Ama Maxim bile olsa, beni sadece bir gece için istiyordu, bir ömür boyu değil.

Bir arabanın korna sesi beni düşüncelerimden uyandırdı. Kahretsin, ikinci kez Bir ay içinde ilk kez, neredeyse bakmadan sokağa çıkıyordum. Kaldırıma geri adım attım ve arabanın geçmesini bekledim.

Bir korna sesi daha duydum ve arabanın arka kapısı açılıp Maxim dışarı çıktığında arabanın neden durduğunu merak ettim.

"Layla, yağmurda yürüyerek ne yapıyorsun?"

O kadar uzundu ki, bakışlarıyla buluşmak için başımı eğmek zorunda kaldım. Fırtınalı denizlerin koyu mavisi. Gerçekten çok güzel gözleri vardı, onların içinde boğulabilirdiniz.

Aynı gözler! Luke'u düşündüm.

"Layla, iyi misin?" Ellerimi ellerinin arasına aldı. Dokunuşundan gelen sıcaklık anında tenime sızdı. Cızırdayan akım vücudumun her hücresine ulaşarak onu uyuşukluktan uyandırdı. Dudaklarım kendiliğinden ayrıldı ve tenim ısındı, her yerime dokunmasına ihtiyaç duyuyordum.

Dokunuşu tanıdık geldi. Doğru hissettirdi. Ona doğru bir adım attım, vücuduna daha yakın olmak istiyordum. *Kokusu da aynıydı.*

Bedenimin kafası karışmıştı, belki de karışmamıştı. O da aynı şekilde hissediyordu; hiç bilmediğim tüm arzularımı tatmin eden adam karşımda duruyordu. Öyle olmalıydı yoksa aklımı mı kaçıırıyordum?

"Layla?"

Sesi düşüncelerime nüfuz etti ve temizlemek için başımı salladım o.

"Merhaba."

"Neden yağmurda yürüyorsun?"

"Neden yağmurun altında duruyorsun?"

Dudağı büküldü. "Çünkü güzel bir kadınla konuşuyorum."

Dün ona ağırdan almak istediğimi söylememe rağmen.

Kabul aptal beynimi delip geçti. Kendime yalan söylüyordum. Onunla her şeyi mümkün olduğunca çabuk istiyordum. Sonra da ona tutunmak ve asla bırakmamak istiyordum. Maxim'de iç açıcı bir şeyler vardı. Tenimde güneşin sıcaklığını hissediyordum, ev yapımı kurabiyeler gibi. Aynı zamanda kalbimi adrenalin sarhoşluğuyla en yüksek dağlardan sıçrattı; onunla birlikte tükenmeye hevesli yıldızlara ulaşmamı sağladı.

Yılların yalnızlığı göğsümü sıkıştırdı, gözlerim yandı ve boğazım fiziksel olarak acıtacak kadar kötü tıkandı. Sanki bir el boynuma sıkıca sarılmış, hayatımı söndürüyordu. Çünkü yaşamıyordum. Ve ben

istedim. Tanrım, yaşamayı çok istiyordum. Dolu dolu bir hayat. Yağmurda dans eder, rüzgarda kanatlarımı açar ve gülerdim, uçabiliyormuşum gibi yapardım.

İçimden bir hıçkırık kaçtı ve umutsuzca kendimi toparlamaya çalıştım. Bir hıçkırık daha ve artık çok geçti. Bir yıkım topuyla vuruldum, dağıldım, gözyaşlarım yağmura karıştı. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım, sertçe ısırdım, kendimi büyük bir aptal durumuna düşürmemek için çok uğraştım ama artık çok geçti.

Maxim'in kolları beni sardı ve hiç düşünmeden başımı göğsüne gömdüm.

"Şşşt, aşkım," diye mırıldandı. "Her şey yoluna girecek."

"Hayır, olmayacak." Benden bir hıçkırık kaçtı. "Her şey karmakarışık."

Kendimizi arabasının önünde nasıl bulduğumuzdan emin değildim.

Beni dürttü ve yanıma oturdu, şoförüyle birlikte bölmeyi kapattı. Bu sırada yıllardır içimde tuttuğum gözyaşlarımı akıttım.

Beni kucağına çekti ve ben de ona izin verdim. Burnum akıyordu, berbat haldeydim. Ama o aldırış etmedi. Mendiliyle burnumu okşadı.

"Mendilin var mı?"

Gülümsedi. "Evet. Ben böyle eski kafalıyım."

Burnumu çekmeye devam ettim, kendimi tutmaya çalıştım ama lanet olası gözyaşlarım durmuyordu. Her sızlanışımda vücudum titriyordu.

"Şşşt, sorun yok," diye mırıldandı, büyük eli yatıştırıcı hareketlerle sırtımı aşağı yukarı ovuyordu.

Alnımı omzuna yasladım ve bu rahatlığın tadını çıkardım. "Bunun

hakkında konuşmak ister misin?" Sesi nazikti. "Hatta teklif edeceğim gizlilik. Ne söylerseniz söyleyin, asla tekrar etmeyeceğim."

Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde ikinci kez, her şeyi anlatma ihtiyacı duydum. Ona her şeyi, her korkunç detayı anlatmak. Yaptığım ve yapmaya devam ettiğim tüm yanlışları. Nefes almak için oksijen gibi bir gereklilik.

Parmakları nazikçe çenemi tuttu ve gözlerimle buluştu. "Yardım etmek istiyorum, Layla." Ve ona inandım. "Her şeyi daha iyi yapacağım. Söz veriyorum."

Başparmağı alt dudağıma hafifçe dokundu, dudaklarımda gözyaşları vardı. Başını eğdi ve dudakları en hafif öpücükle benimkilerle buluştu. Rahatlatıcı bir öpüçüktü.

Tadı aynı.

"Bu bir şantaj notu," diye fısıldadım. Bana şantaj yapıldığını ilk kez yüksek sesle itiraf ediyordum. "On sekizinci doğum günümde başladı." Anlamış gibi başını salladı. "On altı yaşımdayken bir kaza geçirdim. Annem ve Brian arabadaydı. O benim ilk erkek arkadaşımdı." Kelimeler

aradım, kalbim korkuyla çarpıyordu ve sonunda her şeyi bırakmayı bekliyordum.

"Gerçekten iyi bir adamdı. Ne olduğunu ya da nasıl olduğunu pek hatırlamıyorum. Hastanede uyandım. Bana hayatta kaldığım için şanslı olduğumu söylediler. Benim annem ve Brian yapmadı." Derin bir nefes alarak devam ettim. "Olanlarla ilgili gerçekler hâlâ bulanık. Herhangi bir madde aldığımı hatırlamıyorum; araba kullandığımı da hatırlamıyorum. Ama ilk şantajcı notumu aldığım da ve reddettiğim de bir uyarı aldım. Toksikoloji raporunun bir kopyası. Rapor alkollü olduğumu gösteriyordu."

Gözlerinde yargılama yoktu. Sadece ilgi ve endişe vardı. "Neden uyuşturucu kullandığımı anlamıyorum. Brian spor yapardı ve sağlık konusunda kararlıydı. Ve araba kullanırdı. Annem neden bana izin versin ki? Ben kullanmıyorum. biliyorum."

"Toksikoloji raporunun bir kopyası sizde var mı?"

"Evet, kasamda."

"Büyükanne ve büyükbabana söyledin mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Onlarla yaşamak cehennem gibiydi ve benden nefret ediyorlardı. Tüm hayatımı yüzüme vurup durdular; bir şantajcıyı da yüzüme vurmalarını istemedim. Ayrıca, benim ne kadar göt olduğuma bakılmaksızın Büyükbaba, eğer toksikoloji raporu doğruysa, değiştirmesi için doktora rüşvet vererek beni kurtardı."

"Onlara yakın olmamanızın tek nedeni kaza mı?"

"Hayır, bana katlanamıyorlar ve ben de onları umursamıyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Çocukken bile onları ziyaret etmek işkenceydi. Annemden nefret ederlerdi, babama benzediğim için nefret ederlerdi." Derin bir nefes aldım. "Lanet olsun, Bazen nefes almamdan nefret ettiklerini düşünüyorum. Kazadan önce benimle ilgili sevdikleri tek bir şey olduğunu sanmıyorum ve kazadan sonra benden nefret ettiler. Liberty haklı. Onları ziyaret etmeyi yıllar önce bırakacaktım ama her yıl fidye ödemek için paraya ihtiyacım vardı."

Başını salladı. "Sana inanıyorum."

Dudağımı çiğnedim. "Yıllardır onlara yalan söylüyordum, şantajcıya ödeme yapmak için para bulmaya çalışıyordum. Onlara Liberty'yi bulduğumu ya da okumak için Amerika'ya gitmemin gerçek sebebinin bu olduğunu hiç söylemedim."

Gülümsedi. "Görünüşe göre onu o pisliklerden korumuşsun."

"Soğuk ve zalim olmaları onları pislik yapmaz." Büyükannele büyükbabamı gerçekten savunduğuma inanamıyordum.

"Haklısınız, öyle değil," diye kabul etti. "Ama para çalmak ve

dolandırıcılık yapmak yapar."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yaralı Üniforması'ndan para alıyorlardı." Gözlerim büyüdü. "Ve bu en kötüsü değil."

Neden bahsediyordu bu?

OceanofPDF.com

CHAPTERTWENTY-FOUR

OceanofPDF.com

Laraba durduğunda ona cevap vermek üzereydim. Layla'yla aynı anda camdan dışarı baktım ve aptallığım yüzünden kendimi vurabilirdim. Şoförüne, Layla'nın evine gitmesini hiç söylememiştim.

Layla'nın evine ya da şehir dışındaki evime. Onun yerine beni çatı katıma getirdi.

Kapı açıldı ve Layla'ya elimi uzatarak arabadan indim. İri mavi gözleri dalgın dalgın bana bakıyor, binadan bana bakıyor, tüm noktaları birleştiriyordu. Ama o güzel gözlerde şaşkınlık yoktu, Tabii bunu saklamakta son derece iyi değilse. Dürüst olmak gerekirse, incinmiş, istifa etmiş ve sonra da kızmış görünüyordu.

"Bunu içeride konuşalım," dedim alçak bir sesle ve elimi uzattım. "Sana her şeyi anlatacağım. Sen de bana sorularını sorabilirsin."

"Bence bana şimdi söylemelisin. Geçen gece beni buraya getirdiğinde ben olduğumu biliyor muydun?" Sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. Bu şekilde kalacağına güvenmiyordum.

Ona cevap vermeden önce bir an durdum. Bu bir hataydı çünkü kapıdan uzaklaşıp arabaya doğru ilerlerken gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

"Layla - "

"Bu bir evet ya da hayır sorusu," diye homurdandı. "Sadece cevap ver."

"Evet." Bu konuda yalan söyleyemezdim. Onu Vahiy'de gördüğüm anda o olduğunu anlamıştım.

"Ben sadece kolay bir yatış mıydım? Pahalı ama kolay mı?" "Layla, hayır! Açıklamama izin ver."

"Neyi açıklayayım? Hiçbir şart koşmadan sadece pantolonuma girmek istediğini mi? Yanlış bir fikre kapılmayacağımı ve seninle bir şansım olduğunu düşünmeyeceğimi garanti etmek için bana o daveti gönderdiğini mi?"

Neden bahsediyor bu? "Layla, lütfen beni dinle," diye yalvardım.

Başını sallarken yarı homurdandı. "Zahmet etme Maxim. Buna değmeyeceğimi biliyorum. Hiçbir zaman değmedim, hiçbir zaman değmedim, hiçbir zaman da değmeyeceğim. Tanrım," diye bağırdı. "Öğreneceğimi sanırdın. Ve şimdi, sadece iyi maaşlı bir fahişeyim," diye acı acı güldü. Kendinden iğrenme duygusu dalga dalga yayılıyordu.

Kararlı bir nefes aldı ve kapıya doğru ilerlerken gözyaşlarını kontrol altına almaya çalıştı. Buz kraliçesi geri dönmüştü, duygusal zırhı onu bir pelerin gibi sarmıştı. "Yolumdan çekil, Maxim. Yoksa Luke mu demeliydin?" diye alay etti.

Kaçacaktı. Arabadan çıkmaya çalışırken vücut dilinden bunu anlayabiliyordum.

"Dur! Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" "Senden olabildiğince uzağa!" diye tükürdü.

Onu çatı katıma çıkarmak zorundaydım. Bu tartışmanın yapılacağı yer burası değildi. Ve eğer bu vahşi kedi benden kaçarsa Şimdi, onu asla geri alamazdım. Geçen gece vücudunun kontrolünü ele geçirmiştım. Şimdi de aynısını yapmam gerekiyordu.

"Kesin şunu! Vahiy'e gelmen için seni ben zorlamadım." Evet, kim olduğumu açıklamadım ama bunu sadece benim üzerime yıkamazdı. İkimiz de oradaydık ve ikimiz de bunu istiyorduk. Bu kadarını inkâr edemezdi.

Cevap vermedi ve şimdiden eski duvarlarının yükseldiğini görebiliyordum.

"Aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranabilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki kendine yalan söylemiş olursun. Evet, geçen gece sana teklif verdim. Sana kim olduğumu söylememiş olabilirim ama sen de söylemedin. Gecemizden önce sana söylemeye niyetliydim. bitmişti. Şimdi benimle yukarı geleceksin ve sana söyleyeceklerimi dinleyeceksin. Bundan sonra hala gitmek istiyorsan gidebilirsin, ama o zamana kadar sana söyleneni yapacaksın."

Aramıza mesafe koymaya devam ederken kolundan tuttum. Ona zarar vermeyecektim ama kaçmasına da izin vermeyecektim. Kırılmak üzereyken olmazdı.

Kolundaki elime iğrenç bir şeymiş gibi baktı. "Bana bir on milyon daha ödeyecek misin? Öyle görünüyor ki

"Sanki daha fazlası onu incitemezmiş gibi kayıtsızca konuştu. Ben daha iyi biliyordum.

Gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum ama aynı zamanda herkesten saklamakta çok kararlı olduğu incinmişliğini ve kırılganlığını da görebiliyordum. Birine güvenmek onun için zordu; bunu anlıyorum. Ama savaşımadan gitmesine izin veremezdim. Onu istiyordum ve hayatımda olması için her şeyimi verirdim.

Diğer kolundan tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Kalmanı sağlayacağını bilsem sana tüm servetimi verirdim," diye hırladım sıkılmış dişlerimin arasından.

Yüzündeki şaşkın ifade kalbimi kırdı. Benim için ne ifade ettiğine dair hiçbir fikri yoktu ama bana inanana kadar onu bir sandalyeye ya da yatağıma zincirlemem gerekse bile bunu düzeltmek üzereydim.

Onu bıraktım ve elimi onunkine uzatarak geri çekildim.

"Benimle gel. Lütfen." Gözlerim onunkileri aradı, bana güvenmesi için yalvardım.

Tereddütle küçük elini benimkine koydu ve ben de onu binamın girişine doğru yönlendirdim. Kıyafetleri ıslaktı ve hava hala sıcak olmasına rağmen, böyle havalarda soğuk algınlığı ya da zatürreye yakalanmak kolaydı.

Binaya girdik ve asansöre sessizce bindik, eli benim elimde kaldı. Bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Asansör en üst kata çıkarken onu izledim. Neredeyse öfke, hayal kırıklığı bekliyordum ama yüzünde görebildiğim tek şey yorgunluk ve teslimiyet izleriydi. Vücudu soğuktan hafifçe titriyor, tüyleri diken diken oluyordu.

"Hiç kadın kıyafetim yok," diye mırıldandım, onu kendime doğru çekerek. "Ama benim gömleğimi giyebilirsin ve belki şort olarak da boxer giyebilirsin. Sen Titriyorum."

"Sen de üstünü değiştirmelisin," dedi yorgun bir sesle. Vücudu yanımda kaskatı kesilmişti ama benden, bizden uzaklaşmasına izin vermeyi reddettim. "Sanırım düşündüğüm kadar sıcak değilmiş."

Asansörün sesi duyuldu ve onu yatak odama doğru ittim. Oraya vardığımızda, banyoya yöneldik.

"Kıyafetlerini çıkar," dedim ona. "Hemen döneceğim."

Gözleri beni temkinli bir şekilde izledi ama sonunda itaat etti ve ben de gömme dolabıma girip bir gömlek çıkardım ve şifonyerden bir çift boxer aldım. Kendim için de kuru bir eşofman altı aldım.

Banyoya geri döndüğümde Layla'nın üzerinde sadece sütyeni ve iç çamaşırı vardı. Sikim hemen dikleşti, onun için hazırды. Doyumsuz yanımi

ortaya çıkaran tek kadın o olmuştı.

Bana gözlerine tam olarak ulaşmayan sıkı bir gülümseme verdi. "Alçakgönüllüymüş gibi davranmaya gerek olmadığını düşündüm," sesi hışırtılı bir fısıltıydı. "Beni zaten çıplak gördün. Aslında, beni çıplak görmek için para ödedin."

Yorum yapmadım ama gömleğimi giymesine yardım ettim. Kollarını kollardan geçirdi ve ben de tek tek düğmelerini ilikledim. O asla hareket etti, gözleri bende idi. Gerginliğini belli eden tek şey dişlerinin arasına sıkışmış alt dudağıydı.

Layla'nın gözlerindeki şüphe ve kırılmalığı görmek beni öldürüyordu. Her zaman çok sert ve dirençli olmaya çalışırdı ama benim yanımda böyle olmasına gerek yoktu.

"Sıçıp batırdım, Layla. Sana ben olduğumu söylemek istedim ve gecemiz bitmeden." Bana güvenmesine gerçekten ihtiyacım vardı. "Orada olacağını bilmiyordum. Seni gördüğümde çıkmak üzereydim. Ve lanet olsun, seni teklif için sahnede gördüğümde kendimi kaybettim. Başka kimsenin sana sahip olmasını istemedim. Senin için deli oluyorum."

Anlamının kalmasına izin verdim. Daha açık olamazdım. O inanmak zorundaydı o.

"Maxim, açıklamak istiyorum." Yumuşak sesi bir okşayış gibiydi ve Tenime değen nefesi beni sakinleştiren ve canlandıran bir esinti oldu. "Ben kendini satan bir fahişe değilim."

Gözlerim ona kaydı. Onu kendime doğru çektim, göğüsleri göğsüme sürtünüyordu.

"Kendine asla fahişe deme." Ses tonumu eşit tutmaya çalıştım, ama onun kendini daha az düşündüğünü düşünmek beni çileden çıkardı. "Sen bir fahişe değilsin."

"Ama sen ödedin-"

Sözünü kestim. "O gece yaptıklarımız hoşuna gitti mi?"

Yanakları kızardı. Hoşuna gittiğini biliyordum ama kabul etmesini istiyordum. Sorun olmadığını anlamasını istiyordum. İkimiz de zevk aldığımız sürece.

"Evet." Cevabı o kadar sessizdi ki zar zor duyabildim. Hemen yanımda olmasına rağmen.

"Ve her saniyesine bayıldım," dedim ona. Lanet olsun, onu ilk gördüğüm andan beri istiyordum. "Sana **yalvarmayı** düşündüm," onu sikkem için yalvarttığım gerçeğinin sadece beni azdıran bir şey olduğunu anlamasını sağlamak için kelimeyi vurguladım. Bu onu aşağılamıyordu. "- Sana bir on milyon daha ödememe ve geceyi seninle geçirmeme izin vermen için. Ya da bir gün, ya da sadece

benimle yemek ye."

Bebek mavisi gözleri şok içinde büyüdü ve dizlerinin üzerine çöküp beni emmesini istememek için kendimi zor tuttum. Ama bu sadece bu olağanüstü fiziksel çekimle ilgili değildi. Eğer o ilgileniyorsa ben de uzun vadede bu işin içindeydim.

"Kahretsin, Layla. Seni gördüğüm andan beri, düşüncelerim senin tarafından tüketildi. Hiçbir şey ya da hiç kimse umurumda değil. Sadece seni istiyorum. Seni iyi hissettirmek, seni mutlu edecek her şeyi vermek istiyorum. Ve eğer bunlardan biri de sikime binmen ve ben seni sikerken çılgılık atmansa... o zaman ben şanslı bir adamım."

"Çok açıklayıcı oldu," diye mırıldandı, yanakları kızarmıştı. "Ne diyebilirim ki?" Başımı eğdim, dudaklarım onunkilere değdi. "Açık saçık konuşmaya bayılıyorum. Bence sen de seviyorsun."

Göz kapaklarını indirdi, kirpikleri çarpıcı gözlerindeki ısıltılı arzuyu gizliyordu. "Haksız mıyım?" diye sordum. Artık maske yoktu, saklanmak yoktu. Eğer bana siktirip gitmemi söylediye ve bundan hoşlanmıyorsa, onu rahatsız etmeyecektim.

"Evet." Cevap verirken dudakları benimkilerin üzerinde gezindi.

"O gece için pişman mısın?" Bana gerçek yüzünü göstermesini ve ona göz kulak olacağıma dair bana güvenmesini istiyordum. Artık her şeyi bildiğim için insanlara güvenme konusundaki tereddütlerini anlayabiliyordum ama ona bana güvenebileceğini göstermek istiyordum. Onu asla incitmezdim.

"Hayır, pişman değilim." Tanıdığım kadınlar arasında en seksi sese sahipti. "O gece yaptığımız her şey hoşuma gitti," diye itiraf etti kısık bir sesle.

"Siktir," diye inledim. Sertleşmişim ve ona saldırmaya hazırdım. Kasıklarımı vücuduna doğru ittim, böylece bana ne yaptığını hissedebilsin.

"Benim küçük pis kızım," diye sert bir öpücükle ağzımı onunkine bastırdım. "Bana ne yaptığını gör."

Küçük bir inilti kaçtı. Neredeyse kararlılığımı kaybediyor ve sikişmek için konuşmayı pencereden dışarı atıyordum. Ama açıklığa kavuşturmamız gereken bazı şeyler vardı. Bu önemliydi.

"Önce konuşmamız gerek," demek için kendimi zorladım.

"Büyükannen ve büyükbabanın yarattığı tüm bu berbat karmaşayı çözmeliyiz. Sonra da bütün gece sevişeceğiz." Göğsünün, boynunun ve yanaklarının kırmızının daha derin bir tonuna dönüşmesini izledim. "Öyle mi?"

"Evet." Cevabında heves vardı ama biraz da utangaçlık. Ve bu çok ateşliydi. "Maxim?"

"Evet, aşkım."

"Sana parayı geri ödemek istiyorum," diye yorum yaptı. "Sadece yüz bine ihtiyacım vardı."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," dedim ona. "Kulüp her tekliften bir pay alır. Ayrıca, beni fark etmen için sadece on milyona ihtiyacım olduğunu sana uzun süre hatırlatmaya bayılacağım."

Yumuşak kıkırdaması uzun zamandır duyduğum en iyi sestti. "Teorik olarak, sen bana teklif vermeden önce seni fark ettim. Seninle dans ettim ve beni öpmene izin verdim."

"Haklısın, aşkım."

Boxerlarını aldım ve giymesine yardım etmeye hazırlandım. Onları aldı ve banyo tezgahının üzerine fırlattı. Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım.

"Onlara ihtiyacımız yok; sonra çıkarız," diye cevap verdi.

Verdiği söz karşısında sırttım. "Yine haklısın."

"Haklı çıkmayı seviyorum," diye gülümsedi. Küçük meleğim umutla parlıyordu ve eğer biri onu söndürmeye çalışırsa, onu kendi ellerimle öldürürdüm. "Hadi seni ıslak giysilerinden kurtaralım."

Gömleğimi çıkarmama yardım etti ve ardından pantolonumu çıkardı. Üst bedenimi çıplak bırakarak hızla eşofman altımı çekti. Gözleri arzudan puslanmış, beni izliyordu. Kahretsin, onu böyle görmek, benim çatı katımda, benim gömleğimi giyerken... Bunun doğru hissettirdiğini fark ettim. Doğru hissettiriyordu.

"Gel benim pis kızım," diye eğildim ve kulak memesini hafifçe ısırđım. "Bütün o pis şeyleri daha sonra yapacağız. Şimdi konuşmamız gerek."

Başını salladı, elimi tuttu ve mutfığa doğru ilerledik. Onu ince belinden tutup kaldırdım ve mutfak tezgahının üzerine oturttum. Küçük bir ciyaklama onu terk etti

Dudakları ve ben ilk kız arkadaşına hava atan bir ergen gibi sırttık. "Ben yemeği hazırlarken konuşuruz," dedim ona.

"Yardım edebilirim." Tezgâhtan atlamak istedi ama onu durdurdum. "Hayır, sen orada otur ve o güzel amcığını her seferinde bana göster.

sık sık."

"Maxim," diye azarladı küçük bir kıkırdamayla. Ama lanet olsun, sevdiğini biliyordum.

o.

Ayrıca, Layla'nın mutfakta bir felaket olduğunu biliyordum. Liberty beni uyarmıştı.

birkaç kez. Ona yemek yapmayı öğretirdim ama bugün değil. Onun odak noktası bana her şeyi anlatmak ve benim onu inciten o insanları bitirmem olacaktı.

Spagetti, domates sosu, baharat ve ekmek çıkardım. Sarımsaklı ekmekle birlikte bolonez spagetti gecesi olacaktı.

"Bana ne dediğini anlat," diye sordu. Gözleri mutfaktaki her hareketimi izliyor, tüm dikkatini bana veriyordu. "Büyükanne ve büyükbabanın çalması hakkında."

"Tamam, ama lütfen Layla'yı unutma," dedim ona. "Sana söyleyeceklerimin hiçbiri seni yansıtmıyor." Anladığından emin olmak için gözlerimi ona kilitledim. "Hiçbiri."

"O kadar kötü, ha?"

"Bu iyi değil." Lanet olsun, onu üzmemek istemedim. "Bazıları seni üzecek. Ama unutma, ben senin için buradayım."

Başını salladı. "Ve bazıları acıtacak. Daniel ve benim araştırmaya başlamamızın nedeni paranın doğru kullanılmamasıydı. Sonra onlar olduğunu anladığımızda her şeyi araştırmaya başladık."

"Ve bu Yaralı Üniforma'da mıydı?" diye sordu. Başımı sallayarak cevap verdim. "Acaba büyükbabamın beni oraya yaklaştırmamasının nedeni bu muydu?"

diye mırıldandı.

"Muhtemelen," diye itiraf ettim. "Sana Daniel'la nasıl birlikte hizmet ettiğimizi anlatmıştım.

orduda," diye başladım. Ona açılma sırası bendeydi. "Çok zor şeyler gördük. Birçok arkadaşımızı kaybettik. Ve çoğumuz geri döndüğümüzde yaralarımız vardı,

Görünür ve görünmez olanlar. Savaş sırasında verilen birçok karar aklınızda kalır ve kendinizi sorgulamanıza neden olur. Doğru şeyi mi yaptınız? Onları kurtarabilir miydin?" Layla'nın eli uzandı ve benimkini tuttu.

Bu konuda kimseyle konuşmamıştım. Alexander'ın düğün gecesi bu konuya çok az değindim. Ve bunu ilk kez birine yüksek sesle söyledim. Daniel'ın bu sözleri duymasına gerek yoktu. Kendisi de onlarla savaşıyordu. Parmakları bileğimdeki nabzıma dokundu, bu dokunuş sakinleştirici ve rahatlatıcıydı.

"Geri döndüğümüzde içimizi kemiren bir suçluluk duygusu vardı. Biz geri dönmeyi başardık, birçoğu başaramadı. Biz hayatımızın bir benzerine geri döndük ve en azından iyileşmeye çalışmak için maddi imkanlarımız vardı. Birçoğunun yoktu. Biz de kar amacı gütmeyen bir vakıf kurduk. Gerçekten tarafsız kalmasını sağlamak için fonların doğru şekilde harcanmasını belirleyecek bir kurul oluşturduk. Ne Daniel ne de ben kâr amacı gütmeyen kuruluşların yönetimi konusunda güçlü değildik." Artık ekibimizde Layla da olduğuna göre, Daniel ve benim için her şeyin tamam olduğunu biliyordum. İhtiyacımız olan güçlü varlık oydu ve bu işe gönül vermişti. "Nasıl para kazanacağımızı biliyorduk ama Kâr amacı gütmeyen bir vakıf nasıl yönetilir? Her neyse, dedeniz yönetim kurulu üyelerinden biriydi ve mali işlerle o ilgileniyordu. Doğrusu, kimin atandığına daha fazla dikkat etmeliydim. Çünkü dürüst

olmak gerekirse, ben

Bilseydim onu içeri almazdım. Bildiğiniz gibi Cambridge ailesiyle aramızda uzun zamandır bir çekişme var." Bu sözler karşısında sertleşti.

ve yüzünü avuçlarımin arasına aldım. "Sen onlar değilsin, Layla. O şerefsizler seni hak etmiyor."

Parlayan gözlerini birkaç kez kırıştırmasını izledim. Büyükannesi ve büyükbabası ona yaşattıklarının bedelini ödeyeceklerdi. Küçük bir kızları vardı ve onu değersiz olduğunu düşünene kadar kelimelerle taciz ettiler. Ve annesi. Ona bu darbeyi vuran kişi olmak istemezdim ama bilmeliydi. Bilmeyi hak ediyordu. Ve ben de parçaları toplamak için burada olacaktım.

"Sana yanlış yaptılar, Layla. Sana söyleyeceğim bazı şeyler canını yakacak ama ben buradayım. Artık seni incitmelerine izin vermeyeceğim." Ciddi olduğumu anlamasını umarak ona baktım. "Bana güveniyor musun?"

Başını salladı. "Evet, Maxim." Sözleri ve gözlerindeki güven bana verebileceği her şeyden daha anlamlıydı. Ve lanet olsun, bana çok şey verdi. "Sana güveniyorum."

"Vakıftan çaldığını öğrendik. O şirketten geçen tüm fonların ancak yüzde beşini ödedi. Çoğunu cebine indirmiş."

Gözlerinde inançsızlık vardı. "Sadece anlamıyorum. Çok fazla şeyleri var, biliyorsun. Onu hiç parasız görmedim. Ve para istediğimde bana çok zor anlar yaşattılar. Sadece cimri olduğunu düşünmüştüm ama belki de maddi olarak zorlanıyordu."

"Bu orospu çocuğu çok cimri," diye homurdandım. "Büyük olasılıkla kumar sorunu var."

Ağzı açık kaldı. "Büyükbabam mı?" "Evet, şu anda birkaç ipucu üzerinde çalışıyoruz."

"Kendimi bildim bileli bana vaaz veren ve bana lakap takan bu adam lanet olası bir kumarbaz mı?"

Onaylarcasına başımı salladım. "Daha da kötüsü var," diye mırıldandım yemeğimizi hazırlamaya devam ederken. "Hırsızlık yaptığını öğrendikten sonra herkesi araştırmaya başladık. Doğal olarak sen ortaya çıktın. Bu Alexander'ın düğünü civarındaydı. Balayından döndüklerinde. Adamımız Henry'nin ailesini araştırdı ve bu lanet şantajcıya göre senin sebep olduğun kazadan yaklaşık bir ay önce, senin ve annenin üzerine, lehtarı kendisi olan hayat sigortası poliçeleri satın aldığını buldu. Her biri otuz milyon."

Bunun ne anlama geldiğini anlayan Layla'nın yüzü soldu. Cambridge ailesi en kötü türden sülüklerdi. Liberty onlara bir şans vermeyi reddettiği için şimdi mutluydum.

"O gece arabayı senin kullandığını sanmıyorum, Layla. Elimizde kanıt yok ama bence bundan daha fazlası var."

Dudaklarından keskin bir nefes çıktı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Araştırmaya devam etmeliyiz. Çok fazla tesadüf var ve ben büyükanne ve büyükbabana güvenmiyorum. Önce senin üzerine hayat sigortası yaptırıyor, sonra da senin araba kullanman bir kazaya neden oluyor."

"Ama büyükbabam toksikoloji raporunu değiştirmek için neden doktora rüşvet versin ki?"

"Bunu araştıracağız, ancak burada suçlu olduğunuza inanmıyorum. İnsanlar raporları, sonuçları, her şeyi manipüle edebilir."

Gözlerindeki şüpheliyi görebiliyordum.

"Söyle bana, o kaza hakkında ne kadar şey hatırlıyorsun?"

"Sadece parçalar, hepsi bu. Brian ve benim bir konsere gittiğimizi hatırlıyorum. Dans ediyorduk. Annem bizi arabasıyla bırakmıştı. Arabayı yeni almıştı ve çok heyecanlıydı. Sonra... her şey bulanıklaştı. Bizi aldığını ve arabayı sürdüğünü sandım. Ama şoförün ben olduğumu söylüyordu. Sonra parçalar... çığlıklar, kan, duman, Brian'ın öldüğünü görmek. Hastanede uyandım.

öldü." Nefes alış veriş zorlaştı ve paniğin onu ele geçirdiğini görebiliyordum.

Spagetti ve sos kaynamaya başladığında kollarımı Layla'ya doladım.

"Sanırım büyükanne ve büyükbabanın o kazayla bir ilgisi var. Bu çok büyük bir tesadüf. Anneni de hiçbir zaman kabul etmediler. Peki neden ona da hayat sigortası yaptılar?"

"Tanrım, bunu sindirmek çok zor," diye mırıldandı. Ama geri çekilmedi. Beni endişelendiren bir sonraki şeydi. Annesiyle ne kadar yakın olduğundan emin değildim. Bu haberle onu inciten kişi ben olmak istemedim.

"Biliyorum aşkım. Ama bir şey daha var."

Bana bakışı, daha fazla kötü haber vermemem için yalvarır gibiydi.

"Şantajcınıza son birkaç kez ödeme yaptığınızda, banka para çektiğinizde izlenebilir faturalar. O banknotlardan birkaçının izini sürebildik." Derin bir nefes aldım. Kahretsin, bir sonraki gerçekle onu incitmeyi düşünmek canımı yakıyordu. "Para Güney Amerika'da harcanıyor.

Fransa. Adamımız olayı muhtemelen size şantaj yapan kadına bağladı."

"Bir kadın mı?"

Onu incitmek istemiyordum ve bir sonraki sözlerimin geri dönölmez bir şekilde onun acı çekmesine neden olmasından nefret ediyordum. Böyle boktan bir aileyi hak etmiyordu. Kimse hak etmiyordu.

"Evet. Özür dilerim canım. Annen arıyor."

Ardından gelen sessizlik ve yüzündeki acı, çölde hayatım için savaştıktan daha kötüydü. Onu bu durumdan kurtarmak için acıyı seve seve kabul ederdim ama gerçeği bilmesi gerekiyordu.

"Bir şey söyle, aşkım."

Alt dudağı titriyordu ama inatçılığını görebiliyordum. Ağlamayı reddediyordu. Dudaklarımı yavaşça onunkilere bastırarak usulca mırıldandım. "Özür dilerim. Keşke seni bağışlayabilseydim ama bilmen gerekiyordu."

"Emin misin?" diye fısıldadı.

"Evet, eminim." Kahretsin, annesinden başka biri olmasını tercih ederdim.

Alnını benimkine yasladı. Bekledim, her şeyi anlamasına izin verdim.

"Sanırım konserin olduğu hafta neden yeni bir araba aldığını şimdi anlıyorum."

mırıldandı. "Büyükannem ve büyükbabamla birlikte çalıştıysa hiç şaşırmam."

"Özür dilerim."

Başını salladı. "Evet, ben de öyle. Ama bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Bana neyin yardımcı olacağını söyle." Neye ihtiyacı varsa, ona vermek istedim. Onu.

"Zaten yaptın," diye mırıldandı. "Bu şantaj bir süredir Parayı nasıl bulacağım endişesi beni hasta ediyordu."

"Biliyorum, ama her şeyi bitireceğiz. Birlikte." Ben de ciddiymdim.

Ocağın sesi ikimizi de irkiltti. "Kahretsin, yemeği unutmuşum."

Kıkırdadı, sesi yumuşaktı. "Genelde ben de öyle derim. Yemek yapamıyorum çünkü yemek yaptığımı hep unutuyorum. Çekip gidiyorum ve her şey yanıyor."

"Biliyorum," diye sıırttım ona. Bana şakacı bir tokat attı. "Merak etme. Sana nasıl yemek yapılacağını öğreteceğim."

Yemeğimizi hazırlamayı bitirdiğimde, düşüncelerine dalmış olan Layla'ya baktım.

"Bana aklında ne olduğunu söyle, aşkım."

Gözlerini kaldırdı, tüm kırılганlığı gözler önündeydi ve bu göğsümü acıttı. Onu kollarımın arasına almak ve her şey bitene kadar ona sarılmak istedim.

"Aklımda ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti. "Düşüncelerim birbirine karıştı. Annem ve onun açgözlülüğü. Büyükanne ve büyükbabam ve onların beni nasıl değersiz hissettirdikleri." Dişlerini sıktım. Onlara bunu ödetecektim. Yine de sessiz kaldım, söyleyeceklerini duymak istiyordum. "Elbette kızgıyım. Anneme ve büyükannele büyükbabama. Ama hiçbir zaman yanımda olmadılar, bu yüzden çok şey kaybetmiş gibi hissetmiyorum. Hiç sahip olmadığın bir şeyi kaybedemezsin, bilirsin. Sadece beni bu kadar hor gördüklerini hiç fark etmemiştim."

"Seni hak etmiyorlar, aşkım." Bu sözleri çok tekrarladım.

Derin bir teslimiyet nefesi aldı. "Belki. Bilmiyorum. Ama kız kardeşimi ve Brandon'ı kaybetmekten korktuğumu biliyorum."

Yaptığım işi bıraktım ve tam önünde olmak için iki adım attım. "Onları kaybetmeyeceksin. Livy senin için çok endişeleniyor ve seni seviyor. Bunu söylediğimde bana

güvenin." "Ama-"

"Aması yok. Aksine, o piç büyükanne ve büyükbabayı kendisinden uzak tuttuğunuz için muhtemelen size teşekkür edecektir."

Geçici bir baş sallama oldu ve çok ikna edici olacağını biliyordum. Ama göreve hazırdım.

"Hadi yiyelim güzelim," dedim onun yerine. "Daha sonra sikim için bana yalvarmanı sağlamak niyetindeyim ve bu sözleri duymak için sabırsızlanıyorum."

Yanakları kızarmıştı, dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme vardı ve gözleri arzuyla buğulanmıştı. Şu anda görmek istediğim tek şey buydu. O bencil piçlerin onu daha fazla üzmesine izin veremezdim.

"Hoşuna gitti, değil mi?" İki elimi beline koydum ve onu tezgahıtan çektim. "Şimdi git masayı hazırla." Kıcına hafifçe vurdum ve ulaşabileceğim yerden hızla uzaklaşırken küçük bir çığlık attı.

CHAPTERTWENTY-FIVE

OceanofPDF.com

T Bugünün beklenmedik ve şok edici olduğunu söylemek hafif kalır. Maxim ve ben akşam yemeğini bitirdik ve her şeyi birlikte temizledik. O bana bir kadeh şarap doldururken Viskisinin tadını çıkarırken gözleri bana dikilmişti.

Ona büyükannem, büyükbabam ve annem hakkında söylediklerimde ciddi dim. Hiçbirinin beni umursamadığını doğruluyordu. Sanırım Belki de annem için büyükannem ve büyükbabamdan daha değerliydim ama görünüşe göre yanlışmışım. Hâlâ acıyordu. Bir parça güvensizlik ve değersizlik kalbime doğru ilerledi.

Ya Maxim suçlu olduğuma karar verir ve benimle hiçbir şey yapmak istemezse?

Bu düşünceyle göğsüme saplanan acıyla kaşlarımı çattım.

"Ne düşünüyorsun?" Gözlerimiz buluştu, o gece Vahiy'de beni yakalayan gözlerdeki sorular. O olduğunu anlamalıydim. Belki küçük bir parçam biliyordu ama bilmiyormuş gibi davranmak daha kolaydı.

"Ya gerçekten suçluysam?" Kelimeler dudaklarımdan dehşet dolu bir fısıltıyla döküldü.

"Birincisi, buna inanmıyorum. İkincisi, sen daha çocuktun. Annen sorumluluk sahibi bir yetişkin olmalı ve araba kullanmana asla izin vermemeliydi, özellikle de alkollüyken." Derin bir nefes aldı. "Layla, Brian'la birlikte olduğunu ve annenin seni aldığını hatırlıyorsun. Eğer bunu hatırlıyorsan, içki içtiğini ya da bir madde kullandığını da hatırlıyorsundur. Annen oradayken bunu arabada yapmazdın."

Açıklaması mantıklıydı, ancak suçlu olduğuma inandığım onca yıldan sonra... kurban olmak ve buna inanmak zordu.

Kendi annem on yıldan fazla bir süre bana şantaj yaptı. *Ne tür bir anne bunu yapar?*

Servet avcısı. Sanırım sonunda babamla bir hata yaptı ve bu da onun işine yaradı. Kızına şantaj yaparak. Annem hakkında hiçbir yanılsamam yoktu. Onunla sadece zengin birini tavlama umuduyla birlikte olduğu her zaman açıktı. Ama annemle ilgili gerçekçi resmim bile bu kadar acımasız değildi.

Tamam, belki çok acıttı. Beni kırmadı ya da parçalamadı ama beynimi mahvetti.

Maxim'e "Yarın parayı bırakmam gerekiyor," dedim. Başıyla onayladı. "Saat kaçta?" Bütün viski bardağını devirdi. "Öğleden sonra iki."

Telefonunu alıp bir mesaj yazmasını izledim. "Bir tuzak kuracağız. Boş bir zarf bırakacaksınız çünkü onun hak ettiği tek şey bu."

Tüm bunların sonunda geride kalacağını ummak korkutucuydu. Tek istediğim buydu. Ama şimdi annemi görme korkusu beni rahatsız ediyordu. Küçük bir parçam hâlâ bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyordu.

"Başka bir düşüncen var mı?" diye sordu bana.

"Tanrım, hayır. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Tek istediğim buydu, her şeyi geride bırakmak. Bir yanımda, eğer haklıysan, büyükanne ve büyükbabamı ya da annemi bir daha asla görmek istemiyor," diye itiraf ettim alçak bir ses tonuyla. "Ama başka bir parçam onlara bunu ödetmek ve canlarını yakmak istiyor."

"Kapanış için neye ihtiyacın varsa, onu elde etmeni istiyorum." Kanepede oturduğum yere doğru yürüdü, beni kucağına çekmeden önce yanıma oturdu. "Ve bundan sonra, onlar senin kitabında bir sayfa bile olmayacak."

Muhtemelen büyükanne ve büyükbabamı en az bir kez daha görmem gerekecek. Ne de olsa şehirdeki evlerinde yaşıyordum. Ve terapistim bana her zaman kapanmanın sağlıklı olduğunu söylerdi.

"Belki de yarın şantaj işimiz bittikten sonra yapacağım şey budur," diye mırıldandım daha çok kendi kendime. "Apartman avı." Sonra sırtımdı. "Ne de olsa birkaç milyonum var."

Maxim kıkırdadı. "Sadece birkaç tane mi?" "Tam olarak dokuz milyon."

"O kadar parayla ne yapacaksın aşkım?"

Ona doğru eğildim, sıcaklığını içime çektim. "Şantajcıya ödeme yapmayacağım. Belki bir daire için harcayabilirim."

"Ya da saklayabilirsin," diye önerdi, dişleri tenimde hafifçe gezinirken.
"Ne için saklayayım?" "Ne istersen."

"Büyükannem ve büyükbabamın evinde kalmak istemiyorum."

"O zaman benimle kal," diye önerdi ve gözlerim büyüdü. Şaka yapıyor olmalıydı.

Doğrudum, iki elim göğsündeydi. "Ne? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ben çok ciddiym. Burada benimle kal. Burası yeterince büyük. Şehir dışında da bir yerim var, orada da benimle kalabilirsin." Kaşlarımı çattım. Benden yanına taşınmamı mı istiyordu? "Nereye gidersem gideyim yanımda olmanı istiyorum." Şok içinde onu izledim. "Evet, biliyorum birlikte

ağırdan almam gerektiğini söyledi, ben de kabul ettim. Sanırım konu sen olunca açgözlü oluyorum." "Ama biz zar zor-"

"Eğer birbirimizi çok az tanıdığımızı söylersen, seni dizime yatırır ve kışın kıpırmızı olana kadar tokatlarım."

Tehdit karşısında kalçalarımın arasında ısı birikti. Bana ne oluyordu böyle? Şaplak yemekten hoşlanmıyordum.

Ben de birine beni sikmesi için yalvaracağımı düşünmemiştim.

"Sana bir şey itiraf etmeliyim." Madem dürüstlük yapıyoruz, sonuna kadar gideyim bari.

"O da ne?"

"Revelation'da," o gecedен bahsedince yanaklarım yandı ve Maxim'in kıkırdaması hoşuna gittiğini gösterdi. "Kısa bir an için sen olduğunu düşündüm ama sonra bu fikri bir kenara ittim. Senin böyle bir şeye katılmayacak kadar terbiyeli olduğunu düşündüm. Ama Luke'u seninle karşılaştırmaya devam ettim, çünkü bana seni hatırlatıyordu."

"Sen olduğunu hemen anladım," diye homurdandı kısık bir sesle.

"Dediğim gibi, seni gördüğümde dışarı çıkıyordum ve aşk acısı çeken bir ahmak gibi arkada kaldım. Sonra seni o sahnede gördüğümde, benden daha fazla teklif vermeye kalkışan herkesi öldürebilirdim." Bunun anlamı aramızdaki havada asılı kaldı. "Aramızdaki ilişkiye başlamanın en ortodoks yolu bu değildi ama inan bana sana gerçekten değer veriyorum. Seni asla incitmek istemiyorum. Bundan asla şüphe etme."

Maxim haklıydı. Samimiyetinden şüphe edemezdin. Ona inandım, şimdiye kadarki tüm eylemleri samimiydi. O haklıydı; bu kararı veren bendim.

Vahiy Kulübü'nü denemek ve o sahneye çıkmak. Evet, o olduğunu açıklamadı ama ben de açıklamadım. Kimliğimi gizli tutmak istedim. Yine de güvenmek zordu. Yıllar boyunca azalan öz değerimi bir günde, bir haftada ya da bir ayda silmek zordu. Düşünecek olursam, bana teklifte bulunduğu için memnun olmalıydım. Başka biriyle birlikte olmayı hayal bile edemezdim. Ne de olsa tanıştığımızdan beri yaşadığımız her olay bizi bir araya getirmişti. Ve itiraf etmeliyim ki, beni bu kadar çok istediğini bilmek iyi hissettiriyordu. Çünkü ben de onu o kadar çok istiyordum.

"Ve son bir itiraf."

Kıkırdadı. "Söyle bana, aşkım."

"Ağırdan almak istemiyorum," diye mırıldandım, ona yaklaştım, dudaklarım dudaklarına değdi. "Hepsini seninle istiyorum."

"Birbirimizi çok az tanıyor olsak da mı?" diye takıldı.

"Haklısın." Kıcımlı kucagında oynattım. "Birbirimizi çok az tanıyoruz, bu yüzden belki de birlikte yaşamamalıyız." Bu sözleri söylerken onunla bakışlarımız kilitlendi. "Ama seninle birlikte olmak istiyorum, bu yüzden denemeye hazırım." Sırıttığını gördüm, gözlerinde hoş bir parıltı vardı.

Hayatımda ilk defa bir erkeğe ondan aldığımdan daha fazlasını vermek istedim. Bunun üzerinde durmak ya da duygularımı sorgulamak istemiyordum. Ona ne hissettiğimi göstermek, ona arzuladığı şeyi vermek istiyordum.

Parmaklarıyla yüzümdeki birkaç tutam saçımı savurdu. "Saçlarını seviyorum aşkım," diye mırıldandı. "Ve kokunu. Lanet olsun, seninle ilgili her şeyi seviyorum, Layla."

"Beni yatağa götür, Maxim."

Maxim tereddüt bile etmedi. Ayağa kalktı, beni kollarının arasına aldı ve yatak odasına doğru yürüdü. Geçen seferkinden farklı olarak, şimdi şehrin kilometrelerce uzanan manzarasına sahip geniş pencereyi büyük odayı net bir şekilde görebiliyordum. Ama nefesimi kesen şey bu değildi. Maxim'di, kollarıyla beni sanki onun için en değerli kişiymişim gibi saran adamdı.

"Seninim Maxim," dedim ona. Ciddiydim. İstedğim ve ihtiyaç duyduğum ama hiç tanımadığım adam oydu.

Gözleri kararıyor. "Beni ne kadar mutlu ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." Beni yatağa yatırdı, dudakları boynumdaydı. "Tek düşünebildiğim sana yapmak istediğim iğrenç şeyler."

Sertçe yutkundum ama korkuyla değil. Bunları ben de istiyordum ve bunları birlikte yaşamak istediğim tek kişi oydu. Ona sahip olduğum her şeyi vermek istiyordum.

"Hiç bileklerinizi bağlattınız mı?" diye sordu.

Vücudum anında beklentiyle uğuldadı. Başımı salladım. "Seks sırasında hiç gözlerini kapattın mı?"

Birdenbire, seks hayatımın şimdiye kadar son derece vanilya olduğunu hissettim. "Hayır," diye mırıldandım.

"Bana izin verecek misin?" diye sordu karanlık bir sesle.

"Bana ne istersen yap," dedim ona. "Ben seninim."

Ayağa kalktı ve şifonyerine doğru yürüdü, bir çekmeceyi açtı ve bir zincir kolye, ipek bir ip ve siyah ipek bir kumaş parçası çıkardı. *Gözlerimi kapatmak için*, fark ettim.

"Bunları senin üzerinde kullanabilir miyim?" Vücudum ona olan ihtiyacımla zonkluyordu. Bana doğru geri adım atmasını izledim, dizi ayrılmış bacaklarımın arasına iniyordu. yatak onun ağırlığıyla kayıyordu. "Seni rahatsız edecek hiçbir şey yapmayacağım."

Boğazımı temizledim. "Biliyorum Maxim. Sana güveniyorum." İnledi, beni sırtüstü yatırdı ve karnını bana doğru itti. "Lütfen bunları benim üzerimde kullan."

Ağzı dudaklarıma çarptı ve dudaklarını dudaklarıma doğru kaydırarak dilini ağzımın içine soktu. Öpücüğü derinleştirdi ve ben buna bayıldım. İhtiyacım olan sertlik ve yumuşaklığın mükemmel bir bileşimiydi.

Bu adama fena aşık oluyordum. Hatta ona çoktan aşık olmuş bile olabilirdim. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Keskin bir nefes alarak öpüşmeyi kesti. "Sana çıplak ihtiyacım var."

Gömleğimin kumaşını kavradı ve hızlı bir hareketle yırttı, kumaşın yırtılma sesi yatak odasında yankılandı.

Meme uçları sertleşmişti ve onun dokunuşu için çaresizdim.

"Bileklerinizi dışarıda tutun. Birlikte." Sesi emretti ve ben de hemen itaat ettim. İpeği bileklerimin etrafına sıkıca sararak onları birbirine bağladı. Kıpırdamadan durdum, bir sonraki hamlesini bekliyordum.

Onları başımın üzerine kaldırdı, siper gibi bir pozisyonda, vücudu benimkinin üzerinde duruyordu ve bağlı bileklerimi yatağın çerçevesine bağladı. Sırf onu üzerimde hissetmek için sırtımı yatağa yaslamak istiyordum. Kendi rahat battaniyem gibi onun ağırlığını bedenimde hissetmek istiyordum.

"Bunu gözlerinin üzerine koyacağım." Elindeki ipek kumaşa baktım.

"Görme duyunu ortadan kaldırarak diğer tüm duyularını güçlendireceğim."

Cevap vermedim, gözlerim ona yapışmıştı.

"Evet?" diye sordu. "Kelimleri kullanmanı istiyorum. Sadece kelimeyi söyle, ben de durayım."

"Evet." Onayım la őrperdim, meme uç larım sıkılaştı ve amım ihtiyaç la zonkladı. İpeksi göz bağı nı baş ımın etrafına bağ layarak göz lerimi kapattı. Serin kumaş ısınmış tenime karşı iyi hissettiriyordu. İçim sıcaktı, yanıyordu ve daha yeni baş lamış tık. Nefesim daralıyor ve zihnimde görüntüler oynuyordu.

"Rahatla," diye mırıldandı usulca. "Ve keyfini çıkar."

"Tamam," diye nefes aldım. Kontrolü bırakmama ve ona tüm güvenimi vermeme rağmen, bu benim için çok alışılmadık ve karakterime aykırı bir durumdu.

Maxim'in "Kontrol e ihtiyaç ım var," sözleri beni şaşırtmadı. "Senin zevkini kontrol etmek istiyorum. Ama senin de kontrolün var, Layla."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle." Bacak larımı daha da araladı ve bir nefes çekti. "Tek yapman gereken bir kelime söylemek ve ben de duracağ ım. Ne olursa olsun. Bu senin Kontrol."

O kadar da kötü değildi. O böyle söyleyince. Kulak larımdaki hızlı hava girişini duydum.

"Kokun sarhoş edici, Layla." Sesi bir fısıltı, nefesi ise iç bacak larımda bir esinti gibiydi.

Dilinin yarığ ımın üzerinden klitorisime doğru kayd ığını hissettim ve keskin bir nefes aldım. Bu inanılmaz bir histi. Usta dili klitorisimin etrafında döndü, sonra dudak larını etrafına kapattı ve emdi. Dudak larımdan bir inilti çıktı ve vücudum onun ağzına doğru yükseldi. Daha fazlasını istiyordum, vücudumdaki gerilim zaten artıyordu.

Dilinin hız ını artırdı ve sırtım kemerli bir şekilde kalktı. Kalçalar ım daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Zonklayan klitorisim onun için ağrıyordu. Dilini amımdan yukarı kayd ırdı ve klitorisimi tekrar kavradı.

"Maxim," diye iç geçirdim. "Lütfen."

Klitorisimi ısırdı ve vücudumda bir cehennem yarattı. Ona uzandım ama ellerimin bağ lı olduğunu unuttum. Parmak larımı ipeksi saç larının arasında dolaşt ırmak istedim. Parmak larım ona dokunmak için kaş ınıyordu.

"Kıp ırdama aşk ım," diye mırıldandı, ağz ı amımın üzerindeydi. İki parmağ ını amıma soktu, kaygan girişime girip çıkarak beni doldurdu. Ama bu yeterli değildi. Klitorisim zonk luyor, kalbim hız la çarp ıyordu. Parmak larıyla beni sikerken dili tekrar klitorisimin üzerindeydi, onu yalıyor, ısı rıyordu.

Bu bana en ç ılg ın roller coaster yolculuğ u gibi geldi, bedenim yepyeni yüksekliklere, daha önce hiç deneyimlemediğ im yüksekliklere ulaş ıyordu.

Gözlerim bağı olduğu için diğer tüm duyularım üç katına çıkmış gibi hissediyordum.

"Aman Tanrım, lütfen," diye inleyerek yalvardım. Elleri kıcımlı kavradı, dili amımda acımasızca gezindi. Bedenim titriyor, zevkin peşinden koşuyor, ona doğru eğiliyor, diline biniyordum. Harika hissettiriyordu, tenim damarlarımı yalayan ateşlerle yanıyordu. Uyarı vermeden, orgazm içimde patladı, gözlerim bağlı göz kapaklarımın arkasında beyaz ışıklar dönüyordu.

Dünyaya dönmeden önce meme ucumda soğuk bir metal hissettim ve vücudum bu hisle sarsıldı.

"Sakin ol," diye yatıştırdı, sesi boğuk çıkıyordu. "Bu bir meme ucu kısılacı."

Hiçbir şey göremiyordum ama meme uçlarımdaki yabancı metal hissi vücudumda sıcak bir his yarattı.

"Çok güzeldi." Sesi sıcak ve tatlıydı, dilimin üzerindeki bal gibiydi. "Kıskaçların arasındaki zinciri yavaşça çekeceğim," diye homurdandı. "Hoşuna gitmezse söyle bana."

Zinciri çektiğini hissettim ve yoğun ve saf zevk hissi vücudumun her santimini sarstı, beni onun için tekrar ıslattı.

"Maxim, lütfen," diye inleyerek yalvardım. "Sana içimde ihtiyacım var." "Yakında, aşkım. Söz veriyorum," diye mırıldandı.

Şilte kaydı, Maxim'in ağırlığı üzerinden kalktı. Bir hışırtı sesi kulaklarıma kadar geldi. Soyunuyor olmalıydı.

Dokunuşunu, dudaklarını, içime girmesini arzuluyordum. Bekledim, beklenti bedenimde yükseliyordu. Maxim kısılacı çekiştirdi, meme uçlarımdaki keskin his içimde cızırtılı bir his yarattı.

"Oh!" Ağız tenimde geziniyor, tenimi yalıyor ve emiyordu. hassas bir cilt. Her yerim çok hassastı. Bağlı ellerimin yatak başlığının demir parmaklıklarını ne zaman kavradığını bilmiyordum ama ona sıkıca tutunmuştum. Ona umutsuzca ihtiyacım vardı ve yakında içime girmezse, tüm bağlama fikrinden vazgeçecek ve onu içimde hissedebilmek için ona sarılacaktım.

Soğuk bir şey göğsüme indi, sıcak tenime değen ürpertici his tüylerimi diken diken etti.

"Meme ucu kelepçeleri," diye kısık sesle fısıldadı.

Soğuk izler göğsümün üzerinde oyalandı, sonra karnımdan aşağı indi ve sonra klitorisime indi. Sıcaklığıma karşı soğuk hissi vücudumu bir sarmalın içine gönderdi. Kalçalarımı ona karşı kaldırdım, daha fazlasına ihtiyacım vardı... bir şeye. Kelepçeleri çekiştirdi, meme uçları ve göğüslerimi çekti; acı ve zevk birbirine karıştı.

"Maxim!" Haykırdım.

"Sen benimsin," diye kulağıma fısıldadı ve hiçbir uyarıda bulunmadan sikini içime soktu ve aynı anda meme ucu kelepçelerini çıkardı.

"Evet!" Çığlık attım.

Vücudum ona doğru eğildi, her şeyini almak için açıldı. Böyle olmak savunmasız ve güçlendirici hissettiriyordu. Ona dokunamıyordum, onu göremiyordum ama kendimi başka bir insana hiç bu kadar yakın hissetmemiştim.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye yanağıma doğru hışırdadı. "Seni becermem için valvar bana."

"Lütfen Maxim," diye inledim ihtiyaç içinde, bacaklarımı kalçalarına sararken. Vücudu mükemmeldi, kaslı kıcı baldırlarına yaslanmıştı. "Lütfen, sik beni."

İtiş gücü.

İçime sertçe vuruyor, sertçe girip çıkıyordu.

İtme. İtme.

Hiçbir şey bundan daha iyi hissettiremezdi. Onun içimdeki doluluğundan zevk alıyordum.

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Bana sertçe çarptı, taşakları popoma çarptı, etin ete çarpma sesleri ve homurdanmalarımız yatak odasında yankılandı. Çok yaklaşmıştım, sadece onun bana verebileceği zirveye ulaşmaya çalışıyordum.

"Benimsin. Sen benimsin." Üzerimde hak iddia etmesi hoşuma gitmişti. Ben gerçekten de onunum. "Evet. Maxim, lütfen!"

Kendimi ona bıraktım, durmaksızın itiyordu. Onu içimde hissedebiliyordum, beni dolduruyordu. "Benim için gel, aşkım."

Basit bir komut ve vücudum patladı. Zevk vücudumda patladı, zonklayan amım onun sikinin etrafında sıkıştı ve zihnim bu zirve dışındaki tüm düşüncelerden arındı. Maxim'e her şeyimi verdim, her lifimi.

"Siktir, Layla." Son bir kez daha itti ve beni uçurumun kenarına kadar takip etti, inlemeleri kulağımdaydı, ben onun horozunun etrafında kasılırken.

Hayatım boyunca aradığım duygu buydu. Onu sevdiğim için kendimi çok harika hissediyordum. Bu yüksekliklere, bu muhteşem zirveye başka biriyle asla ulaşamazdım.

Sadece o.

MAXİM'İN SESİ beni uyandırdı. D n geceki vahiyden sonra derin bir uykuya dalmıştım. Bedenim ve zihnim tükenmişti. Ama Maxim bana çok iyi baktı. Ben uykuya dalarken kulağıma yumuşak sevgi ve tapınma sözcükleri fısıldadı. Dün gece yaşadığımız o duyguyu, o bağı asla kaybetmek istemiyordum.

Maxim'in ne kadar uyanık kalacağını merak ederek tavandan tabana pencerelerinden muhteşem manzaraya baktım. Saate bakıp sabahın sekizi olduğunu fark edene kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim. Evet, biz

Dün gece bazı coşkulu aktiviteler yaptım ama beni bu kadar derin bir uykuya daldırmamalıydı. G mleklerinden birini çekiştirerek, sesini takip ederek onu aramaya koyuldum.

"Nasıl yaptığınız umurumda değil," diye sakın bir sesle telefona konuştu. "Ama o ikisi Layla'dan uzak duracaklar. Onu paketlemek ve eşyalarını evime getirmek için nakliyecilerim hazır. Uyanır uyanmaz bu işi halledeceğiz. Cambridge ailesinin tüm mal varlıkları donduruldu ve bugün tutuklanacaklar."

Onu ofisinde buldum. Kapiya yaslanmış, vücuduna hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyordum. Karın kasları yırtıktı, sanki spor yapmış gibiydi. Hem de çok. Ve pazuları. Gücü hakkında hiçbir soru yoktu. Dün gece yaptığımız onca şeyden sonra.

"İstedikleri kadar bağırabilirler," diye devam etti. Soğukkanlılığını koruyordu ama sinirli olduğu belliydi. "Ve hayır, bugün Layla'nın adına hiçbir şey transfer etmeyecekler. Bu yüzden mal varlıklarının dondurulmasını istiyorum. Tüm su u onun üzerine atmaktan çekinmezler."

Göğsüm ısındı. Kahretsin, belki de tanıştığımız andan itibaren bu adamla savaşmamın nedeni buydu. Çünkü ona aşık olmanın ne kadar kolay olacağını biliyordum. Beni çok az tanıyordu ama yine de korunmamı sağladı. Büyükannem ve büyükbabamın su u üstlerinden atmak için kendi pisliklerini benim üzerime yıkacakları aklımın ucundan bile geçmezdi.

Maxim sanki beni hissetmiş gibi başını kaldırdı ve delici bakışları benimkilerle buluştu. Anında dudakları bir g l msemeye dönüştü ve elini uzattı. Ona sahip olmak iyi hissettirdi. Ona doğru son birkaç adımı atarken, bir şey fark ettim. Hiç sahip olamadığım evim gibi hissettiriyordu.

Parmaklarımız birbirine değdiği anda beni kucağına çekti. Dudakları boynumun arkasına indi ve omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Bu adamın bana hissettirdikleri gerçek dışıydı. Sanki vücudum sadece onun için yaratılmıştı.

"Günaydın," diye fısıldadı tenime karşı.

"Günaydın."

Diğer hattaki her kimse konuşmaya devam etti, ama artık onlara dikkat ediyor gibi görünmüyordu.

"Tamam, halledin. Mal varlıklarının hiçbirisi hareket etmeyecek."

Telefonu kapattı ve ağzı benimkinin üzerinde gezindi. "İyi uyudun mu?"

"Hmmm."

"Dün gece çok mu sert davrandım?"

"Hayır." Aramızdaki boşluğu kapattım ve dün gecenin aksine öpüşmemiz yavaştı. "Hoşuma gitti. Daha fazlasını istiyorum."

Dilimin ucunda ve aklımda o kadar çok kelime vardı ki, ama hepsini nasıl çıkaracağımdan emin değildim. Beni izledi ve tıpkı tanıştığımız ilk andaki gibi, beni gerçekten *görebildiğini* hissettim.

"Seni seviyorum, Layla." Kalbim hızla çarptı ve nefesim kesildi. "Hızlı olduğunu biliyorum. İstedğin kadar beklerim, ama şunu biliyorum ki," eli aramızda gezindi, "-burada sahip olduğumuz şey özel bir şey."

Onun sözleriyle içime mutluluk dalgaları yayıldı. "Ben de seni seviyorum, Maxim." İşler hızlı ilerliyordu ama bundan pişmanlık duyamazdım. "Sana karşı hissettiklerimi hiç kimseye karşı hissetmedim. Sadece bunu mahvetmek istemiyorum."

"Sen değilsin." Sesi kesin gibiydi. Keşke ben de onun kadar emin olsaydım. Bu kadar harika bir şey bulup onu kaybetme riskini almak korkutucuydu. Ama Maxim bana birlikte her şeyin üstesinden gelebileceğimize dair inanç verdi.

"Ayrıca, dün gece olanlardan daha fazlasını istiyorum. İçimde var olduğunu hiç bilmediğim bir kapı açtın," diye mırıldandım, şaka yapmaya çalışarak.

Dudaklarını benimkilere bastırırken bir gülümsemeye dönüştü. "Sadece bana yalvarırsan, benim pis kadınıym."

Bedenimi onunkine bastırarak usulca mırıldandım, "Yalvaracağım. Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmamı ister misin?"

Cevabı inlemek oldu ve öpücüğü aç ve talepkâr bir hal aldı. Onunla alay etmek istememiştim ama kesinlikle öyle göründü.

Yalancı. Onun kontrolünü kaybetmesini sağlamayı seviyorsun. Zihnim benimle alay ediyordu ve haklıydı. Bağımlılık yapıyordu ve vücudumu coşkulu doruklara çıkarması heyecan vericiydi.

"Yaramaz kadın," diye mırıldandı. "Yoğun bir günümüz var, o yüzden bu gece dizlerinin üzerine çöküp yalvarman gerekecek."

Suratımı astım, bu da onun gürültülü bir kahkaha atmasına neden oldu.

"Bugünkü plan nedir?" diye sordum. Bu daha çok Bugün olması gerekeni görmezden gelmek hoşuma gidiyordu ama böyle bir şansın olmayacağını biliyordum. Yapılması gerekiyordu.

"İki saat içinde Daniel ile buluşacağız. Evinizi toplamak için nakliyecilerim hazır, sadece evinizin anahtarlarına ihtiyacım var. Büyükkannen ve büyükbaban da tutuklanacak. Aslında Pazartesi günü için planlanmıştı ama hızlandırdılar."

"Çok yoğun bir gün," diye yorum yaptım. Kolay bir gün olmayacağı kesindi. "Nakliyecilerin anahtara ihtiyacı yok. Ön kapı bir kodla açılıyor." Ona kodu verdim, o da hemen bağlantısına gönderdi.

"Mobilyaların da taşınmasını istiyor musunuz?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece giysilerim, banyo malzemelerim, kitaplarım ve elektronik eşyalarım. Geri kalan her şey onların."

Bir mesaj daha gönderdi ve sonra telefonu kapattı. "Hepsini buraya getirecekler. Burada mı yoksa diğer evimde mi istediğine karar verebilirsin."

"Maxim, emin misin?"

"Siktir, evet." Mavi bakışları beni delip geçti. "Sen değil misin?"

"Beleşçilik gibi geliyor." Açıklaması zordu ama yine de denedim. "Büyükkannem ve büyükbabam bunu bana her zaman hatırlatmaktan mutluluk duyuyorlardı. Eğer üzerimde şantaj parası olmasaydı, kendi evimi alabilecek durumdaydım ama-"

"Layla, senden benimle kalmanı istiyorsam bu beleşçilik değildir."

"Peki ya bunun için bir şey ödersem?" Kaşlarını çatı. soruyu anlamak. "Birlikte yaşayacaksak ben de bir katkıda bulunmak istiyorum."

"Market alışverişi yapmaya ne dersin?"

İnledim. "Deneyebilirim ama elektrik ya da su faturasını ödemeyi tercih ederim. Market alışverişi konusunda berbatım."

Kıkırdadı. "Pek ev kadını sayılmazsın, ha?"

"Hayır. Ama," diye sinsice sııttım, "bakkaldan alışveriş yapabilirim."

"Mükemmel."

"Elektrik faturasını da ben ödüyorum." "Hayır."

"Ama senden aldığım milyonlar var."

"Onları harcamak için çok heveslisin."

"Bitirdiğimde her zaman Vahiy'e geri dönebilirim," diye alay ettim.

"Seni engelleme listesine almak zorunda kalacağım," diye karşılık verdi kuru bir sesle. "Oraya sadece benimle, benim misafirim olarak gidebilirsin."

"Çok kontrolcü."

"Sadece seninle, aşkım. Şimdi hazırlanalım."

Ona ne sormak istediğini hatırlamadan önce kucğından kalktım ve durdum. "O gece bana neden adının Luke olduğunu söyledin?"

"Sana Maxim deseydim kaçardın diye endişelendim." Beni d rt terek banyoya doğru yönlendirdi. Duğu a tığında beni tiş rt nden soydu ve sonra kendisi soyunmaya başladı. "Ve Luke benim

Göbek adım, bu yüzden sana gerçeği söylemeye en çok yaklaştığım andı." Gülümsedim. "Yalan söylemedin."

"Hayır. Sana asla yalan söylemem. Şimdi içeri gir de d llerimi vücudundan temizleyeyim."

Ve bir anda tekrar ateşlendim. Sanki bana ne yaptığını biliyormuş gibi kıkırdadı. "Bu sabah benim doyumsuz, pis kadını mı tatmin edecek vaktimiz olmayacak ama merak etme aşkım. Bu gece sana her şeyi vermeyi planlıyorum."

"Korkun sun," diye şikâyet ettim ama o bunu sevdiğimi biliyordu.

"Giyecek hiçbir şeyim yok. Görünüşe göre evde kalmak zorundayız."

Çıplak bedenime sabun sürerken kıkırdadı. "Senin için kıyafet sipariş ettim ve teslim ettim. Tam olarak tercih ettiğin gibi olmayabilir ama elimden geleni yaptım."

Ve bir anda içimden bir parça daha koptu ve o parçanın içinden sızdı.

"Eminim mükemmeldir." Tıpkı onun gibi.

CHAPTERTWENTY-SIX

OceanofPDF.com

D Layla ve ben ofise girdiğimizde Aniel çoktan bizi bekliyordu. "Sonunda," diye yakındı, ancak içinde bir eğlence vardı gözleri. "Bütün gün yatakta kalmaya karar verdin mi diye merak ettim."

Layla'nın boynunda hafif bir kızarıklık belirdi. "Sadece kıskanıyorsun çünkü kimse seninle yatakta bir gün geçirmek istemiyor."

"Pislik," diye karşılık verdi sırtarak. "Merhaba, Layla."

"Merhaba, Daniel. Bu karmaşaya yardım ettiğin için teşekkür ederim." "Benim için zevkti."

Gerginliğini belli edercesine dudağını çiğnedi. "Ne kadar zevkli olduğundan emin değilim. Büyükbabam ve büyükbabam senden çok para çaldı."

"Merak etme, geri alacağız," diye onu temin ettim.

"Tabii itiraz etmeyi düşünmüyorsanız?" Daniel sordu ve ben gerçekten onu yumruklamak istedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"İtiraz edebilirsin, hepsi senin hakkın ve biz de büyükbabam ve büyükbabamdan kalan tüm mal varlığını satarak çaldıklarını karşılayabilir."

Layla omuzlarını silkti. "Hepsi senin. Hiçbir şeye itiraz etmeye niyetim yok."

"Emin misin?" diye sorarak onu biraz daha zorladı. "Tüm evler, kaleler-"

"Evet, eminim." Sesinde hiç şüphe yoktu. "Zaten hiçbir zaman benim olmadı, ayrıca bunu soyup soğana çevirdikleri tüm o ailelere borçlular."

Daniel gülümsedi ve elini uzattı. "Asla hayal kırıklığına uğratmıyorsun, Layla."

Ona gözlerini devirdi. "Neden sürekli beni sınıyormuşsun gibi hissediyorum?"

Daniel kıkırdadı. "Muhtemelen haklı olduğun içindir."

"Seninle tanıştığım da korkutucu olduğunu düşünmeme şaşmamalı," diye mırıldandı Layla. "Yakışıklı ama korkutucu."

İnledim. "Bu Daniel'a söylenecek en yanlış şey. Şimdi egosu şişecek ve zaten çok büyüktü."

Layla'nın melodik kahkahası ikimizin de ona bakmasına neden oldu. Onu tanıdığımdan beri Layla'nın bu kadar kaygısız güldüğünü hatırlamıyordum. Bu sesle göğsüm ısındı, sanki beni büyülemişti.

"Havasını indirebilirim," diye teklif etti.

"Lütfen yapma, bebeğim." Daniel keyifle sırıttı. "Çünkü bazı iyi haberlerim var. Ona ben mi söyleyeyim Maxim, yoksa sen mi söylemek istersin?"

Onunla benim aramda şaşkın şaşkın baktı.

"Sana henüz ona sormadığımı söyledim," dedim ona. Daniel bazen çok çıkarcı bir pislik olabiliyordu. Ama bu bile ruh halimi bozamazdı. Ona söylediğimizde yüzünün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

"Bana ne soracaksın?"

"Yapayım mı?" Daniel sordu.

"Kadınım benim yanıma taşınmayı kabul ettiğine göre sen de taşınabilirsin," diye sırıttım ve kollarımı ona doladım.

Daniel gülümseyerek, "Ne geceydi ama," diye karşılık verdi. "Layla, Maxim ve ben sana bir ortaklık teklif etmek istiyoruz."

"Ha?"

"Görüşmemiz sırasında bana sorunlu gençler için kâr amacı gütmeyen bir vakıf kurmak istediğinizi söylemişsiniz. Evet, sadece birkaç hafta oldu ama siz bu işte ne yaptığınızı biliyorsunuz. Açıkçası Maxim ve ben bilmiyoruz ama sermayemiz var."

İkimize de baktı ve o güzel kafasından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Size söyledim, ne Daniel ne de ben kâr amacı gütmeyen işlerde iyiyiz. Sadece kârlı işler yürütebiliyoruz. Ve bu, işlerimiz için de iyi bir vergi indirimi olacaktır. Üç yolla gidip yeni bir vakıf kurmak ister misiniz?"

"Ciddi misin sen?" Gözleri Daniel'la onun arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu.

I.

Daniel, "Evet, çok ciddiylim," diye cevap verdi.

Sonra kaşlarını çattı. "Zaten benim için çalışıyor olması yeterince garip. Sen ve büyükbabam, sizden çaldıkları için hapse atılmak üzeresiniz."

vakıf. Şimdi de benim ortak olduğum başka bir vakıf mı kurmak istiyorsun?" "Sana söylediğim gibi, bunun seninle bir ilgisi yok.

Ayrıca, neredeyse hiç kimse

Mesafeni koruduğundan beri onlarla olan bağıını bile bilmiyor." Zaman alacaktı ama Layla'nın eninde sonunda büyükanne ve büyükbabasının günahlarının kendisine ait olmadığını göreceğini biliyordum.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Layla.

"Bu iyi bir kutsal bok mu yoksa kötü bir kutsal bok mu?" Daniel sordu. Ben de bilmek istiyordum çünkü şu anda tam olarak emin değildim.

Sırıttı ve içimden rahat bir nefes aldım.

"Bu iyi bir kutsal bok," diye cevap verdi, gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Sadece garip. Daha dün o lanet olası parayla bankadan çıkarken Şantajcı, her şeyin bitmesini ve anlamlı bir şey yapabilmeyi diledim. Ve siz ikiniz bunu bana verdiniz."

Daniel gülümseyerek, "Sana verdiğimizizi söyleyemem," diye hatırlattı ona.

Kendini Daniel'a attı ve ona sarıldı. "Teşekkür ederim." Yüzündeki ilk şaşkınlık paha biçilemezdi ama sonra sıırıttı.

"Sanırım benden hoşlanıyor," diye böbürlendi.

Kıskançlık devreye girmeden önce onun kollarını bıraktı ve kendini bana attı. "Yemin ederim, Maxim. Sanırım sen benim şans tılsımım olabilirsin."

Ellerim onu sahiplenircesine sarıldı. "Daniel, sanırım beni daha çok seviyor."

Kahkahası odada tekrar yankılandı. "Siz ikiniz çıldırmışsınız."

"Evet, muhtemelen," diye homurdandı Daniel.

"Dayan," diyerek kendini benden uzaklaştırdı. Yumuşak bedeni kollarımdan uzaklaşırken kaybımı anında hissettim. "Unutmuşum. Benim de biraz sermayem var."

Sonra bunu nasıl aldığını fark edince yüzü kızardı. "Hmmm... büyükanne ve büyükbabamdan değil," diye hemen gerekçelendirdi.

Daniel kaşlarını çatı. "Nereden aldın bunu?"

Kıpkırmızı oldu, gözleri bana dikildi, kurtarılmam için yalvardı.

"Seni ilgilendirmez Daniel," dedim ona. Nereden aldığını çok iyi biliyordu.

"Bu adil olurdu, değil mi?" diye ikimize de sordu. "Ben de sermaye koydum."

"Bence o parayı elinde tutmalısın," dedim ona. "Daniel ve ben kâr amacı gütmekten fazla çalışmayı düşünmüyoruz. Bu yüzden bu işte sadece sen çalışacaksın."

Gözleri Daniel'a kaydı ve sessizce onun düşüncelerini sordu. "Katılıyorum. Maxim'in sana söylediği gibi, ikimiz de kâr amacı gütmeme konusunda becerikli değiliz. Biz

diğer işlerimizde çok daha iyiyiz. Sermayeniz sizde kalmalı, böylece hepimiz ödeşmiş oluruz. Üçüncünüz bu işi yürütecek ve bizi sadece ihtiyacınız olduğunda devreye sokacak."

O da gülümsedi. "Bu yeterince adil sanırım. Yine de, anlaşmanın iyi tarafını ben alıyorum gibi görünüyor."

"Böyle düşünmeye devam et, bebeğim."

İkimize de sırtarak başıyla onayladı. "Tamam o zaman. Ortaklık olsun ve sermayem bende kalsın. Ama bu işi beceremezsem, ikiniz beni kovmak zorunda kalırsınız." Hem Daniel hem de ben başımızı salladık. Harika bir iş çıkaracağından hiç şüphem yoktu.

"Bunu adaylardan hiç duymuyoruz," diye şaka yaptım.

"Bir şey daha var," diye hızla ekledi. "Yaralı Üniforması'ndaki işime devam etmek istiyorum, lütfen. Eğer sorun olmazsa."

"Katılıyorum," dedi Daniel ona. "Asıl soru, bu kadar şey varken Maxim'e zaman ayırıp ayıramayacağın."

Onu daha yakına çekerek kolumu beline doladım. "Zaman bulacağız," dedim ona. Başını salladı, mutluluktan gözleri parlıyordu.

"Harika, önümüzdeki hafta tüm yasal belgeleri hazırlayacağız." Daniel ve benim bu kadar iyi anlaşmamızın nedeni buydu. Bir şeye karar verdiğimizde, bir plan hazırlar ve gecikmeden uygulamaya koyardık.

"Henry ve karısının tutuklanıp tutuklanmadığını duyduk mu?" Daniel konuyu değiştirdi.

"Kesinlikle öyle." Daniel bunu mafya yöntemiyle halletmeyi tercih ederdi ama o zaman çaldıkları milyonlar elimizden giderdi. Ve gerçekten, o parayı geri alamazsak zarar görecektik olanlar, öldürülen tüm o askerlerin aileleriydi. Onlar, o adi dedenin acı çekmesinden daha önemliydi. Hapishanede geçireceği süre kolay olmayacak. Onun gibi aristokrat, kendini beğenmiş bir ahmak için değil. "Biz konuşurken evrakları işleniyor."

"Büyükanmem bile mi?"

Daniel başını salladı. "Evet, o bile. Büyük ihtimalle suçlamaları kabul edilmeyecek ama mal varlıkları dondurulduğu için çalınan paranın intikamını almak için ona karşı dava açabileceğiz. Bu senin için sorun olur mu?"

Derin bir nefes alarak yavaşça nefesini verdi.

"Tamam demezdim, ama ona koşup onu kurtarmayacağım. Eğer büyükbabamın ne yaptığını bilmiyorsa, ona mutlu bir hayat dilerim ama

Onları ve paylaştıkları her şeyi bildiğinden, bunu bildiğinden ve umursamadığından şüpheleniyorum."

Başını sallayışını izledim. "Bu çok büyük bir israf, biliyorsun. Yaşam tarzlarını küçültmek ya da gülünç derecede pahalı evlerini satmak yerine, sadece-"

Doğru kelimeleri aradı ama doğrusu hiçbiri yoktu. Sonuç olarak açgözlülerdi. Tıpkı annesi gibi.

"Bu açgözlülük," diye mırıldandı sonunda. "Kendimi bildim bileli büyükbabamın bana böyle seslendiğini duymam çok ironik ama açgözlü olan oydu. Dürüst olmak gerekirse, annemle büyükannem ve büyükbabamın neden anlaşılmadıklarından emin değilim. Gerçekten de birbirlerine benziyorlar."

Daniel ona sempatik bir bakış attı. "Evet, bu dünyada en çok açgözlülük hüküm sürüyor."

"Neredeyse bitti, aşkım." Aşmamız gereken son kambur annesi ve şantajdı. "Onları ve anneni görmem hâlâ sorun değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse, annesini görmesi gerektiğini düşündüm. Cevaplarını almalı, gerekirse saldırmalı ama sonra öfke ve acı içinde kaynamak yerine bunları geride bırakmalıydı. Layla da bunu biliyordu. Ama aynı zamanda korkuyordu. Annesinin ihaneti onu büyükanne ve büyükbabasından daha çok incitmişti.

Dudağını çiğniyor, gözleri benimkilerde geziniyordu. Annesinin şantajının büyükanne ve büyükbabasının para çalmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Layla'ya polise haber vermediğimi ve bugün bize yardım etmek için sadece kişisel güvenliğimin ve özel bir dedektifin orada olacağını söylememiştim. Layla'yı görmek istedim.

Biz onu kilitlemeden önce nasıl ortaya çıktığını.

"Onları görmek istemiyorum ama görmek zorunda olduğumu biliyorum," diye cevap verdi teslimiyetle. "Aksi takdirde, hayatımın geri kalanında nedenini merak edeceğim."

Evet, o benim kadını.

"İyi cevap," diye övdü Daniel onu. "Onu takip eden bir adamım var zaten. İngiliz topraklarına geri döndü."

"Çok gerçeküstü görünüyor," diye mırıldandı Layla nefesinin altında.

"Biliyorum ama bu gerekli," diye onu temin ettim. "Kaçmasına izin veremeyiz. Onu yakalamanın ve tüm bunları geride bırakmanın en kolay yolu bu. Daniel'in onunla yalnız konuşmamıza izin verecek bir polis arkadaşı var." Layla kaşlarını çattı ve ben sessizce kendime lanet ettim. Kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordum.

"Polis protokolü hakkında pek bir şey bilmiyorum," diye söze başladı,

gözleri Daniel ve benim aramda gidip geliyordu. "Ama onunla konuşmamıza izin vereceğini sanmıyorum. Arkadaş ya da değil

Arkadaşım, sanırım onunla konuşmamıza izin veremez."

Daniel koltuğunda arkasına yaslanarak, "Onunla konuşmamıza izin verecek," diye ekledi.

Gözleri Layla'yı inceliyordu ve bahse girerim ona güvenip güvenemeyeceğine karar veriyordu. "Maxim'inkinden biraz farklı olan başka işlerim de var. Bu bana ekstra ayrıcalıklar sağlıyor."

Mavi gözleri onu inceledi ve ne ima ettiğini anlayıp anlamadığını söylemek zordu.

"Ne gibi?" diye sordu ona.

"Sizi asla bu işlerin etrafına getirip tehlikeye atmam ve tam olarak ne olduklarını da söyleyemem."

"Hmmm."

Eğer bu konuda iyi değilse, başka bir plan bulurduk. Ama Daniel'la aynı fikirdeydim, bu en etkili ve en uygun yoldu.

"Tamam, o zaman soru sormayacağım," diye konuştu Layla sonunda, Daniel'ı araştıran bakışlarıyla. "Ama bu işler her neyse, masum insanlara zarar vermeyeceklerine dair söz vermeni istiyorum."

"Masum insanlara zarar verme işinde değilim," diye cevap verdi tereddüt etmeden, gözleri onunkilere kilitlenmişti.

Gülümsedim. Daniel ondan hoşlanıyordu, ki bu iyi bir şeydi. Çünkü o benim için aileden sayılırdı. Layla başıyla onayladı.

"Peki, polis arkadaşın onu yakaladığımızda konuşmamıza izin verecek mi, sonra ne olacak?"

"O gece ne olduğunu öğreneceğiz ve her ne suç işlemiş olursa olsun, bunun hesabını vermek zorunda kalacak" dedim. "Kızını geride bıraktı. Bu küçük bir dikkatsizlik değil."

Başını salladı ama saklamaya çalışsa da gözlerinde parlayan acıyı gördüm.

CHAPTERTWENTY-SEVEN

OceanofPDF.com

I boş zarfı şantajcının gösterdiği yere ittim. Lisemin avlusundaki eski okul dolabımdı. Neden dışarıda dolapları olduğunu hiç anlamamıştım. I

okula giderken hiç kullanmadım. Sanırım şantajcım için kullanılmayı bekliyordu. İronik bir şekilde, lisedeki son yılımda bu dolapların kullanımına son verdiler, ancak onları okul arazisinde bıraktılar çünkü her şey zemine inşa edilmişti ve eğer kaldırırlarsa büyük bir avlunun yeniden yapılmasını gerektirecekti.

Maxim'in ve Daniel'in adamlarının her yerde olduğunu biliyordum ama nedense hâlâ gergin hissediyordum. Bir yandan, yanıldığını ve onca yıl bana şantaj yapanın annem olmadığını umuyordum. Ama o zaman bu plan çabucak ters gidebilirdi. Diğer yandan, o olmasını istiyordum, böylece her şey sona erecekti.

İhanet hala berbattı.

Hayır, onu görmek istemiyordum ama cevaplara ihtiyacım vardı. Nedenini bilmem gerekiyordu. Bana bu kadarını borçluydu. Ne de olsa, bu işe başladığından beri benden neredeyse bir milyon İngiliz sterlini almayı başarmıştı.

Maxim ve Daniel ile çalışan müfettişin talimatlarını takip ettim. Gidiyormuş gibi görünmemi sağlayacak patikadan aşağı doğru yürüdüm. Avlunun görüş alanından çıktıktan sonra sağa doğru kaydım ve yerimi aldım.

Sırtıma bir el geldi ve Maxim olduğunu anladım. "İyi misin?" Sesi kısıktı, endişeyle doluydu.

"Evet," diye fısıldayarak cevap verdim. "Sadece her şeyin bitmesine hazırım."

"Düşünsene, birkaç saat sonra amını tekrar sikeceğim." Hızla etrafımıza bakındım ama kimse onu duymadı.

"Maxim," diye azarladım onu geniş bir gülümsemeyle. "Seni gülümserken görmeye bayılıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Günün birinde bu konuşmayı yanlış kişi duyacak."

"Kendilerine neyin çarptığını anlamayacaklar," diye kıkırdadı. "Bizim yerimizde olmak isteyecekler."

Bu sefer ben de kıkırdadım. O deliydi. Ama ben de öyleydim. Bu yüzden onu seviyordum.

Ona baktım ve sıcak bir gülümseme sundu. Evet, onu sevdim. Kimse bu adam gibi yanımda durmadı. Rahatlık, yuva, muhteşem seks ve

-

"Dolabın yanında hareket var," diye fısıldadı biri ve Maxim'le ilgili tüm düşüncelerim, bir kadının dolaba doğru yöneldiğini gördüğümde aniden durdu.

"Anne," diye fısıldadım içimden bir parçanın koptuğunu hissederken. Kalbim boğazımda düğümlendi, dilimde tek tattığım acı ve ihanetti. Bu oydu. Ben

Onu her yerde tanıyabilirdim. Yürüyüşü ve minyon yapısı. Saçları artık o açık bal rengi değildi. Sıcak bir kahverengiye boyatmış ve şık bir bob şeklinde kestirmişti. Küçük elbisesi kıvrımlarını sarıyor ve onu ellili yaşlarından daha genç gösteriyordu. İyi ve sağlıklı görünüyordu.

Belirlenmiş dolaptan zarfı çıkarırken nefesimi tuttum. Zarfı açmadan önce etrafına bakındı. İfadesini ya da yüzündeki çizgileri göremeyecek kadar uzaktaydım. Buradan bakıldığında neredeyse hiç yaşlanmamış gibi görünüyordu.

Zarfin boş olduğunu fark ederek kaşlarını çatmasını izledim.

"Hedefe doğru ilerleyin." Biri fısıldadı ve aniden o kadar çok kargaşa oldu ki kimin gelip kimin gittiğinden emin olamadım. Dondum kaldım, gözlerim anneme kilitlendi. Beni doğuran kadına bakarak bekledim ve göğsümdeki ağrı nefes almamı imkânsız hale getirdi.

Panik atağın geldiğini hissettim ve onu kontrol etmek için hiçbir şey yapmadım. Öylece bakakaldım, nefes alışım her saniye daha da zorlaşıyor, cildim endişeden nemli bir hal alıyordu.

"Layla." Biri seslendi ama hareket edemedim. Başka tarafa bakamadım.

Başım çarpıyor, sıcak sıvı alnımdan gözlerime doğru akıyordu. Doğrulmaya çalıştım ama keskin sancılar içime işledi. Gözlerimi kırıştırdım, elimi yüzüme götürdüm ve ılık, yapışkan sıvıyı yüzüme bulaştırdım. Gözlerimi indirdim ve şokla bunun kan olduğunu fark ettim.

"Anne." Gözlerim annemin başını yan cama çarpmış halde yattığı ön sürücü koltuğuna gitti. "Anne," diye bağırmaya çalıştım.

Benzin kokusu her yerdeydi ve midemi bulandırıyor. Benzinden daha da kötüsü metalik kan kokusuydu. Başım sertçe çarpıyor, görüşümü bulanıklaştırıyordu.

"Layla." Annem inledi ve içime bir rahatlama yayıldı.

"Ben buradayım." Başımdaki çarpıntı giderek şiddetleniyor, alnımdan daha fazla kan sızıyordu. "Brian nerede?"

Gözlerim etrafta taradı ama onu göremedim. "Anne, hareket edebilir misin?" Bir inilti daha. "Hareket edemiyorum anne."

Emniyet kemerime uzanmaya çalıştım. Kolumu uzatmak için hareket ettirdiğimde vücudumun her yeri acıyordu ama dişlerimi sıktım. Buradan çıkmamız gerekiyordu.

Göz kapaklarımın arkasında siyah noktalar yüzüyor, gittikçe büyüüyordu. Ta ki karanlık beni ele geçirene ve bayılana kadar.

"Layla, nefes al." Bu sesi tanıyordum. Maxim mi? Gözlerimi kırptım ama görüşüm dalgalanıyordu. Hiçbir şey göremiyordum, sadece dönüyordum.

"Tanrım, Layla. Bayılacaksın. Nefes al." Bu Daniel'ın sesi miydi?

Gözlerimi kırıştırdım, beynim Maxim ve Daniel'ın seslerinin neden bu kadar paniklediğini anlamakta zorlanıyordu.

"Aşkım, derin bir nefes al. Hemen şimdi." Birinin elleri beni sarstı. Kulaklarımdaki uğultuya odaklanarak gözlerimi kapattım. Evet, nefes almam gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım, oksijen açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerime girdi. "İşte böyle, aşkım."

"İyi gidiyorsun, bebeğim." Nefes ver.

"Tekrar yap."

Derin nefes al. Nefes ver. Tekrar.

Neden ikisini de göremiyordum?

"Gözlerini aç, aşkım."

İşte bu yüzden. Beni endişeyle izleyen iki çift gözle karşılaşmak için gözlerimi zorla açtım.

Sertçe yutkundum. "Bitti mi?"

"Daha yeni başlıyoruz," diye mırıldandı Maxim, beni sertçe göğsüne çekerek. "Ödümü kopardın."

"Önemli bir şey değildi."

"Doll, eğer bu bir şey değilse," diye mırıldandı Daniel, "konuşmamız gerek. Ya da seni izlemesi için sürekli bir adam görevlendirmeliyiz. Bayılmak üzereydin."

"Önemli bir şey değildi," diye tekrarladım. Nefes egzersizime devam ettim. "Bir şey hatırladım," diye mırıldandım.

Maxim isteksizce beni bıraktı, gözleri benimkileri arıyordu.

"Anlat bana."

"Kazadan sonra, ilk uyandığımda," diye homurdandım, derin bir nefes daha alarak. "Hâlâ arabanın içindeydin. Arka koltukta. Emniyet kemerim sıkışmıştı. O gece arabayı kullanan ben değildim."

"Arabadan indiğini hatırlıyor musun?" Maxim sordu. "Hayır."

"Annen yakalandı," diye ekledi Daniel. "Belki de ona sormanın zamanı gelmiştir."

Maxim'e baktım. Bir yanımdan kaçmak istiyordu.

"Bu kapanışı sağlayacaktır." Maxim haklıydı, öyle olacaktı. Ama aynı zamanda beni ne kadar az önemseydiğini de bir kez daha kanıtlayacaktı.

"Tamam."

Daniel bir polis minibüsüne doğru ilerledi. Oraya vardığımızda iki adama da baktım. "İçeride mi?"

İkisi de başını salladı. "Yalnız mı?" Beni ölüme terk eden ve ardından on yıl boyunca bana şantaj yapan kişiyle yalnız kalma düşüncesiyle sertçe yutkundum.

"Sadece üçümüz olacağız," diye yanıtladı Maxim, elimi sıkarak güvence verdi.

Minibüsün kapısı açıldı ve bir polis memuru dışarı çıkarak Daniel ile birkaç kelime konuştu. Gözlerim annemin yüzünde gezindi.

Yaşının kanıtı olan kırışıklıklar. Bunlara rağmen hâlâ güzel bir kadındı. Gözlerimiz kilitlendi.

"Merhaba anne."

On iki yıldan uzun süredir görmediğiniz bir anneyi böyle mi karşıladınız?

"Merhaba, Layla." Sesi bile aynıydı.

Hiçbir fikrim olmadan bekledim. Özür dilemeyecekti. Bu yanlış yaptığını bildiği anlamına gelirdi.

"Büyümüşsün." Böyle aptalca bir yorum karşısında kaşlarımı çattım. Sanki hâlâ o on altı yaşındaki kız olmamı bekliyormuş gibi.

"Evet."

"Büyükannen ve büyükbaban nasıl?"

"Tutuklandılar."

Bir an şaşırdı ama sonra omuzlarını silkti. "Sanırım işler sonunda onları yakaladı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Önemli değil. Ne istiyorsun, Layla?"

"Nedenini bilmek istiyorum."

"Neden ne?"

Hayatımın ilk on altı yılı boyunca annem olan bu kadına baktım, harika bir anne değildi ama yine de annemdi. Sonra beni yanan bir arabanın yanına bıraktı ve öldüğüne inanmama izin verdi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Beni neden terk ettin? Neden şantaj yaptın? Tüm bunları neden yaptın?"

Boğazından acı bir kahkaha kaçtı. "Şimdiden beni yargılamaya başladın ve gerçeği bile bilmiyorsun."

"Ne gerçeği?"

"Neden büyükanne ve büyükbabana sormuyorsun?"

Kaşlarımı çattım ve şaşkınlıkla ona baktım. "Ve bana söyleyeceklerini mi düşünüyorsun?"

Benden nefret eden iki insan, muhtemelen senden daha fazla."

Annem irkildi ve bu benim öfkemi daha da artırdı. "Aslında hastanede kalmayı umduğumu biliyor musun?"

Onlar mı? Biraz daha kalabilmek için bir kemiğimi daha kırmak istiyordum. Oradan nefret ediyordum. Senin ve Brian'ın ölümüne neden olduğumu hatırlamadığım tek bir gün bile olmadı. Benim de ölmem gerekirdi. Bunun yerine, bana katlanmak ve her lanet gün bana bakmak zorunda kaldılar. Ve sen çekip gittin ve beni onlara bıraktın."

Sessizlik çöktü ve tek ses benim ağır nefes alışımdı. Şimdi bayılamazdım. Kendime derin bir nefes almam gerektiğini hatırlattım.

"Bizi öldürmediğinizi biliyorlardı," derken annemin sesi ancak fısıltı halindeydi.

"Onlar... senin hayatta olduğunu biliyorlar mıydı?"

"Hayır, öldürmediler. Bizi öldürmediğinizi biliyorlardı çünkü bizi öldürmeye çalıştılar. Brian'ın arabada olduğunu ve ikimizin hayatta kalmak."

"Anlamıyorum."

"O gün büyükbabanın ikimiz için de hayat sigortası yaptırdığını öğrendim. Öğrendiğimde onunla yüzleştim ama beni tehdit etti. Tüm okul paralarını çekecek ve seni vasiyetlerinden çıkaracaktı."

Alay ettim. "Ona izin vermeliydin."

"Bir şeyler yapacağını biliyordum, sadece aynı gün olacağını fark etmemiştim. Eve dönerken frenlerim bozuldu. Biri onlarla oynamış. Sen ve Brian için geldiğimde gayet iyi çalışıyorlardı. İkinizi almak için içeri girdim ve eve dönüyorduk. Artık çalışmıyorlardı. Hem de hiç. Arka koltukta bayılmıştın, ben de seni arabadan sürükleyerek çıkardım. Aynısını Brian'a da yaptım."

"O... o hala hayatta mıydı?"

"Hayır, zaten ölmüştü ama yanmasını istemedim. Uzakta saklandım ve sağlık görevlilerinin seni aldığından emin olunca oradan ayrıldım." Küçük bir parçam, sağlık görevlilerinin alevlerden önce bana ulaşmasını sağladıysa beni en azından biraz sevdiğini hissetti. "Ölü kalmamın en iyisi olduğuna karar verdim. Büyükbabanı geri getirmeye karar verdim. Ve bunu yavaş yavaş yapacaktım, her yıl ona ne yaptığını hatırlatacaktım. Böylece on sekizinci doğum gününde şantaj."

Bu mantık karşısında gözlerimi kırptım. "Ama sen bana şantaj yapıyordun."

"Büyükbabandan alırsın diye düşünmüştüm. Ne de olsa benim ölümüm için otuz milyon aldı."

"Ona hiç söylemedim."

"Ne demek istiyorsun?" Şimdi kafası karışmış görünen oydu.

"Büyükbabama şantajdan hiç bahsetmedim," dedim.

"Yani seni banka hesaplarına mı ekledi?" Başımı salladım. "Bunun için parayı nereden buldun, Layla?"

"Sadece harçlıklarımdan ve işlerimden biriktirdim. Yeterince param olmadığına, aklıma gelen her şey için ek harçlık isterdim."

Sözlerimin anlamı ona çarptı. Ona kesinlikle ne acı ne de stres vermişti. Hepsı kızının suçuydu. Sonunda yüzünde suçluluk ve pişmanlık vardı. Ama beni geride bıraktıysa, bana bu kadar değer vermiş olamazdı.

"Beni de yanında götürmeliydin," diye fısıldadım.

Ardından gelen sessizlik, gözlerimizin kilitlenmesi, ona söyleyebileceğim herhangi bir kelimedenden daha suçlayıcıydı. Asla terk etmezdim birini

arkasından böyle sevdi. Bunun tek açıklaması beni sevmemesiydi. En azından beni önemseyip yanına alacak kadar değil.

"Toksikoloji raporunun Layla'nın kan dolaşımındaki maddeyi nasıl içerdiğini bize söyleyebilir misiniz?" Maxim'in sesinde soğuk bir öfke vardı ama kendini kontrol altında tutuyordu. Çenesi o kadar sert sıkılmıştı ki kırılacak sandım.

Annem bakışlarını ona kaydırdı, gözleri önce onu, sonra Daniel'ı inceledi ve sonunda Maxim'e geri döndü. Hasta zihninde onların değerini hesapladığından hiç şüphem yoktu.

"Vücudunda hiç uyuşturucu yoktu. Büyükbabası varmış gibi göstermek için doktora rüşvet verdi." Annemin itirafı beni şok etmemeliydi ama etti. "Tahmin etmem gerekirse, polis peşine düşerse kız onun günah keçisi olacaktı. Bu onun için onun üzerinde tutabileceği başka bir şeydi, ama ben bunu ona karşı kullandım."

"Hayır anne," diye tısladım, ağzımda ihanetin acı tadı vardı. "Bunu bana karşı kullandın."

"Nasıldım-" Kendini savunmaya başladı ama Daniel onun sözünü kesti.

"Yeter!" Daniel karanlık bir sesle konuştu. "Bunu mahkemede açıklayacaksın," diye devam etti Daniel, sesi sert ve soğuktu. Ona baktım ve yüzündeki karanlık ifade içime korku saldı. Neyse ki bu ifade bana yönelik değildi.

"Yoksa ne olur?" Kafamı anneme çevirdim. Onun korkutucu olduğunu fark etmemiş miydi? Evet, zengin ve yakışıklı ama tüm bunların altında Daniel Carrington'da tehlikeli bir şeyler vardı

"Yoksa eski güzel İngiltere'de kalışınız pek hoş olmaz," diye tehdit etti, sesi buz gibiydi. "Aslında, korkunç olabilir ve kendini kızları üzerinden zengin olmaya çalışan dolandırıcılar yerine en kötü tip suçlularla birlikte hapisanede bulabilirsin."

Annem hiç istifini bozmadan omuzlarını silkti. Hep böyle miydi?

"Tamam. Evet, bunu mahkemede belirteceğim. Ama büyükbabasının ikimizi de öldürtmeye çalıştığını da belirtmek istiyorum. O ihtiyar piçin geberme vakti geldi."

"Maxim dişlerini sıktı, yüzünde canı bir ifade vardı. "Hepsi için."

Maxim ve Daniel'in kara bulutlar gibi tehdit eden öfkeli ifadeleri vardı, ama garip bir şekilde kendimi güvende ve korunmuş hissetmemi sağladı. Onlar

Beni kolladı ve bana zarar veren ve beni istismar eden insanların yaptıklarının bedelini ödemelerini sağlamak istedi.

Bana gelince, en iyi kısmı *Brian'ı öldürmediğimi* fark *etmemdi*. Sessiz bir rahatlama ve yılların suçluluk duygusu üzerimden kalktı. Kendimi hafiflemiş hissettim. O büyükbabamın kurbanıydı, benim değil. Onu ben öldürmemiştim.

Daniel minibüsün kapısını kapattı ve polis memuruna gitmesini işaret etti.

Birkaç adım uzaklaşarak okulun tarlalarını çevreleyen duvarına oturdum. Havada yağmur kokusu vardı ve hava değişiminin sinyallerini veriyordu. Güneş hâlâ parlıyordu ama bulutlar içeri giriyordu. Yine de göğsümde kabaran rahatlama ve umudu azaltmıyordu. Aslında, yağmurun yağması ve her şeyi yıkaması hoş karşılanmıştı. Onca yıllık suçluluk duygusu zehir gibi yavaş yavaş içimi kemiriyordu. Artık bitmişti.

Polis minibüsü uzaklaştı ve onunla birlikte on iki yıllık suçluluk ve ıstırap da gitti.

Acı hala buradaydı ve geçmesinin biraz daha uzun süreceğini hissediyordum. Ama *gececekti*. Bunu neredeyse garanti edebilirdim.

Maxim'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Başımı çevirdiğimde karşımda sadece onu buldum. Daniel ben fark etmeden gitmiş olmalıydı.

"İyi misin?" Gözlerinde endişeli bir ifade vardı, endişe ve... sevgi. Her zaman iyi olmamı sağlayacak bencil olmayan ve koşulsuz bir sevgi.

Derin bir nefes aldım ve ona gülümseyerek nefesimi verdim.

"Evet, uzun zamandır olmadığı kadar iyi." Gözlerimiz buluştu ve içlerindeki sevginin sonunda tüm acıyı uzaklaştıracağını fark ettim.

"Teşekkür ederim, Maxim."

İki elimi de avuçlarının içine alarak avuçlarımı öptü, dudakları tenimi olabilecek en iyi şekilde yaktı. "Seni seviyorum. Ve bana teşekkür etme. Yaptığımız şey bu. Her zaman yapacağımız şey. Birbirimiz için orada olmak."

EPILOGUE

OceanofPDF.com

BİR YIL SONRA

"T

mahkeme devam ediyor." Gürültülü bir patlama beni korkuttu. Büyükannem ve büyükbabam ile annemin tutuklanmasının üzerinden bir yıl geçmişti. Annemin cezası

Geçen hafta. Cezası herkesin beklediği kadar ağır değildi. Şantaj, dolandırıcılık ve olay yerini terk etme suçlarından beş yıl hapis yatacak. İnsanların cezanın çok hafif olduğunu düşündüğünü biliyordum ama, Beni terk etmesine rağmen hapishanede ölmesini istemedim. Daniel ve Maxim onun hapis cezasını hafifletmek için bazı torpiller yaptılar.

Maxim ve ben hala birlikte yaşıyorduk. Yaşayan en mutlu kadın bendim ve onunla geçirdiğim her gün bir öncekinden daha güzeldi. Her iki vakıf da gelişti ve ödülü paha biçilemezdi. Pek çok asker ailesi ve sorunlu genç, ihtiyaç duydukları ve hak ettikleri yardımı aldılar. Vakıflar *Time* dergisinde bile yer aldı ve birçok seçkin kraliyet ailesi üyesi tarafından tanındı.

Kabul etmek zorundaydım. Hayat güzeldi. Bu duruşma çirkin geçmişin son parçası olacak ve sonra her şey geride kalacaktı.

Ne savunmanın ne de savcıların konuşmalarını dinlemedim. kanıtlar sunuldu. Sanırım bu daha çok büyükbabamın beni yenemediğini görmesi içindi. Yıllar boyunca bana çeşitli isimler takarak sergilediği tavrı ona geri dönmüştü.

Karma gerçekten bir sürtük.

Gözlerimiz buluştu ve onunkilerde pişmanlık ya da keder yoktu. Her zamanki gibi soğuk ve hareketsizdi. Bu, hüküm giyerken ona yardımcı olmayacaktı ama umurumda olup olmadığını sorun. Hayır, umurumda değildi. Kimsenin acısını hak etmiyordu.

Çünkü o sadece bundan faydalanır ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar içini boşaltırdı.

Şu anda tek duymak istediğim karardı. O zaman onu bir daha asla göremeyecektim. Büyükannemi de. Burada değildi, yine de şaşırdığımı söyleyemezdin. Daniel'in tahmin ettiği gibi, suçlamalar tutmadı ve ilk tutuklamadan sadece birkaç gün sonra serbest bırakıldı. Akdeniz'de bir yerlerde uzun süredir kayıp olan bir akrabasının yanına gitti. Onu bir daha asla görmeyecek ya da ondan haber alamayacaktık... ki bu benim için gayet iyiydi.

"Suçlu." Karar yüksek sesle okundu, bunu bir kargaşa ve yanıp sönen milyonlarca kamera izledi.

Maxim'in eli benimkini tuttu ve hafifçe sıkarak rahatlattı. "İyi misin?"

Kocaman gülümsedim. "İyiden de öte. Hazır mısınız?"

Ayağa kalktık, kolu omzuma dolandı ve geriye dönüp bakmadan mahkeme salonundan çıktık. Her şey geçmişe aitti ve ben geleceğe hiç bu kadar umutla bakmamıştım.

"Kardeşine ve Livy'ye giderken bir yerde durabilir miyiz?" "Evet, sadece nerede olduğunu söyle."

"Livy'nin eski evi," dedim ona.

Kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Onun yerine Audi'sinin kapısını açtı. Arabayı benim kullanmayacağımı öğrendikten sonra bile arabayı kullanmak istemedim. Maxim anladı ve bu konuda ısrar etmedi. Bunun yerine, tam zamanlı bir şoförümüz olmasını sağladı.

Çok geçmeden arabası Livy'nin eski evinin önüne yanaştı. Yapmak üzere olduğum şeyin tamamen klişe olduğunu düşünmeyeceğini umuyordum. Öyleydi ama ona onu ne kadar sevdiğimi ve beni seçtiği için ne kadar minnettar olduğumu göstermek istiyordum.

"Tamam, bana iki dakika ver ve sonra kapıyı çal," dedim ona gülümseyerek.

"Neyin peşindesin?"

Eğildim ve gülümseyerek yanağına bir öpücük kondurdum.

"Göreceksin," dudaklarım yüzünde gezindi.

Arabadan çıktım ve hızla eve girdim. Sonra bekledim. Sadece iki dakika, yüz yirmi saniyeydi ama kalbim güm güm atıyordu. Gergindim. Ne de olsa daha önce hiç kimse için kendimi tamamen ortaya koymamıştım. Ama Maxim'le birlikte, ona her şeyimi vermek istememe neden oldu. Onun Sabır ve sebat beni tekrar tekrar kazandı.

Kapının çalınması düşüncelerimi durdurdu. Kapıyı açtım ve tıpkı ilk günkü gibi nefesimi kesti. Ellerini rahatça pantolonunun ceplerine sokmuş, omzunu kapıya yaslamıştı.

"Layla Cambridge'i görmeye geldim," diye doğaçlama yaptı. Sırıttım.

"Beni sen buldun," derken sesim hafifçe titredi ve kalbim olabilecek en iyi şekilde çarpmaya başladı. "Bir yıl önce bu kapıyı çaldığında neredeyse yüzüne kapatacaktım." O günü hatırlayarak kıkırdadı. "Bugün, o kapıyı iterek açtığın için ne kadar mutlu olduğumu bilmeni istiyorum. Kalbimin kapısını açtın ve istediğin sürece her zaman senin olacak." Maxim'in ifadesi okunamıyordu ama bunu sorgulayacak zaman yoktu. Bunu onun için ve kendim için yapıyordum. Yol nereye çıkarsa çıksın, bunu bilmeyi hak ediyordu. "Seni çok seviyorum. İstedğim ve isteyeceğim tek erkek sensin."

Bir nefes daha alamadan elleri belimi kavradı ve beni havaya kaldırdı. Sonra beni kollarına çekti, ağzı benimkinin üzerinde aç ve muhtaçtı.

"Ben de seni seviyorum." Sesi tenimi okşadı.

"En kolay insan olmadığımı biliyorum," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Beni terk etmediğin için teşekkür ederim."

"Asla. Sen benimsin."

"Evet, ben seninim." Parmaklarım yavaşça gömleğinin yakasını kavradı. "Ve sen de benimsin."

"Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak." Tanrım, bu adam beni mutlu etti. Bir adım geri çekildi, gözleri yüzümdeydi. "Senin için bir şeyim var."

Gözlerim vücudunda gezindi. "Maxim Caldwell, bunu önermiyorsun-"

Başını geriye attı, sert bir kahkaha etrafımızda yankılandı. "Hayır, benim pis kızım. Burada sevişmeyeceğiz. Kimse bunu görmeyecek senin bedeninin benim dışımda."

Şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim. "Çok sahiplenici."

Ceketinin iç cebinden bir kutu çıkardı ve bir dizinin üzerine çöktü.

"Layla Cambridge, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım, beynim bunun anlamını yavaş yavaş kavırıyordu. "Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim."

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Tekrar denedim, sesim boğazımı sıkan duyguların arasında bir yerlerde kayboldu.

Ben de başımı salladım, şiddetle ve çılgınca.

"Bu bir evet mi?" diye mırıldandı. "Ağlıyorsun ve başını sallıyorsun. Endişeleniyorum."

"Evet, Maxim," diye çıktı sonunda kelimeler. "Evet, evet, evet."

Kendimi onun üzerine attım, neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu ve ikimiz de merdivenlerden aşağı yuvarlanıyorduk.

"Seni mutlu edeceğim, aşkım." Sözleri bir vaatti. yüzüğü parmağıma taktı. Çok güzel bir yüzüktü ama onunla kıyaslanamazdı. Hiç kimse ve hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı.

"Beni çoktan mutlu ettin," diye mırıldandım, kalbim mutluluktan patlamak üzereydi.

Kız kardeşimin ve onun erkek kardeşinin evine gitmemiz daha uzun sürdü. Onların evine giderken küçük bir mola verdik.

Her zamanki gibi Livy'nin evi tımarhaneye dönmüştü. Bir sürü ağlayan bebek, Maxim'in babası ve büyükbabası Brandon ve küçüklerin üzerine titriyordu. Daniel bile oradaydı, bebeklerden biri kucağındaydı. Tahmin etmem gerekirse, dizini hafifçe zıplatmaya devam ettiği için Lena'ydı. Koliğine iyi gelmişti.

"Selam kardeşim," diyerek onu bir öpücükle selamladım. "İyi görünüyorsun." Güldü. "Çünkü duş aldım."

"Oh, hepsi bu kadar mı?" Alay ettim.

"Şey, bu ve biraz duş seksi," diye fısıldadı başka kimse duymasın diye.

"Kadın, bunları bilmek istemiyorum," diye alçak sesle homurdandım ama yine de yüzümdeki gülümsemeyi silemedim. "Küçük bir araba seksi yaptık," diye ekledim sırtarak.

"Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" Maxim'in büyükbabası sordu ve yanaklarım kızardı. Neyse ki Livy de kızardı.

"Yok bir şey," diye ikimiz de aynı anda cevap verdik ve kıkırdamaya başladık.

Liberty Lily'ye yardım etmek için kayınpederinin yanına koşarken ben de Daniel'in yanına oturdum.

"Selam Daniel," diye geniş bir gülümsemeyle selamladım onu.

"Vakfımıza bir daha gelecek misin?"

Gözlerini devirdi. "Belki."

"Lena'yı almamı ister misin?"

"O olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu. "Hepsi aynı şekilde giyinmiş."

Kıkırdadım. "Şey, onu dizinde zıplatıyorsun ve kolik sorunu olan tek kişi o. Ve şu küçük izi görüyor musun?" Boynunun arkasındaki küçük bir çili işaret ettim. "Bir tek onda var."

Gözlerini kırıştırdı ve sonra başını sallayarak bana baktı. "İnanılır gibi değil. Bu bir parça toprak da olabilirdi."

"Evet, çünkü şimdiden çamurun içinde yuvarlanıyor," diye alay ettim onu kaldırırken. "Daniel Amca neden bahsettiğini bilmiyor, değil mi Lena?" Ona mırıldandım.

"Burası tam bir tımarhane," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Ama olabilecek en iyi şekilde," diye gülümseyerek yanına oturdum. "Değil mi bebeğim?" Etrafıma bakındım, ev doluydu ve bu aile benim oldu. Benim için paha biçilemezdi.

"Bu da ne?" Livy'nin çığlığı herkesi irkiltti.

Kafam karışmış bir halde etrafıma bakındım.

"Ne?"

Parmağıyla beni işaret etti. "Bu!"

Önce kucağımdaki Lena'ya, sonra da şaşkınlıkla Daniel'a baktım. Omuzlarını silktili, hiçbir şeyden haberi yoktu ve sonra ayağa kalkıp Maxim ve kardeşinin yanına doğru yürüdü. Muhtemelen onun zevkine göre çok fazla aksiyon vardı.

"Hımm, bir bebek," diye cevap verdim, sanki hileli bir soruymuş gibi.

"Senin bebeğin mi?" "Parmağında, Layla!" Ciyak ciyak bağırdı. "Aman Tanrım, bu benim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Maxim'in gözlerini aradım. Gülümsedi, gözlerinde mutlu bir parıltı vardı. Şömineye yaslanmış, kardeşi ve Daniel ile sohbet ediyordu ama bakışları benim üzerimdeydi.

"Sanırım bu ne düşündüğünüze bağlı," diye cevap verdim.

"Bir düğün daha mı yapacağız?" Caldwell Dede ellerini birbirine sürterek mutlu bir şekilde gülümsedi.

Yeni nişanlanmıştık ve düğün çanları aklımda bile yoktu. Ama ayrıntılı bir şey istemediğimi biliyordum. Maxim'in ne istediğini bilmemem dışında.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi Maxim söze girdi. "Layla karım olmayı kabul etti. Ama düğünümüzü planlayacağız." Birkaç dakika boyunca Livy'nin çığlıkları ve mutlu tebrikleri, ardından herkesin öpücükleri arasında Maxim devam etti. "Merak etmeyin, buradaki herkes davetli olacak."

Etrafta biraz daha öpüşme ve mutluluk vardı. Kalbim bu kadar çok sevgiden patlayacakmış gibi hissediyordu. Bir aileye sahip olmak böyle bir şeydi.

- SON -

OceanofPDF.com

AUTHOR'S NOTE

Sevgili okuyucu,

Bir Mafya Babasının Yeminleri'ni satın aldığınız için teşekkür ederiz. Bu bağımsız mafya romantizmi serisi sizi devam etmek isteyeceğiniz bir yolculuğa çıkaracak. Eğer beğendiyseniz lütfen yorum bırakmayı unutmayın.

Daha fazlasını merak ediyorsanız, yayınlanmış veya yayınlanacak olan çalışmalarımın güncel listesi aşağıda yer almaktadır.

Aşk Görüldüğü Gibi Değildir Serisi

Adanmışlık www.amzn.to/2FubBWH

Hayranlık www.amzn.to/38bCt8k

Vahiy www.amzn.to/3nIFC5m Sevgi

www.amzn.to/2LzMyEM **Aşkta Şans**

Serisi

Aşkta İkinci Şans www.amzn.to/3hZc29m Aşkta

Son Şans www.amzn.to/3oOKyXz **Rus**

Günahkarlar

Marked www.amzn.to/2KhpuKm

Scarred www.amzn.to/3bDEwpc

Disgraced www.amzn.to/3bKiUY3

Vows of a Mobster - Standalone

www.amzn.to/3f6IDu6

Eva Kazananlar

ACKNOWLEDGMENTS

Tüm bu yolculuk boyunca beni yapıcı geri bildirimlerle, zorluklarla destekleyen ve şüphelerim olduğunda bana baskı yapan harika bir grup insana teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmak istedim.

Lütfen aşağıdaki listenin her şeyi kapsamadığını ve atladığım birileri varsa, bunun kesinlikle kasıtlı olmadığını unutmayın.

İlk taslaklarımın, ikinci ve beşinci taslaklarımın, fikir fedailerimin ve diğer her şeyin okuyucuları!

Susan C. H
Jessica F.
Christine S.
Emma J.
Mia O.

MW Editing'e tüm bunlara benimle birlikte katlandığı için teşekkür ederim. Yazdığım her kitapta benim cankurtaranım oldu. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım. Sen olmasaydın bunu başaramazdım!

Biçimlendirme **Kassie Morse** tarafından yapılmıştır.

Kitap Kapağı Tasarımı **Avdal Designs** tarafından yapılmıştır.

Son olarak, planlar, maceralar ve sonsuza dek mutlu sonlarla dolu dünyamda kaybolduğumda her şeyi idare ettiği için **Ashley B.**'ye teşekkür ederim.

Teşekkür ederim, siz olmadan yapamazdım!

Eva Kazananlar

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.